

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*"You will
LOVE the
Pennyroyal
Green
series."*

JULIA QUINN

AVON
BOOKS

Julie Anne Long
USA TODAY BESTSELLER

*It Started with a
Scandal*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

lie Anne Long

It Started with a
Scandal

AVON

HarperCollinsPøßiùðers'in Bir Künyesi

Adanmışlık

FT'LERE

Teşekkür

Keyifli, anlayışlı editörüm May Chen'e, ki bu büyük bir lüks; Avon'un yetenekli, çalışkan personeline; Menajerim Steve Axelrod'a ve işimi büyük bir zevk haline getiren tüm harika okuyucularıma minnettarım.

İçindekiler

İthaf Teşekkür

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25
- Bölüm 26

Yazar Hakkında

*Yazan: Julie Anne
Long*

Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Bölüm 1

II

"Sizin ... koşullarınız ışığında . . . Bayan Fountain, eminim ki size görüşme izni verilmesinin biraz alışılmadık bir durum olduğunun farkındasınızdır. Ama bu istisnai bir durum ve Redmond ailesi de bu konuda iyi şeyler söyledi."

Hassas seçim ve küçük sessizliklerle yastıklama gerektiren çok fazla kelime. *Durumlar. Durum.*

Yıllardır yaptığı gibi hepsine göğüs geren Elise dişlerini sıktı. "Anlıyorum," dedi kasvetli bir sesle.

" ... bu, görevleri tatmin edici bir şekilde yerine getiremeyeceğiniz anlamına gelmiyor ve mizacının bu iş için uygun olmadığını kanıtlayan Bayan Gordon'dan etkilenmeyeceğinizi umuyorum ..."

Bayan Gordon, Elise'in yürüyüşe çıkarken yanından geçtiği hıçkırarak ağlayan kadın olmalıydı. Bayan Gordon bir valiz taşıyordu ve nefesinin altında acımasızca "kalpsiz piç" diye mırıldanıyordu.

" ... çünkü başarılı aday temiz bir kafaya ve olgun bir bakış açısına sahip olacaktır" diye devam etti Bayan Winthrop. Sözlerinin arasında kısa bir süre duraklayarak gözlerini Elise'e dikti.

Elise en ağır elbisesini giymiş ve saçlarını yaklaşık üç yüz toka ile acımasızca sabitlemişti. Olgun görüldüğünden ve bir bukle kadar anlamsız bir şeyin kaçmayacağından emin bir şekilde başını salladı.

Sanki bu tek başına sinirlerinin bozulmasını engelleyebilmiş gibi parmaklarını kucağında sıkıca kenetledi. En azından titremesini gizlemişti.

Keşke altı yıl önce de bağlarını bu kadar sıkı tutmayı başarabilseydi. Ne yazık ki, dökülen süt ve tüm bunlar.

" ... ve bildiğiniz gibi, Ardmay Kontu tarafından istihdam ediliyorum ve ailelerine özel bir iyilik olarak seçim sürecini üstlenmem için beni gönüllü kıldılar ..."

Bayan Winthrop, Elise on beş dakika önce geldiğinden beri konuşmayı kesmemiştir.

" ... ve mevcut personele gelince, burası nispeten küçük bir ev olduğu ve kiracı geçici olduğu için kâhya veya uşak olmayacak, . Yani siz, aşağıdakilerden oluşan küçük bir ekibin başında olacaksınız-" Bir şey

Açıkça büyük ve Cam, fırlatıldı itibaren
önemli bir mesafe ile önemli Zorla, patlatıldı
binlerce şingirdayan parçaya bölündü.

İki kadın da dondu kaldı.

Bu *tam da* Elise'in sinirleri sonunda paramparça olduğunda duymayı beklediği sesti.

Bunu izleyen şaşkın sessizlikte, yağmur bir uyarı gibi kendini pencereye doğru fırlattı. *Dışarı çıkın! Çıkabiliyorken çık!*

Ah, keşke seçme şansı olsaydı.

Bayan Winthrop sonunda boğazını temizledi. "Muhtemelen size nişan *almayacaktır*. Yine de kolunda bir yok ve atma modunda olduğunu düşünüyorsanız ondan uzak durmanız en iyisi." Elise bunun kara mizah olduğunu umuyordu. Nasıl cevap vermeliydi? Sanki kristal gibi kanlı parmak eklemlerine baktı. Hiç yardımcı olmadı.

Bilgece başını sallamaya karar verdi.

"Anladığım kadarıyla çok nadir görülüyorlar. Fırlatma ruh halleri," diye açıkladı Bayan Winthrop.

"Ve her zaman nimetlerimizi saymalıyız."

Elise'in amaçladığından daha hızlı ve kuru bir şekilde ortaya çıktı. Başka bir deyişle: Amaçladığından daha fazla *kendisi*.

Bunu biliyordu, çünkü Bayan Winthrop'un kaşları çalılıklardan fırlayan kuşlar gibi kızarmıştı.

Bir an için Elise'e sertçe baktı. Elise nefesini tuttu.

Sonra Bayan Winthrop gözden kaybolacak kadar hızlı bir gülümsemeyle gülümsedi. Elise haftalardır mecazi anlamda karanlık ormanda kaybolmuşken, uzaktaki bir kamp ateşinden fırlatılan bir kor gibiydi.

"Pekala o zaman Bayan Fountain, sizi Bourbon Hanedanı'nın bir prensi olan Lord Lavay ile tanıştırmaktan memnuniyet duyarım. Eğer uygunsa..."

GEVEZE BAYAN Winthrop, Elise'i Alder House'un fazla karanlık koridorlarının labirentinde dolaştırırken merakla sessizleşti. Mumlar budanmamıştı; birkaçı apliklerinin içinde belli belirsiz, dumanlı bir şekilde yanıyordu. Elise kaşlarını çattı. Ev yeterince ama hızla geçtikleri odalarda ateşler kısık yanıyor ya da hiç yanmıyordu. Bir parmağının ucunu gizlice lambri kaplamanın üstünde gezdirdi; tozun kapladığını hissedebiliyordu.

Söylenen ev personeline dair hiçbir kanıt görmedi.

Pürüzsüz, mütevazı bir tırazanı olan mermer merdivenlerden indiler ve Bayan Winthrop sonunda çalışma odası gibi görünen bir yerin eşiğinde durdu.

Bir mağara kadar karanlık ve yumuşaktı, ama sıçrayan kocaman bir ateş odanın dört bir yanından parıltılar seçiyordu ve Elise'in gözleri refleks olarak onları takip etti: dolgun döşemeli bir kanepenin ve bir çift muhteşem sandalyenin üzerindeki cilalı bacaklar, küçük yuvarlak bir masanın üzerindeki kakmalar, çerçeveli bir haritanın üzerindeki yıldız ve güzel bir kürenin standı, boş bir kristal sürahi, bir büfenin üzerinde sadece yarısı dolu olan küçük bir Sydenham Laudanum şişesi.

Ocağın yanındaki bir çift Hessian'ın aynaya benzeyen ayak parmaklarına ulaştığında durdu.

Ve onları sonuna kadar takip etti.

İçlerinde bir adam duruyordu.

Çok uzun bir adam.

Aslında adam neredeyse belirmişti; ateşin ışığı gölgesini neredeyse kadının kapıda durduğu yere kadar yansıtıyordu.

Elise sanki lav dökülüyormuş gibi bilinçsizce bir adım geri çekildi.

Yüzü, sanki birini bekliyormuş gibi dikkatle pencereye dönüktü.

Merakla onun bakışlarını takip etti.

Sadece aynı durmaksızın yağın yağmuru gördü, bir hücrenin parmaklıkları gibi.

Parlak parçalardan oluşan bir sprej ayaklarını çevreledi. Görünüşe göre bir vazo kalıntısı.

"Lord Lavay . . ."

Elise Bayan Winthrop'a endişeli bir bakış fırlattı. Görünüşte yorulmak bilmeyen Bayan Winthrop'un sesi soluklaşmıştı. Sanki birdenbire kelimeleri oluşturacak kadar havası kalmamıştı.

Adam döndü. Yavaşça, sanki kendi ekseninde dönen dünyanın kendisiymiş gibi. Ya da sanki görünmez bir heykeltıraş bitmiş bir eser sunmak için onu döndürüyormuş gibi.

Voilà! Elise kendi kendine düşündü. Bir kabadayılık denemesi.

Artık çok geçti. Nefesini çoktan içine çekmiş ve tüm kaslarını sıkılaştırmıştı, tıpkı bir açıklıkta yırtıcı bir hayvana rastlamış ve kendini fark ettirmemek isteyen bir yaratık gibi.

Aristokrat olduğu o kadar belliydi ki, bir zamanlar babasının onu küçük bir kızken Londra'daki Kraliyet Hayvanat Bahçesi'ni görmeye götürdüğü gibi, onu görmek için bir bilet de alabilirdi.

Genç değildi. Yüzünde hiçbir yumuşaklık yoktu; ne ağzının yapısında, ne bakışlarındaki yanıklıkta, ne de çenesinin sert dik açılarında. Güzelliği sade ve tartışılmazdı ve sanki şiddetli bir yeraltı faaliyeti nedeniyle topraktan fışkırmış gibi, bir dağ silsilesi gibi hissedilir bir gücü vardı. Onun hakkında kendisine anlatılanları düşündü.

Asker. Asker. Prens.

Güç, şiddet, ayrıcalık.

Olduğu iddia edilen her şeye benziyordu.

Geçmişimizi bu kadar görünür bir şekilde mi taşıyoruz? diye merak etti. Çünkü eğer öyleyse, başı kesinlikle beladaydı.

Onu korkuttuğunu inkâr etmek mümkün değildi.

Ve bir an sonra bu onu öfkeliendirdi. Son beş yıldaki olaylardan sonra korkutulamayacağından o kadar emindi ki. Korkmayı göze alamazdı. Bir daha asla korkmamayı *hak ettiğini* düşünüyordu.

Omuzlarını dikleştirdi.

Hayat sınavlarla doludur çocuklar, demişti bir keresinde öğrencilerine kibarca. Bu, sınava tabi tutulmadan önceydi.

BAYAN Winthrop'un çalışma odasına getirdiği kadın ufak tefek ve renksizdi. Yüzü ve ellerinin kıvrılmış düğümü ikiz gibiydi, ikisi de beyaz ve gergindi. Elbisesi ağırbaşlı, uzun kollu, yüksek yakalı, kullanışlı gri yündendi. Saçları koyu renkti. Her yaşta olabilirdi.

Onunla karşılaştığında gözleri anında düştü. Bu bir saygı, korku ya da belki de büyülenmeydi. Bunların hepsine alıştkı. onu ilgilendirmiyordu.

şaşırtıcı olmayan bir şekilde, her yönden dikkat çekici değildi.

Neredeyse agresif bir şekilde sert olan duruşu dışında. Bu ona çekilmiş bir kılıcı hatırlattı.

Bu onu hafifçe gülümsetti.

İki kadın da hafifçe irkildiğinde bunun hoş gülümseme olmadığını hissetti.

"Size Bayan Elise Fountain'ı takdim etmek isterim, Lordum." Bayan Fountain yeterince zarif bir reverans yaptı.

Bayan Winthropa bakmadan, "Bizi yalnız bırakabilirsiniz," dedi.

Bayan Winthrop tuzaktan kurtulmuş bir tavşan gibi kaçtı.

Bayan Fountain'ın bakışları bir uçurumun kenarında debelenen bir adam gibi tekrar yükseldi, sonra dalgalandı ve durdu.

Elise'in kaçan Bayan Winthrop'un arkasından başını uzatmamak için tüm metanetini göstermesi gerekti.

"Lütfen , Bayan Fountain."

Kıpırdamadan durdu. Ana dili Fransızcası hâlâ sessiz harflere musallat oluyor ve sesli harfleri gerçek birer okşayışa dönüştürüyordu. Adını söylediğinde neredeyse bir fıskiyenin zarif, sonsuz dökölüşünü görebiliyordu.

"Bayan Fountain. Bayan Winthrop bana İngilizce bilmeyen bir aday getirdi mi?"

Ses tonu elik üzerine ipek gibiydi, son derece kibardı. Yine de onun aynı ses tonuyla, kendisine bu kadar aptal ve dilsiz bir aday getirenin kafasının kesilmesini emrettiğini kolayca hayal edebiliyordu.

"Bağışlayın beni, Lord Lavay. Nasıl oturulacağını biliyorum."

Küçük bir yarım gülümseme denedi. Bir parça sahip olduğunu biliyordu, ancak kullanılmadığı için biraz paslanmıştı.

Başını belaya soktuktan sonra onu kilitledi.

"Bunu yapabilme yeteneğinizi gösterme nezaketinde bulunursanız."

Çikolata rengi kadife döşemeli bir sandalyeyi işaret etti. Adamın tüm cazibesine rağmen kendisi de bir sandalye olabilirdi. Kendini tam anlamıyla kısırlaştırılmış hissediyordu. Belki de en iyisi buydu.

Gerektiğinde kaçmak için en iyi yer olduğunu umduğu kenarına nazikçe oturdu ve ellerini kavuşturdu.

Tanrım... sandalye çok *yumuşaktı*. Kıçını neredeyse şehvetle kucaklıyordu. Uzun, yayvan sırt yelpazesi bir sevgilinin kolları gibi onu çağırıyordu. Ve hayatı o kadar uzun zamandır, döndüğü her yönde o kadar dar ve *dikenli* görünmüştü ki, bu rahatlık onu şaşırtmış, neredeyse içine almıştı.

Lord Lavay yavaşça karşısındaki sandalyeye otururken, o da belli belirsiz bir santim geriye kaydı.

Ona Sussex'te bir kriz geçirdiği söylenmişti. Bunun bir apopleksi krizi olduğunu düşünmeye başlamıştı.

İkisinin yüzlerinin masanın cilalı ahşabına yansıdığını görebiliyordu. Adamın ahşabın kendisi kadar temizdi. Onunki küçük ve beyaz, biraz fazla önemsiz görünüyordu.

"Muhteşem. Gerçekten de nasıl oturulacağını bildiğinizi tespit ettik. Yalancılara tahammülüm olmadığı için bu çok iyi bir şey." Burada yine belli belirsiz gülümsedi; kız bunun, o küçük, aşağı atılmış ifadeyi yumuşatmak için olduğunu düşündü.

O da kendi küçük gülümsemesini sundu. *Gülümseme yeteneğimi gösteriyorum.*

"Niteliklerinizin ne olduğuna inanıyorsunuz, Bayan Fountain?"

Ne kadar ilginç bir ifade tarzı. Sanki 'un herhangi niteliğe sahip olup olmadığına tek başına karar verecekmiş gibi.

"Ben eğitildim-" Muhtemelen onun yüce varlığının yarattığı ince atmosfer nedeniyle sesinin cılız bir vıraklama olarak çıktığını duyunca şok oldu. Boğazını temizledi. "Bütçelere bağlı kalmaktan ev alışverişlerine karar vermeye, hamur işleri, ilaçlar ve basit şeyler hazırlamaya, işe almaya ve işten çıkarmaya kadar iyi bir konutun yönetimi konusunda eğitim aldım."

"Nerede?"

Gözlerini kırptırdı. "Ben sor ?"

"Rezidans," diye yavaşça ifade etti. "Bu, dediğiniz gibi, güzel konut neredeydi?"

Adamla beş dakikadan daha az bir süredir birlikteydi ve onu tekmelemek istiyordu.

"Northumberland."

"Bu konutu kimin için idare ettiniz?" Kadın tereddüt etti. Kalp atışları hızlandı.

"Bu ev aileme ait. Orada büyüdüm ve eğitim aldım."

Artık hoş karşılanmadığını söylemedi.

Hikâyenin tamamını istiyorsa, her seferinde bir soru sorarak onu ikna etmesi gerekecekti.

Bakışları o kadar yoğundu ki, sanki yanan iki çerağın ucunu kızın tenine tutmuş gibiydi.

Belki de Bayan Winthrop'un söylediklerine rağmen zaten biliyordu. Bazen sanki tüm dünya biliyormuş gibi hissediyordu.

Ama eminim o kadar da önemli değildi?

Ve eminim ki skandal değirmenini beslemeye yetecek kadar Redmond ve Everseas vardı?

Kalbi o kadar sert atıyordu ki, sanki biri göğüs kemiğine öfkeli tekmeler atıyormuş gibi hissediyordu.

Teslim oldu ve son birkaç santimi de sandalyenin kucağına doğru kaydırıldı. Lavay'ın omuzları o şık, kusursuz bir şekilde dikilmiş ceketin altında genişti. Herhangi bir kadının orada rahat edip etmediğini merak etti. Ya da belki de Lavay'ın varlığının tek amacı kadınlara kendilerini dehşete düşmüş ve önemsiz hissettirmekti.

"Peki neden şimdi iyi bir konut için temizlikçi olarak iş arıyorsunuz?"

Tereddüt etti. En azından artık o nefret ettiği kelimenin iyi bir kullanımını biliyordu.

"O zamandan beri koşullarım değişti."

Kaşları belirgin bir şaşkınlıkla yukarı doğru kalktı.

Bunun onu son görüşü olacağından artık emin olduğu , ona bakmaya cesareti vardı ama bunu yapmak kolay değildi çünkü adam bir şekilde hem heyecan verici hem de korkutucu olmayı başarmıştı. Gözleri alışılmadık bir renkteydi, kızıl ve altın sarısı, biraz

Brendi güneş ışığıyla parlıyordu. Adam güldüğünde gözlerinin parlamayıp parlamadığını merak etti.

Eğer gülerse.

Gözlerinin altında soluk leylak rengi gölgeler kıvrılıyordu; cildi yorgunluktan gerilmiş gibiydi. Yeni bir yara izine benzeyen, hafif pembe ve bıçak ucu kadar dar bir iz, elmacık kemiğini yaklaşık iki santim boyunca çiziyordu. Ne kadar acımış olmalı, diye düşündü. Yine de görünüşünü pek bozmuyordu. Daha çok bir vurgu gibiydi: bu adam güzel ve tehlikeli.

Şimdi "saldırı"nın ne anlama anladığından şüpheleniyordu. İçinden sempati gibi bir şey geçti. Elbette, çekilmez olduğu için son kahya tarafından saldırıya uğramış olma ihtimali her zaman vardı.

Sessizlikte bir kütük tünediği yerden yuvarlandı ve ateş şiddetli bir patlama sesi çıkardı.

"Koşullar," dedi sonunda alaycı bir şekilde, "bunu yapmaya talihsiz bir eğilimi var."

Ağzının köşesi çökmüştü. Eğer bu bir gülümseme ise, gözlerine ulaşmamıştı. İroni onun ana dili gibiydi.

Şaşırmıştı.

Ardından gelen sessizlikte ona aptal aptal bakmaktan korkuyordu. O kadar gergindi ki, adam parmaklarıyla masaya tek bir vuruş yaptığında neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

"Mevcut personel tembel ve inatçı, ayrıca gümüş ve porselen gibi değer verdiğim birkaç eşyayı bana gönderdikleri için hırsızlık endişesi var. Ama benim gibi biri için bile iyi hizmetkârlar bulmak her zaman zordur. Beklentilerim yüksek ve bunların karşılandığını görme umudum düşük. Sizi bir personelden sadakat ve verimlilik bekleyecek kadar nitelikli kılan nedir ve benim beklentilerimi karşılayabileceğinizi düşündüren nedir?"

Diğerlerinin hiçkırarak ayrıldığı yerde söylenmemiş sözler.

Ve "böyle biri" miydi? Şüphesiz dünya böyle bir adama daha dayanamazdı.

Uzun bir nefes aldı.

"Çeşitli tabiatlara sahip asi çocuklarla dolu sınıflarda öğretmenlik yaptım ve onları nasıl dinleyip öğreneceklerini biliyorum

ve bunu seviyorum. Ev personelinin endişelerini ve politikalarını anlıyorum ve bunları ele almaya ve yönetmeye hazırım. Bir dizi ekonomik koşul yaşadım ve her birine uyum sağlayabilirim. Titizlikle organize olurum. Sonuç olarak, çok iyi bir beynim var. Ve hiçbir şeyden korkmam."

Sen hariç.

Onlara müsamaha gösteriddia eden adama yüz­süzce bir yalan söylemişti.

Adamın erkekleri inceleyip karar vermeden önce onlara bu şekilde baktığından şüpheleniyordu: bu bir tür hafif ilgili, sabit bir ifadeydi. Kadın onun için bir kadın ; ele alınması gereken bir sorun, çözülmesi gereken bir şifre, soğukkanlılıkla verilmesi gereken bir karardı. Bir zamanlar kibri incinmiş olabilirdi.

Artık Lord Lavay'ın bundan sonra ne yapacağından başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Bu pozisyonu iki hafta boyunca deneme amaçlı olarak kullanabilirsiniz, Bayan Fountain." Bunu neredeyse boş boş söyledi. "Hemen başlayacaksınız."

Dondu kaldı.

Ve sonra neredeyse şiddetli bir rahatlama yüzüne bir sıcaklık yaydı ve görüşünü bulanıklaştırdı. Merhametli bir saniye için, onun sonsuz derecede daha güvenli, daha yumuşak bir versiyonu gözlerinin önünde yüzdü.

O buruşturulmuş, sonra da düzeltilmiş kağıtlardan birini kendine doğru çekti ve inceledi. Sanki onu çoktan unutmuştu.

Ellerini ağırbaşlı düğümlerinden kurtardı ve tekrar katlamadan önce nemli avuçlarını dalgınca eteğinin üzerinde gezdirdi.

Sesinin berrak ve sabit olmasından gurur duyuyordu.

"Teşekkür . Kararınızdan pişman olmayacaksınız, Lord Lavay."

"Kararlarımdan pişmanlık duymak için nadiren nedenim olur." Bunu soğukkanlılıkla, neredeyse dalgınca söyledi, gözleri ona değil yazışmalara dikilmişti. Sadece bu bir köleyi şımartıyordu. "Artık gidebilirsiniz, Bayan Fountain."

Ayrılırken, sanki egzotik bir evcil hayvanmış gibi elini gizlice sandalyenin üstünde gezdirdi. Rahatlık için bir teşekkür.

PHILIPE, Bayan Fountain'ın çalışma odasının kapısından çıkarken hızlı bir adım daha attığını görmek için tam zamanında yukarı baktı.

Şüpheli bir şekilde bir eğlencenin başlangıcına benziyordu.

Kaşlarını çattı.

Tanrım, bir evi yönetmenin küçük ayrıntıları onu nasıl da sıkıyordu. Bir gemiyi yönetmekle ilgili ayrıntılar birbirine çok benzerken ve o bunlardan zevk alırken garipti. Sadece biri erkek işi, diğeri kadın işiydi.

Bayan Fountain'ın o kadın olduğundan şüpheliydi.

Diğeri üçü zaten başarısız olmuşken o neden başarılı olsun ki? İkisini görevden almış, üçüncüsü de kaçmıştı.

Elbette onun hakkında bazı şeyleri zaten biliyordu, değerli Bayan Winthrop'un ifşa etmeyi seçtiği şeyleri, en azından bu işi yapabilecek kapasitede olduğunu ve karakterinin kalitesinin Redmond'lar tarafından onaylandığı gerçeğini. En yakın arkadaşı olan Ardmay Kontu, bu saygın ailenin bir üyesiyle evliydi.

Pennyroyal Green, Sussex, İngiltere'de nekahat dönemindeki sürgününe yol açan kişi ve olayların - caniler ve krallar, baştan çıkarmalar ve kafa kesmeler, enfes zevkler ve dayanılmaz acılar, kılıç dövüşleri, silahlı çatışmalar, korsan savaşları, yaşam tarzının tamamen yok edilmesi ve ondan geriye kalan tek şeyin onu eski haline getirmek için taş gibi soğuk ve acımasız bir kararlılık olması - herhangi bir avantajı varsa, o da insanları beş dili okuyabildiği kadar akıcı ve hızlı bir şekilde okuyabilmesiydi. Sorular, o sessizce onları özetlerken konusunun dikkatini dağıtmanın bir yoluydu sadece.

Bayan Fountain'ın duruşu, diksiyonu, adamın gözlerinin içine resmi ve ikna edici İngilizce cümleler kurabilmesi, "politika" gibi bir kelimeyi kullanabilmesi... bunların hepsi sıradan bir hizmetçinin sahip olduğundan daha fazla terbiye sahibi olduğunu gösteriyordu. Gururluydu. Gururlu insanlar genellikle mükemmel işler yaparlardı; gururlu insanlar genellikle kendilerini işlerinin üstünde görürlerdi. Gururlu insanlar hizmetçi merdivenlerini kullanmakta zorlanırlardı. Sezgileri ona kadının sinirli olduğunu söylüyordu.

Sanki daha önce hiç kadife görmemiş gibi kızardı ve mobilyaları okşadı.

Bayan Fountain'ın da biraz çaresiz olduğundan

şüpheleniyordu. Çaresizlik hakkında biraz bilgisi vardı.

Ama o konuşurken, parlak siyah saçlarından bir sarmal, saç tokalarının esaretinden kurtulmuş ve şakağına yerleşmişti.

tiz nota anahtarı. Bunun farkında değilmış gibi görünüyordu. Kesin konuşması ve sert omurgasıyla o kadar çelişiyordu ki, zihni bulanıklaştı ve neredeyse ne söylemek üzere olduğunu unuttu. Neredeyse düşünmeyi bile unutmuştu.

İç çekti. Onu sinirlendirmişti. Ama önemli değildi. Şüphesiz iki hafta içinde gitmiş olacaktı ve umarım çaresiz Bayan Fountain gümüşlerinin geri kalanını da yanında götürmezdi.

Cazibe, diğer aciliyetlerin ışığında gereksiz görünmeye başlamıştı. Londra'da kendisine saldıran ve onu çok daha az kan, biraz daha az para, birkaç yara izi ve hayatını borçlu olmak istediği dünyadaki son kişiye borçlu bırakan caniler çetesine karşı kesinlikle bir savunma olmamıştı.

Ve her zaman, şaşmadan, borçlarını ödedi.

Tekrar ayağa kalktı, yavaşça, sertçe ve pencereye doğru döndü.

Yağmur dinmiş, güneş başlamıştı ve gökyüzü kızarıyordu.

İşi alabileceğini söylediğinde Bayan Fountain'ın yanaklarına pembe bir renk gelmişti. Bu, hassas bir manzarayı aydınlatmak için doğan güneş gibiydi. Başını eğmiş, dikkati dağınıkmış gibi davranarak onun onurunu kurtarmaya çalışmıştı.

Ama çenesinde küçük bir iz, bir çukur fark etmeden önce değil. Parmağının ucunu bastırmayı hayal etmişti.

Belki de afyonunu azaltmakta haklı olduğunun bir başka göstergesi.

Bölüm 2

"

. Şimdi bana Starry Plough'ı göster Jack."

Karanlıkta yatağına yayılmışlardı, başları pencereye dönüktü, gece parlak ve yıldızlarla doluydu. Kadının kolları adamın boynuna dolanmıştı, adamın küçük sert kafası kadının koltuk altına gömülmüştü ve adam topuklarını yatağına vurup ağzıyla gaz çıkarıyordu.

Hiçbir zaman gerçekten hareketsiz değildi. Henüz altı yaşındaydı ve kız onun hâlâ uzuvlarıyla yapabileceği her şeyi keşfettiğini düşünüyordu - dans etmek, sıçramak, yaratmak, yok etmek, kızdırmak. Ve uyuduğu zamanlar dışında asla gerçekten sessiz değildi. O zaman da onu hem alçaltan hem de hayrete düşüren gevşek bacaklı, kızarmış yanaklı bir terk edilmişlikle uyuyordu. O doğduğundan beri hayat aynı anda hem olağanüstü güzel hem de korkunç olmuştu ve muhtemelen sonsuza kadar da öyle olacaktı. O, ona neredeyse her şeye mal olan bir hediye idi.

"*İşte orada* anne." Çatı penceresinden yukarıyı işaret etti.

"Oh, *çok* iyi. Ama şşşt. Bu sesler hakkında sana ne demiştim? İlla gürültü yapacaksan onun yerine bir şarkı söyleyebiliriz belki. Sessizce."

"Colin Eversea hakkındaki şarkı mı?"

"Hangi cehennemdeydin, *kesinlikle* o şarkıda değil."

"Liam'dan," diyerek onun yarım kalan sorusunu nazikçe yanıtladı.

Tabii ki. Genç Liam Plum barda çalışıyor ve papaz evine yardım ediyordu. Jack'i hayranlık ve kıskançlıkla dolduran kilise çanını çalmasına izin verildi ve köydeki tuhaf işlere neşeyle yardım etti. Hızlı ve zeki idi ve Jack'ten çok da büyük sayılmazdı. Kaptan Chase Eversea ve karısı Rosalind tarafından Londra'nın kenar mahallelerinden kurtarılmıştı ve

sokakların elleri, diplomatik bir ifadeyle, çeşitliydi. Jack, Liam'la birlikte papaz evinde papazın verdiği derslere katılıyor ve orada ev işlerine yardım etmesine de izin veriliyordu.

"Colin ünlü biri," dedi Jack ona üstün ve güven veren bir tavırla. "Onu bir keresinde ata binerken görmüştüm. Büyük bir koy."

"Koy", Liam'dan öğrendiği başka bir kelime gibi gelmişti. Çok zarif tavırları ve zarif bir kelime dağarcığı olan papazla gizli bir konuşma yapacaktı.

Colin Eversea gerçekten de darağacından kaçan en atılgan adam olmasıyla ünlüydü, hem de patlamada ve binlerce seyircinin önünde. Hakkında bir türkü yazılmıştı ve o kadar popüler olmuştu ki, hala barlarda ve sokak köşelerinde neşeli sarhoşlar, üniversite öğrencileri ve çalışırken şarkı söylemek isteyen herkes tarafından söyleniyordu. Her zaman yeni dizeler ekleniyordu ve bunların çoğu oldukça müstehcendi.

"Çok haklısınız. Colin Eversea'yı atın üzerinde gördüğümüz zamanı hatırlıyorum. Eversea ailesi burada, Sussex'te her yerdedir, tıpkı Redmond'lar gibi. Bu kasabada çok önemli kişilerdir ve onları her gördüğünüzde büyük bir nezaket ve saygıyla davranacaksınız. Onu bir daha görürseniz selam verin ve ona Colin değil Bay Eversea deyin ve kesinlikle ona 'koy' diye hitap etmeyin. Ya da ona o şarkıyı söylemeyeceksin."

"Bay Eversea," dedi Jack itaatkâr bir tavırla. "Aferin. Tam bir centilmen gibi."

Onun hissedebiliyordu. Övülmekten memnun bir şekilde biraz kıpırdandı.

"Madem büyük ve önemli insanlardan bahsediyoruz, sana heyecan verici bir şey söyleyeceğim Jack. Buradan oldukça yakında bulunan büyük ve güzel bir eve taşınacağız ve ben de büyük bir adam için bu eve göz kulak olacağım."

Jack bunu sessizce kabul etti.

"Bayan Endicott'u ve bu odayı sonsuza dek terk mi edeceğiz?"

Eğer sesi meraklıdan çok ağlamaklı çıksaydı, bir sonraki konuşmasında sesi çatlayabilirdi.

"Evet. Gitme vakti geldi." Bunu eğilerek söyledi. Bir oyun gibi görünmesi için.

Topuklarını vurmaya bıraktı. "Neden, anne?"

"Çünkü beyefendi eve ve kendisine en iyi şekilde bakacağımızı biliyor ve ben de iyi bir maaş alacağım. En az kadar güzel odalarımız olacak, hatta senin de kendine ait bir odan olacak. Her şey daha güzel ve çok *eğlenceli* olacak."

Jack bunu düşünceli bir şekilde dinledi.

"Charybdis burada yaşarken daha iyiydi zaten."

Evin en üst katındaki bu küçük odayı paylaşıyorlardı. Burayı en son işgal eden öğretmen bir markiyle , yumuşak ve huysuz kedisi Charybdis'i de yanında götürmüştü. "Yıldızları görebilecek miyiz?"

"Kesinlikle. Orada pencerelerimizden yıldızları izleyebiliriz ve belki baharda geceleri dışarı çıkıp onları da izleyebiliriz."

Eğer o pozisyonda o kadar uzun süre kalırsa. Tanrım, o kadar uzun süre dayanırdı.

"Büyük mü? O bir dev mi? Altın yumurtlayan bir kazı mı var?" Bir devin ortaya çıkma ihtimalinden endişe duymak yerine umutlu konuşmak Jack'e özgü bir davranıştı. Kendi babasının bu konuda pek de örnek teşkil etmediği düşünülürse, Jack'in bu cesareti ondan aldığından şüpheleniyordu. Yine de, Jack ortaya çıkana kadar kendisini hiç cesur biri olarak görmemişti.

Ve şimdi onun cesaretiydi.

"Altın yumurtlayan bir kaz, eğer bir kazı olsaydı böyle söylerdik ama yok. Oldukça heybetli biri." Jack için daha büyük, daha iyi, daha spesifik bir kelime bulabilecekken asla daha küçük kelimeler seçmezdi, çünkü Jack zekiydi ve yeni kelimeleri bazı insanların yavru köpekleri ya da kedileri benimsediği benimserdi. "O büyük ve zengin. Fasulye sırtındaki kadar büyük ve zengin değil. Yine de o bir prens."

Şimdi, odasının karanlığında, bu unvan ona neredeyse saçma geliyordu. En çılgın hayallerinde bile herhangi bir prens için çalışmaya gitmemişti.

Yine de Edward Blaylock'a ne asla tahmin edemezdi.

Ya da Jack.

Jack bunu soğukkanlılıkla karşıladı. O bir çocuktı ve ona göre her şey olabilirdi. Henüz "imkânsız" tanışmamıştı. Bahçede tek boynuzlu bir at belirebilirdi ve o bunu sorun . Ona bir havuç getirmesini isterdi.

"Eğer prens olursa, kral da olacak mı?"

Elise, *onunki gibi bir egoyla öyle olması* gerekir, diye düşündü. Belki de sorun buydu. Kanında akan, nesiller boyunca biriken tüm o güç ve şu anda onu ev asası dışında kullanabileceği yer olmaması.

İçinde bulunduğu durum ("koşullar" yerine zihninde tercih ettiği kelime) onu tam bir filozofa dönüştürmüştü, oysa doğası gereği her zaman bir pragmatist olmuştu. Örneğin, iddiaya göre kişi Dünya Düzlemi'nden ayrılana kadar yaptığı tüm iyilikler için ödüllendirilmiyordu. Ancak (destansı da olsa) *tek bir* günah işlediğinizde, ömür boyu lanetlenmeniz gerekiyormuş gibi görünüyordu. Elbette Bayan Endicott'un akademisindeki tüm o asi genç hanımlar için ibretlik bir hikâyeydi ve sırf bu nedenle onu öğretmen olarak tutmaları gerekirdi.

Bu mantığı, Elise'in mantık sıçramalarına alışık olan ve genellikle bunlardan hoşlanan Bayan Endicott üzerinde denemişti.

Ne yazık ki bu sefer ikisinin de yapabileceği bir şey yoktu. Elise birçok kez Elise olmuştu; yanlış kişiye yanlış bir şey söylemişti ve yanlış kişi de kurnazca, iğrenç bir şekilde intikam peşindeydi. Elise'in haklı olmasının zerre kadar önemi yoktu.

İliklerine kadar pragmatist olan Elise de bunu anlamıştı. Zaten bu muhtemelen sadece bir zaman meselesiydi.

Bayan Endicott, kendisine bir iyilik borcu olduğunu düşünen Redmond ailesinin bir üyesinden *-hangi* Redmond olduğunu söylememek için büyük bir özen göstermişti- bir iyilik istemiş ve Elise'in bu pozisyon için bir mülakata sağlamıştı.

Ve asık suratlı prensin ev hizmetçiliği, Elise ile yoksulluk ve hayal etmeyi reddettiği bir hayat arasında kalan tek şeydi.

Çünkü bir daha eve gidemezdi.

Eğer dikkatli olursa, Lord Lavay'ın Jack'i görmemesi gerekirdi. Hizmetçilerin odası ve evin geri kalanı paralel dünyalardı.

Büyük evlerin bazı hizmetlileri, malikânenin lordunu hiç görmeden bir ömür boyu yaşardı.

"O öyle bir prens değil, Jack. Kral olacak türden. Ama o çok önemli biri ve bizi seçti, bu da bir onur. Evinin bakımı için en iyi işi yapacağımızı biliyor. Ve onun için."

"İyi biri mi?"

Ağzını alaycı bir şekilde çarpıttı.

Ama burada, karanlıkta, dünyada en çok sevdiği insanla ve en azından iki hafta daha başını sokacak bir çatı vaadiyle, hayırsever olmak daha kolaydı. Ama şimdi Prens'in başını eğip onun kavurucu bir kırmızıya dönüşmesine ve bir tanık olmadan kurnazca parçalanmasına izin verip vermediğini merak ediyordu. Gerçi böyle bir nezaket onun aksi yöndeki acımasız incelemesiyle çelişiyor gibiydi. "İyi konuşuyor ve iyi yetiştirilmiş. Eğer sen de çok kibar olursan, büyüyünce büyük bir evin olabilir."

Çocuğu teşvik etmek için bir fırsat yakalamak asla hata değildir, diye düşündü kuru bir sesle.

Jack neşeyle, "İyi o zaman," dedi ve onaylar gibi bir tavır takındı. "Benjamin Tabart'ın 'Twaddle Ana'nın Tarihi ve Oğlu Jack'in Olağanüstü Başarıları' adlı kitabını tekrar okuyabilir miyiz?"

Jack ve Fasulye Sırığı'nın hikayesiydi. Ona John adını vermişti ama ikisi de bu hikaye nedeniyle Jack'i tercih etmişlerdi. Ayrıca ona altı yıldır görmediği babasının ve kendi babasının adını da vermişti.

Lambayı yakmak için ona doğru eğildi ve kitabı açtı. "Bir şarkı yap, anne!"

"Oh, çok iyi. Bir dakika düşüneyim. . ."

Jack'in nefesi kesilmiş gibiydi.

Ve sonra onu aldı. Onu rahatça yatırırken şarkı söyledi:

*Jack ineğiyle pazara gidip fasulye ile
döndüğünde*

*Annesi ağladı, "Oh Jack nasıl
Kafana bu kadar dokunulabilir mi?"*

*Ama Jack fasulyeleri ekti ve bir gün göklere
yükselen bir sap buldu.
Yukarı tırmandı ve . . .
O ... tırmandı ve ...*

"Gökler" kelimesiyle kendini köşeye sıkıştırmıştı ama sorun değildi, çünkü Jack dua etmeye fırsat bulamadan uyuyakalmıştı.

de yetecek kadar dua ederdi.

Pencereden dışarı son bir kez bakmaya gitti. Aşağılara baktığında manzarayı kaçırmayacaktı çünkü başını eğdiğinde açıklığı belirleyen ağaçları görebiliyordu. Bırakın bir erkeğin gözlerini, vücudunun daha önce hiç güneş ışığına maruz kalmamış kısımlarında güneşin ve esintinin yarattığı lezzetli şaşkınlığı hatırladı. Edward'ın gözleri, tıpkı Jack'in gözleri gibi, onun üzerinde gezinirken, sevincinin ne kadar mükemmel ve basit olduğunu ve ne kadar çok, çok yersiz olduğunu.

Sihirli fasulyelerini takas etmenin mecazi karşılığını yaptığını ve karşılığında Jack'i aldığını düşünüyordu.

Şimdi tek yapmaları gereken devi yenmekti.

EMREDİLDİĞİ GİBİ, ertesi sabah Lord Lavay'ın evine vardı. Hizmetçi merdivenlerine baktı, eli Jack'inkini sıkıca kavramıştı.

Sosyal statüsü tam tersi gibi görünürken, evin en tepesine kadar geri dönülemez bir şekilde yükselmeleri ne kadar ironikti.

Birdenbire "koşullarının" gerçekliği başını döndürdü ve başına kan hücum etti. Vazoyu fırlatma dürtüsünü çok iyi anlıyordu.

Bunu yapabilirdi. .

Bir şey yapmasının nedeni onunkinin içine soktuğu küçük eldi.

"Yaşasın! Evin tepesinde uyuyacağız Jack, yıldızların en güzel görüldüğü yerde," dedi. "Seninle yarışacağım."

Jack kazandı, büyük bir sevinçle ve yeni evlerinde devriye gezmeye başladılar.

Oda, en azından Bayan Marietta Endicott'un Akademisi'ndeki eski odasına kıyasla yeterince genişti ve bir mezar kadar soğuk olmasaydı makul ölçüde rahat olabilirdi. Ocak ölü, karanlık ve kirliydi. Ağır perdeler asıl suçlunun üzerine açılmıştı, kış havasının gıcırdadığı eskimiş bir çerçeveye sahip büyük bir pencere; eğer iki haftadan uzun sürerse, muhtemelen ilkbaharda çok fazla güneşe izin verecekti; kalın olsa da eskimiş halı buna tanıklık ediyordu. Muhtemelen bir zamanlar itiraz edilemez koyu bir yeşildi, ama şimdi bunun soluk bir anısıydı. Yağmurdan ıslanmış çayırlara ve meşe ve huş ağacı kümeleriyle kesintiye uğrayan yumuşak tepelere baktı. Papaz evine kadar yolu görebiliyordu. Manzaranın kendine has bir cazibesi vardı.

Perdeleri kapatmak için güçlü bir şekilde çektiğinde, küçük bir toz pufu yükseldi ve sinirli bir şekilde öksürdü.

Küçük personelin, ev kiracısız olduğu sürece ev sahibi tarafından düşük ücretlerle çalıştırıldığını biliyordu. Ev , kiracı -bu durumda Lord Lavay- onlara tam ücret ödüyordu. Bir aydan fazla süredir buradaydı.

Ama personel tam olarak ne *iş yapıyordu*?

Bunu öğrenmek hoşuna gidecekti.

Yapılacak işlerin uzun bir listesinin olması, sipariş verecek, organize edecek insanların olması çok güzel olacaktı. Arafta kalacak bir bünyesi yoktu. Ve gelecek en azından önümüzdeki iki hafta için kesin olduğundan, neşeli olmayı göze alabilirdi. Gelmiş geçmiş en iyi kahya .

Arkasına döndü ve o zaman masanın üzerindeki büyük anahtar kümesini fark etti; mağazaların, porselen, gümüş ve keten dolapların ve evdeki diğer tüm önemli kilitli şeylerin kilidini açabilecekleri düşünüldüğünde, onları bırakmak için oldukça güvensiz bir yer gibi görünüyordu. Yeni statüsünün sembolü. Onları kaldırdı ve hoş ve uğursuz bir şekilde şingirdadılar.

Yatağa sertçe oturdu ve yatak umut verici bir şekilde zıpladı. Morali de buna paralel olarak biraz yükseldi. Küçük bir yazı masası, sevimsiz bir tahta sandalye, bir lamba ve mütevazı küçük bir vazo vardı. Biraz cila ve havalandırma, o küçük vazoya doldurulmuş birkaç çiçek, bir

Jack'in çizimlerinden birkaçı çerçevenip *asılır*. O zaman belki de bu oda evimiz gibi olur.

Ayağa fırladı ve kendi odasının bitişişindeki küçük odaya baktı.

Jack yatağının üzerinde duruyordu, dizleri iyi bir sıçramaya hazırlanmak için bükülmüştü.

Onu görünce dondu kaldı.

"Daha yeni gelmişken yatağı kırmak ve sonra da seni dışarıda bir hamağa asmak zorunda kalmak çok yazık olur. Belki de zıplamamalısın?"

Bunun üzerine sırttı. "Pekala, anne. Gerçekten bir hamakta uyuyabilir miyim?"

"Sadece denizciler hamakta uyur. Senin rahat bir yatağın var. Gökyüzünde bir bulutun içinde uyuduğunuzu düşünün, çünkü kendinizi öyle hissedeceğinizden eminim."

Bunu . "Ahırda uyuyabilir miyim? Samanlıkta. Ahırı gördüm."

"Keçi olsaydın olabilirdin, ama ne yazık ki erkek olarak doğmuşsun."

Güldü. "Çok komiksin."

"Öyleyim. Gerçekten ," diye kabul etti. "Ateş yakacağız Jack, çünkü burası bulutların arasında biraz soğuk. Yakında bir gün hizmetçiye yardım edebilirsin. Her çocuk nasıl ateş yakılacağını öğrenmeli."

"Yaşasın!" diye bağırdı. Poposunun üzerine düştü ve yaramazca yatakta biraz zıpladı, sonra kaşlarını uyarırcasına kaldırdığında itaatkâr bir şekilde .

"Evet, sevgili oğlum, odanı beğendin mi?"

çok benziyordu, sadece çok daha küçüktü ve daha az cereyan yapıyordu. Soğukkanlılıkla etrafına bakındı. "Büyük bir yer," dedi kibirle. Bu onun yeni favori kelimesiydi. Her şey "büyük "tü. Bunun kendisini çok yetişkin gösterdiğini düşünüyordu. "Devi ne zaman göreceğim?"

"Dev evin kendi bölümünde kalacak, biz de bizimkinde kalacağız. Siz derslerinize ve papaza yardım etmekle meşgul olacaksınız, hatta papaz çanı çalmanıza bile izin verebilir, Lord Lavay'ı göremeyeceksiniz. Ve onu asla rahatsız etmemeliyiz. Söz veriyor musun, Jack?"

"Oh. Pekala, anne. Bizi yiyeceği için mi? Hızlı koşabilirim. Liam'dan daha hızlı."

Yenme olasılığı konusunda endişeli görünmüyordu.

Papazın karısının kız kardeşi ona, küçük çocukların genellikle kendilerini tamamen yenilmez gördükleri bir dönemden geçtiklerini söylemişti. "Yiyecek çok şeyi var, o yüzden insanları yemesine gerek yok." *En azından gerçek anlamda değil*, diye düşündü Elise. "Yine de, önemli işlerini yapabilmesi için onu rahat bırakmak en iyisi."

O her neyse. Masanın üzerindeki buruşturulmuş, sonra da yumuşatılmış mektubu, yığılmış yazışmaları, parçalanmış vazoyu düşündü.

Jack yataktan fırlayıp pencereye gitti. "Buradan kiliseyi görebiliyorum! Ve bir inek! Ve atlı birini, bir arabayı ve bir ..."

"... ve Meggie ile Liam Plum'ın seni ders için papaz evine götürmeye geldiklerini görebilirsin. Uzaktaki şu küçük noktaları görüyor musun?" "Yaşasın!"

Ve böylece Jack merdivenlerden aşağıya doğru koşmaya başladı, Elise de onu daha ağırbaşlı bir tempoyla takip etti.

Bugün ikisinin de öğrenmesi gereken dersler vardı.

Bölüm 3

ELISE, MUTFAKTA, uzun bir masanın etrafında oturmuş, her birinin elinde iskambil kağıtları olan bir grup insan buldu. Kadınlardan ikisinin dudaklarından çerotlar sarkıyordu. Duman hayalet gibi yükseliyordu.

Yıkanmamış bulaşıkların kokusu bulaşıklıktan içeri yayılıyordu. Bir süredir kum serpilmediği ya da süpürülmediği belli olan mutfağın üzerine hafif bir toz ve yağ tabakası çökmüş gibiydi. Dehşet vericiydi ve büyüktü, çünkü bir şeyleri iyileştirme fırsatından daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Etkileyici hizmetli anahtarları kümesine uğursuz bir şingirtı verdi.

Hiçbiri kıpırdamadı. İçlerinden biri bir kartı yere attı ve diğerleri mırıldandı. Oyuna kendilerini kaptırmışlardı. Biri bozuk para gibi görünen bir şeyi itti.

Elise agresif bir şekilde boğazını temizledi. Hepsi birden irkilerek döndüler.

"Beş kartlı loo, değil mi?" diye sordu neşeyle.

Beş kartlı loo olmasına rağmen bu soruya nasıl cevap vereceklerini şaşırmış bir halde, gevşek ağızlı ve boş gözlerle ona bakıyorlardı.

"Sana ne?" diye sordu sonunda bir kadın, dudaklarında sallanan çerağıyla. Yüzü geniş ve vurdumduymazdı, alnı siluet yansıtacak kadar genişti ve insan onu bir sabana bağlayabilirdi. Elise etkilenmişti. Bunun çamaşırcı kadın olmasını umuyordu, çünkü bu kadın çarşafının içindeki şeytanı dövüp tokatlayacaktı ve Elise hepsinin buna ihtiyacı olacağından şüpheleniyordu.

"İyi günler. Ben yeni hizmetçiyim, Bayan Fountain. Benim için öyle."

Hep bir ağızdan beş çift kaş havaya kalktı. İri kadın gözlerini

Elise onların ne düşündüğünü bilmek için neler vermezdi.

İri yarı kadın ağzındaki çerotu çıkardı ve yavaşça eliyle işaret etti. "Peki, nasılsınız Bayan Fountain? Oyuna katılmak istiyorsanız bir şilin atmanız gerekecek." Yavaşça gülümsedi. Gözleri sert ve değerlendirciydi.

"Pardon?" Elise gergin bir şekilde konuştu.

"Lord Hazretleri birkaç aydan önce burada olmayacak. Biz hizmetçiler birbirimize destek olmalıyız. Gelin, oturun Bayan Fountain. Kitty, çaydanlık." Kitty denen kadın çaydanlığı ve viski şişesine benzeyen bir şeyi iterken o da bacaklarından biriyle bir sandalyeyi itti. "Bu şimdiye kadar yaptığınız en kolay iş olacak."

Biz hizmetkârlar hâlâ Elise'in kafasında yankılanıyordu.

Ben de onlardan biriyim. Kirlenmiş keplere ve önlüklere, pürüzlü dirseklere kadar itilmiş kollara, içeride çalışarak geçirilmiş bir hayatın sonucu olan soluk tenlere baktı.

Isı boynuna tırmandı ve yüzüne kadar için dua etti.

Yapamam, yapamam, .

Bu sözlerle yere mıhlанmış gibi hissetti. *Biz hizmetkarlar.*

Devam etmek istediğın gibi başla Elise, derdi babası her zaman.

Jack dışında hiçbir şeyin önemli olmadığını kendine hatırlattı.

"Evet, birbirimizden ayrılmamalıyız," dedi kararlılıkla. "Ve şimdi lütfen ayağa kalkın. Hepiniz ayağa kalkın. Şimdi."

Kraliçe'nin sesi hiç bu kadar tavizsiz ve itaat edileceğinden emin çıkmamıştı.

", Bayan Fountain. Ne yapacağız?" Kadının sesi boş yere uğursuzdu.

"Beni selamlarken ayağa kalkıp reverans yapacaksınız, ben de aynı nezaketi göstereceğim. İşini kaybetmek istemeyen herkes bunu yapar zaten," dedi Elise hoş bir şekilde, ama bu çelik gibi kazınmıştı. "Selam verirken adınızı ve evdeki konumunuzu söyleyin ki sizi tanıyabileyim."

Bakışları bilardo topları gibi birbirleri arasında sekiyordu. Bir tür sessiz iletişim gerçekleşiyordu.

Hepsi, varsayılan lider gibi görünen iri kadının üzerine yerleşti. Belki de bilek güreşiyle kazanmış olduğu bir pozisyondu bu.

"Belki sonra, Bayan Fountain." Elise'in hoş ses tonunu taklit etti ama kulağa biraz uğursuz gelmeyi başardı. "Gördüğünüz gibi biz de biraz dinleniyorduk."

"Neyin dinlenmesi, söyler misiniz?" Elise daha da tatlı bir şekilde sordu. Sahte tatlılıkta birbirlerini geçeceklerdi.

"Neden, Ramsey'e üç kuruş kaybetmenin gerginliği. Sinirlerimi paramparça ediyor."

Herkesin bakışlarının yöne bakılırsa, Ramsey elinde bozuk para yığını olan adamdı.

Elise soğuk gözlerini onlara diktiğinde ve oldukça belirgin bir şekilde öksürüğe dönüşen kahkahalar vardı.

"Gelin , Bayan Fountain. Evle birlikte geldik. Mobilyalar gibi biz de demirbaşız. Her zaman ona baktık."

Fikstür, onu Arka ayakları. Onlar vardı daha az a personel daha bir istila.

"Ah, eğer mobilyalar gibiyseniz, bu birkaç haftadır yeterince temizlenmediğiniz anlamına geliyor olmalı?" Elise bunu parlak bir şekilde söyledi. "Ya da belki de koridorlar gibi hepiniz loşsunuzdur? Mutfaktaki ocak gibi biraz yağlı ?"

Ve şimdi kesinlikle düşmanca bakan beş çift göz gözlerini kırpmadan ona bakıyordu.

Elise bakışlara eşit bir şekilde karşılık verdi. Sayıca üstündü ama artık öfkeliydi ve sinsi bir kedi gibi hareketsizdi. Tıpkı bir kedinin yaptığı gibi gözdağı vermeyi biliyordu. Bir kedinin neler yapabileceğini kimse bilmiyordu.

"Heh heh," dedi hizmetçilerden biri huzursuzca. Kahkaha ve homurtu karışımı bir ses.

Belli ki kendine güvenini nereden aldığına karar veremiyorlardı ve örneğin kedilerin kendilerinden daha iri, kabadayı hayvanları korkutabilmelerinin nedeni de buydu. Şaşırtıcı derecede kılıflı sivri uçlara sahiptiler.

Bir yandan, iyi bir savaş *tam* da ihtiyaçı olan şeydi ve eğer biri onun ve Jack'in başının üzerinde bir çatı tutmasını engellerse lanetlenecekti.

Öte yandan, kalbi yine göğüs kemiğine çarpıyordu. Bu hızla giderse onu erken yoracağı kesindi. Edward'la birlikte olduklarından beri bu kadar hareketlenmemişti... gerçi bunu düşünmenin sırası değildi.

Çabucak düşündü. Lord Lavay bir konuda haklıydı: yetenekli ve sadık hizmetkârlar tavuk dışından daha nadirdi. Ama aynı zamanda hizmetkârlar arasında hiyerarşinin zor öldüğünü de deneyimlerinden biliyordu ve belki de bu grup ihmal ve başında birinin olmaması nedeniyle işlerin doğal düzeninden kopmuştu, tıpkı eski çit direklerinin süre sonra her yöne eğilmeye başlaması gibi.

Anahtarlara imalı bir şingirtı verdi.

"Hadi . Biz hizmetkârlar *birbirimize* saygı göstermeyi hak ediyoruz, değil mi? Ve saygı selam ve reveransla başlar. En azından bu şekilde başlayalım mı?"

Geçici kahkahayı atan hizmetçiye baktı. Yüzü solgun ve sarkık bir başlığın altında sıkışmıştı, gözleri ise kocaman açılmıştı. Onaylanmaya hevesli görünüyordu. Ayağa kalktı ve reverans yaptı. "Ben Kitty, anne, Kitty O'Keefe. Salon hizmetçisiyim. Tanıştığımıza memnun oldum."

Elise sakince başını salladı ve reverans yaptı.

Bütün paraları kazanmış gibi görünen adam ayağa kalktı. Uzun boylu ve sırk , gözleri soluk gri renkteydi, burnu bir geminin pruvası gibiydi, bu da ona muhtemelen hak etmediği bir saygınlık kazandırıyordu.

"Ramsey, William Ramsey. Uşak." Selam verdi. Hmm. Fena bir selam değil, gerçekten. Şık bir uşak orada bir yerde saklanıyor olabilir.

"Mary Tamworth," dedi başka bir kadın. Sarı saçları kasketinin altından dağılıyordu, uzun boylu ve köşeliydi, uzun kolları ve kemikli bilekleri vardı. Mum apliklerine uzanmak ve fitilleri düzeltmek için mükemmel, diye düşündü Elise.

"James Pitt, uşak." James Pitt, Ramsey kadar uzun boyluydu ve genel olarak bakıldığında, düzgün yüz hatları ve canlı koyu renk gözleriyle hiç de fena görünmüyordu. Bütün dişleri yerinde görünüyordu. Ve zarifçe de eğiliyordu.

"Mükemmel," dedi Elise parlak bir sesle, sanki onlar iyi bir disiplin, cesaretlendirme ve yapacakları sonsuz şeylerle dikkatlerini dağıtarak terbiye edilebilecek sekiz yaşındaki kızlarmış gibi.

Bu iltifat onları her şeyden çok şaşırtmış gibiydi. Mary Tamworth belli belirsiz bir acıma duygusuyla bakıyordu. Sanki Elise oyunun kurallarını henüz öğrenememiş yavaş bir çocuktuk ve hepsi onunla dalga geçiyordu.

Elise iri yarı kadına döndü.

"Dolly Farmer," ironik bir şekilde mırıldanana kadar bir bakışma yarışmasına dönüşme tehlikesi vardı. Bu bir ifadeden çok bir bildiriydi. Sanki ünlü bir savaşın adını söylüyordu, Elise de bunun böyle olacağından şüphelenmeye başlamıştı.

Sonra sandalyesinden kalktı. Ve

yükseldi ve yükseldi.

Ve gül.

Dik durduğunda, Dolly neredeyse eni kadar uzundu, kolları ekmek somunları kadar genişti, göğsü bir dağ sırası gibiydi.

Sert ve eğlenen gözlerle Elise'e baktı. "Ben çamaşırcı ve aşçıyım, Bayan Fountain." Zarif, alaycı bir reverans yaptı.

"Ve halı çırpıcı sanırım, Bayan Farmer. Önümüzdeki günlerde bunu çok yapacağız. Bugünden itibaren."

"Sizce de öyle değil mi, Bayan Fountain?" Dolly'nin sesi neredeyse eğleniyor gibiydi. "Evet."

Kadının ayakları gerçekten de kıpırdamaya başlayana kadar sessizce ona baktı.

"Belki de Lord Lavay gibi bir beyefendiye bakmak için gerekli eğitimi almadınız ama bunu hemen düzeltebiliriz. Ev uzun süredir mi boş?"

"Şimdi hepimiz içindeyseniz boş olamaz," dedi Dolly alayla.

Birkaçı kıs kıs güldü.

"Lord Lavay gibi bir kiracıdan boş," diye tekrarladı Elise. "Elbette hepiniz onun ve şimdi de benim hatırım için buradasınız."

Bu onları susturdu.

Birden hizmetçinin zili şiddetle çaldı. Elise sıçradı. Ve sonra döndü.

Daha fazla kıs kıs gülme duyacağını düşünebilirdi. Bunun yerine herkes donup kalmıştı.

Kitty O'Keefe, "Lord Hazretleri sizi çağırıyor, Bayan Fountain," diye fısıldadı. "Bu *sizin* ziliniz olmalı." Ve sonra gerçekten haç çıkardı.

"Oh, *gerçekten*. Tanrı aşkına, ön tarafa gitmeyeceğim. O bir prens olabilir ama pantolonunu tanıdığınız her erkek gibi tek tek bacak olarak giydiğini söyleyebilirim. Onunla tanıştım ve pantolonundan dikenli bir kuyruk çıkmadığını fark ettim. Ve eğer bir kişi toynaklarıyla spor yapıyorsa Hessian giyemez."

Çok geç fark etti ki, bu sanki pantolonunun arkasını incelemiş gibi bir izlenim yaratıyordu, oysa .

Bununla birlikte, kalçalarının onları güzel bir şekilde doldurduğunu fark edecek kadar uzun süre ön taraflarını incelemişti.

Uygunsuz bir şekilde, şimdi zihninin gözünü dolduran şey buydu.

Dolly Farmer sanki bu düşüncelerin her okumuş gibi Elise'e bakıyordu. Gözleri parlıyordu.

"Kızdığı zaman kurbağa dilinde konuşur, ki bu her zaman böyledir. Konuşurken gözünü kırpmaz. Bağırır. Bayan Gordon'a aptal olup olmadığını sorarken sanki hava durumunu soruyormuş gibi rahattı." Bu Mary'den geldi. "Hakaret ediyor. İnsanın duygularını incitiyor."

Ayrıca bir şeyler de fırlatır, diye ekledi Elise neredeyse neşeyle, onun o bakışını hayal ederek. Muhtemelen doğruyu söylemelerini sağlamak için astlarına nişan .

"Koridorlarımdaki mumlar kesilip değiştirilmeseydi, ateşler sönseydi ve ev kirli olsaydı ben de bağırırdım. Birkaç dil biliyorum. Kendini nasıl ifade etmeyi seçerse seçsin Lord Lavay'ın isteklerini yerine getirebileceğimi düşünüyorum. Ve onun istekleri, sevgili halkım, bizim için emirdir."

Zil yine şiddetle çaldı.

İnsanlar duyabilseydi sinirlerinin sesten hiç şüphe yoktu.

Boğazını temizledi. ". Döndüğümde-" "Eğer," diye mırıldandı biri.

"Bulaşıkhanenin o temiz olmasını ya da temizlenme yolunda olmasını bekliyorum ki, hepimiz orada yerden yemek yemekten mutlu olacağız. Sabun faturalarımı paylaşacağım-"

"Temizlemek için kum ve benzeri şeyler kullanınız." Dolly kollarını göğsünde bando gibi kavuşturdu.

Elise onu öylesine sakinleştirici bir bakışla süzdü ki, Dolly sonunda gözlerini kırptırdı.

"Demek nasıl temizlik yapılacağını biliyorsun." Elise sahte bir sevinçle ellerini birbirine kenetledi.

Dolly gözlerini kısarak başını eğdi ve Elise'e bakarak onu değerlendirdi.

"Sabun makbuzlarımı paylaşacağım," diye tekrarladı Elise, sanki sözü kesilmemiş gibi. "Artık kuyudan su çekmek zorunda olmadığımız için sabun kullanacağız. Ama şimdilik, yeterli sabunumuz yoksa mutfak ve bulaşıkhaneyi temizlemek için kum yeterli olacaktır. Hepiniz iyi yapılmış bir işten gurur duyan tiplere benziyorsunuz, bu yüzden sizden bir daha istemek zorunda kalmayacağımı biliyorum."

Bu açıkça bir yalandı ve büyük bir riskti, ama Kitty'nin bu halinden hoşlandığı belliydi -biraz daha uzun durdu, biraz gülümsedi, çenesini kaldırdı- ve Elise'in güvendiği şey de buydu. Diğerlerini kendi düzen fikrine uydurmak için tek ihtiyacı olan Gey zincirin bir halkasının uysal olmasıydı. Bunu kızlarla dolu sınıflardaki deneyimlerinden biliyordu.

"Evet, Bayan Fountain," dedi Kitty. Yine gereksiz yere reverans yapıyordu.

"Dolly ve Kitty bulaşıkhaneyi temizlerken, ben de ana koridordaki apliklerin mumlarının kesilmesini, değiştirilmesini ve yakılmasını istiyorum. Burası bir mezar kadar karanlık ve abartılı olmamıza gerek olmasa da, ziyaretçiler için davetkâr olmalı, hepimizden bahsetmiyorum bile. Bunu sana bırakıyorum Mary. James, Ramsey, ana odalarda ve benim odalarım da ateş yakmanızı ve ocakların temizlenmesi gerekiyorsa bunu yapmanızı istiyorum. Hiçbirimizin soğukta kalması için bir sebep yok,

karanlık ev. Döndüğümde performansınızı gözden geçireceğim. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağınızı biliyorum."

Dolly Farmer elindeki çerotu yavaÇça ağzından çıkardı ve Sevres porselenine benzeyen bir tabağın içinde yavaÇça öğüttü. Elise, Dolly'nin Elise'in yüzünü hayal ettiğini düĞündü.

"Siz ne dersiniz hanımefendi," diye mırıldandı.

"GELECEKTE, zili bir kereden fazla çalmak istemem Bayan Fountain," dedi Lord Lavay selamlama amacıyla. Yüzünü ona dönmemişti bile, bu yüzden terliklerinin koridordaki sesini duymuş olmalıydı.

Ve sonra döndü.

Yavaşça.

Adamın bunu etki yaratmak için mi yaptığını merak etti. Belki de kendisi gibi hizmetkâr sınıfından sıradan bir kadının, onun etkisine hazırlanmak için zamana ihtiyacı olacağını anlamıştı ve bu bir cömertlik .

Ama onun varlığına dayanmayı öğrenmek, zor kazanılmış metanetinin her parçasını alacaktı. Adamın etkisi kadının omurgasının dibine kadar ulaştı. Etkisi daha basit bir şeydi, belki de her şeyden önce bir kadın olduğunu ve hala genç olduğunu hatırlatan sinir bozucu ve istenmeyen bir şeydi. Bu filtrelenmiş güneş ışığı geliyor aracılığıyla ve pencere yapmacık yaldızla ana hatlarını çizdi ve ince çizgilerini gözlerinin köşelerinden onun Gözleri. O ya da Gözlerini kısarak aşağı ve variller . Tüfekler ya da casus gözlüğü takıyor ya da ara sıra gülümsüyordu ve ilkine güveniyordu. Muhtemelen kırk yaşında değildi ama otuz yaşından büyük olduğuna bahse girebilirdi.

"Bayan Fountain," dedi aniden. "Beni duymadınız mı? Belki de çocukken başınızın üzerine düştünüz?"

Ah. Ne kadar da .

"Özür dilerim Lord Lavay," dedi yeterince sakin bir şekilde. "Kulaklarım mükemmel . Personelle tanışıp onlara talimatlar veriyordum ve mümkün olan en kısa sürede geldim."

"Çok karışık bir grup," dedi suratsızca. "Sinsice dolaşıyorlar. Belli ki beceriksizler. Sabahları ateşler bazen yanıyor, bazen yanmıyor. Bazen içmem için kahve getiriliyor, bazen . Bu oda ... mobilyalar toz içinde.

Ocak, kirli ..." Kendisini özellikle Fransız gibi gösteren bir tür bıkkın vahşilikle eliyle işaret etti. "Ev yeterince iyi inşa edilmiş ama zarif değil." Bunu büyük bir suçmuş gibi söyledi. "Güzel değil."

Son kelime *neredeyse hüzünlüydü*. Belki de hüzünden çok yorgunluktan. İlginç.

Çalışanların mutfakta beş taş oynadıklarını, sigara ve içki içtiklerini ve peynirini yediklerini söylemenin sırası olmadığını hissetti. Evin görüntüsü, kapının dışında mızraklara dizilmiş hizmetçi kafalarının görünmesiyle düzelmeyecekti.

Ama çalışanlarını da yabancılaştıramazdı, çünkü ev asla temizlenemezdi.

"Yönlendirmeden yoksunlar," dedi yumuşak bir sesle.

Adam aniden başını kaldırdı ve onu inceledi. Yüzünde eğlenceye benzer bir şeyin titreştiğine yemin edebilirdi.

"Öyle mi," dedi sakın bir sesle.

Kadın sadece sabit bir şekilde ona baktı.

sadece azarlamak için mi aramıştı? Ne olursa olsun dinlemenin onun görevi olduğunu düşündü.

Adam tekrar konuşmaya niyetli görünmeyince, cesur olmaya karar verdi.

"Lord Lavay. Rica etsem konumumla ilgili biraz açıklama yapabilir misiniz?"

"Açıklama mı? Senin görevin evin kusursuz bir şekilde çalışmasını sağlamak. Evin konforlu olmasını isterim, konforlu derken temiz ve İngiltere'nin bu berbat köşesinde mümkün olduğunca lüks olmasını kastediyorum. Ziyaretçilerimi ağırladığımda ve sosyal etkinlikler düzenlediğimde personelin bana hizmet etmesini beklerim; bu etkinliklerin zarafet ve şıklıkla yürütülmesini beklerim. Çok gerekli olmadıkça bunun nasıl yapıldığına dair ayrıntılarla uğraşmak istemiyorum. Hizmetkârların faaliyetlerinden ya da hareketsizliklerinden siz sorumlu tutulacaksınız. Tüm bunları size verdiğim bütçe dahilinde gerçekleştireceksiniz. Ve defterleri sen tutacaksın." Bu sırada adam bir kâğıt parçası çıkardı ve kadının şaşkın bakışları arasında ona doğru itti. "Bütçenin hem makul hem de titizlikle doğru olduğuna inanıyorum - sizi temin ederim ki

Bir geminin mürettebatının yolculuğu için ne kadar ihtiyacı varsa, ne eksik ne fazla. Başka bir deyişle, sizi iki haftalık bir deneme için işe aldığımda aşına olduğunuzu umduğum bir hizmetçinin olağan görevlerini yerine getireceksiniz Bayan Fountain."

Tüm bunları zorlukla dizginlenmiş bir sabırla ve kadının onu tekmeleme isteği uyandıran bir küçümsemeyle söyledi. Muhtemelen sadece ayağını ve o Hessian'ların içinde sallanmayacaktı bile.

Neyse ki, öfkesi zaman zaman başına bela açsa da, aynı zamanda onu daha güzel konuşan biri haline getirdi.

Ve Tanrı aşkına, Pennyroyal Green *hiç de terk edilmiş sayılmazdı*. Yakışıklı Rahip Sylvaine papaz evini devraldığından beri kiliseye katılım hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Vücudundaki her kas bu kibir sağanağı altında gerilmiş olsa da sesini sabit tutmayı başardı.

"Teşekkür ederim. Açıklığa kavuşturulmasını istediğim husus personelle ilgili. Sorumluluklarım arasında kendi takdirime bağlı olarak çalışanları işe almak ve işten çıkarmak var mı?"

Bu ona yukarı doğru bir kaş hareketi kazandırdı.

"Sizin için hazırladığım bütçe dahilinde çalışacaksınız," diye tekrarladı, bunu neden tekrarlaması gerektiğine şaşırılmış gibiydi. "Bu da demek oluyor ki, eğer ek, daha az veya farklı personel ile karşılayabileceğinize ve bunu belirttiğim parametreler dahilinde yapabileceğinize inanıyorsanız, o zaman ... rütbelere zarar vermekten çekinmeyin."

Neredeyse *zekiydi*. Ama ağzının biraz beyaz olduğunu gördü. Öfkesi onu öldürebilirdi. Belki de dünyayı sürekli bir felç halinde dolaşılıyor, kusurlarından dehşete düşüyor, kendi kusursuzluğuyla örnek olmayı umuyor, hayal kırıklığına mahkum oluyordu.

Gurur her zaman düşüşten önce gelir. Pek çok iyi niteliğe sahipti ama aynı zamanda sapkın ve inatçı da olabiliyordu ki onu sevdiğini iddia edenler bile bunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Bu adama yenilmeyecekti.

Boğazını tekrar temizledi.

"Lord Lavay ... son eviniz ..."

"Bir gemideydi," dedi sabırsızca. Başka bir deyişle, her şeyi söyleme ve yapma şekliyle. "Bunun açık olduğunu sanıyordum."

"... ve ... ve ondan önceki eviniz ..." Bir duraklama oldu. İlginç olacak kadar uzun.

"France," dedi en sonunda açıkça. Sanki Fransa ona ihanet eden bir sevgiliymiş, bu yüzden onu öldürmek zorunda kalmış ama yine de onu seviyormuş gibi konuştu. "Paris'te, Provence'ta, Versailles'da evlerim vardı. Kız kardeşim şu anda Paris'te. Malikanem ... evim Provence'da."

Vardı. Acı verici bir fiildi. Bir zamanlar hoş bir evi, sevdiği bir işi, güvenebileceğini düşündüğü bir sevgilisi olmuştu. Onun geçmiş zaman kullanmasına sempati duyuyordu.

Devrim sırasında Fransız aristokratlarının başına neler geldiğini çok iyi biliyordu. Muhtemelen mülklerine el konulmuş, çalınmış ya da yok edilmişti. İnfaz üstüne infaz yapılmıştı. Bir ölüm ve yıkım seli yaşanmış, aristokratlar yapabildikleri takdirde ülkeden kaçmışlardı.

Koşulların talihsiz bir şekilde değiştiğini söylemişti.

Bu adamın onun sempatisini hoş karşılamayacağını hissetti. Muhtemelen tüm bu olaylar, kale duvarına fırlatılan yastıklar gibi adamın üzerinden yuvarlanıp gitmişti.

"Hepsini tekrar alacağım," dedi boş boş.

O zaman hissetti: küçük bir heyecan, sanki adamın kesinliği, güveni, gücü kanına sızmıştı. Bu bir adamdı ki, adamlarının onu her yerde takip edeceğinden emindi.

Ona karşı gelmenin sonuçları olacaktı. Ya da onu hayal kırıklığına uğratmanın.

Kendisini her zaman güçlü iradeli biri olarak görmüştür. Ama onun karakterinin gücü biraz sert bir rüzgâra karşı yürümek gibiydi. Çekingен görünmemek için tüm kullanması gerekiyordu.

"Düşündüm de, belki bu evi kaldığınız süre boyunca sizin için daha konforlu hale getirebileceğim özel bir yol vardır-"

Aniden elini kaldırdı. "Beni şaşırtın, Bayan Fountain." Bunu alaycı bir tavırla söyledi. "Başkalarının başarısız olduğu yerde siz başarılı olursanız, şaşıracam."

Tırnaklarını avucunun içine geçirdi. Sessizce ve hızlıca ona kadar saydı. Konuşmadan önce kendini tam olarak üç derin, eşit nefes almaya zorladı.

"Güven oylarınız için teşekkür ederim, Lord Lavay."

Bunun ne kadar iyi niyetli, hatta saygılı bir şekilde ortaya çıktığından gurur duyuyordu. Çünkü daha önce hiç bu kadar alaycı bir şey söylememişti.

Gözlerini biraz kısmıştı. Sanki onun kafasındaki versiyonu çok iyi duyabiliyordu. Lanet adam gözlerini kırpmama konusunda çok başarılıydı. Muhtemelen casus gözlüklerinden ve tüfeklerin namlularından ve benzerlerinden bakmaktan.

Sonra ciğerlerini şişirerek derin bir nefes aldı ve geniş omuzları altında büyüleyici bir şekilde hareket etti.

"Belki de buradaki görevlerinizi şöyle düşünmek faydalı olacaktır Bayan Fountain; siz ikinci kaptansınız, ben de bu özellikle cereyanlı Sussex gemisinin kaptanıyım. Depolarla ve mürettebatın moral ve sağlığıyla ilgileneceksiniz."

Bu benzetme onu o kadar şaşırttı ve büyüledi ki gülümsedi. O anda adamın yüz ifadesinde bir şeyler değişti. Soğukkanlı bakışları düşünceli, hafif şaşkın, neredeyse sıkıntılı bir nitelik kazandı. Gözlerinin arasında belli belirsiz bir kaş çatma belirdi, sonra hafifçe yana, pencereye doğru döndü.

Tekrar hücredeki bir mahkûmu hatırladı. Bu çok saçmaydı, çünkü o evin efendisiydi ve elbette istediği zaman gidebilirdi.

Adamın onun bir kadın olduğunu *yeni* fark ettiğine yemin edebilirdi.

Eğer bu fikir bu kadar endişe verici olmasaydı, kibri daha da artabilirdi. Belki de, eğer varsa, cazibesini ölçülü kullanıyor ve sadece layık bulduklarına bahşediyordu ve cazibesinin bir kısmını onun üzerinde harcadığı için sessizce kendini azarlıyordu.

Ama bu kaprisler, kuru mizah ... biraz dikenlerin arasından gerçek adama bakmak gibiydi.

Bunu bir başka tuhaf sessizlik izledi.

"Siz . . . belirli bir amaç için mi çaldınız, lordum?"

"Evet."

Ve başka bir şey söylemedi.

Tekrar konuşması gerekip gerekmediğini düşünerek içten içe çırpındı. Konuşurken sesi biraz hırçındı ve başını hafifçe ondan yana çevirdi.

"Masanın yerde duran tüy kalemi alma nezaketini gösterirseniz sevinirim."

Gözleri büyüdü, sonra yere düştü.

Gerçekten de bir tüy kalem halının üzerinde, yarısı masanın altında duruyordu. Kafası karışmış bir halde ona baktı.

Hâlâ başka tarafa

bakıyordu. Ve sonra kızardı.

Bu onun üstünlüğünün bir göstergesi miydi? Sırf yapabildiği için günün ortasında önemsiz bir görevi yerine getirmesi için keyfi bir emir mi? Eğildiğinde elbisesinin muslin kumaşının arka bacaklarını nasıl örttüğünü incelemek mi istiyordu?

Ne yazık ki, hiçbir aydınlanma gelmedi. Sadece bekledi.

"Elbette lordum." Çünkü onun her isteğine vermesi cevap buydu.

Yanakları kızarmıştı, masaya doğru iki adım attı ve diz çökmek için eğildiğinde -yavaşça ve zarifçe- dün gördüğü buruşuk kâğıt yaprağının aynısının, üzerine birkaç kelimenin ancak sarhoşken karalanmış olabileceği başka bir yaprağın yanına yayılmış olduğunu gördü. Ayrıca bir damla balmumu, bir mühür, mürekkep ve kum, boş bir konyak sürahisi ve hâlâ yarısı dolu olan küçük bir afyon şişesi gördü.

Buradaki halının da tozlu olduğunu fark edecek kadar uzun süre diz çöktü. Aman Tanrım.

Yavaşça ayağa kalktı ve kalemini, yavru bir kuşu yuvasına bırakır gibi yavaşça masanın üzerine bıraktı. Yukarı çıkarken kâğıttaki kelimelerden birini fark etti: *Marie-Helene*.

Tekrar ona döndü, yüzünü anlaşılmaz hale getirdi ve ellerini önünde kavuşturdu.

"Hepsi bu kadar mı Lord Lavay?"

"Evet," dedi.

Tozlu halının birbirlerine baktılar.

"Konyak sürahisini yeniden doldurmamı ister misiniz?"

"Her şeyi nasıl yapacağınızı bana sormak zorunda kalırsanız görevinizde uzun süre kalamazsınız Bayan Fountain."

Tanrı'nın Annesi.

Kulaklarının üst kısımları öfkesini kontrol etme çabasından dolayı sıcaktı ve hiç şüphesiz saçlarını kafatasına düz bir şekilde tutturmuş olması sayesinde küçük kırmızı fenerler gibi parlıyorlardı. Merakla onu izliyordu. Muhtemelen başının tepesinin kalkıp kalkmayacağını ve buharın dışarı çıkıp çıkmayacağını görmek için bekliyordu.

"The Halılar içinde Bu oda ihtiyaç dayak, " o dedi oldukça tarafsız.

Bunun üzerine aniden döndü, tüy kalemi aldı ve parmaklarının arasında döndürdü.

Adamın gülümsemesini gizlemek için döndüğünden neredeyse emindi.

"Bu odadaki başka bir şeyin dayaktan fayda sağlayacağını mı ima ediyorsunuz Bayan Fountain?" dedi mektubu kendisine doğru sürükleyerek.

Ama elinde tüy kalemle tekrar ona doğru baktığında yüzü oldukça donuktu. Pencereden sızan güneş ona biraz altın bir taç veriyordu. Tamamen uygun görünüyordu.

"Kovuldunuz," dedi sinirli bir şekilde, sanki onun da bunu bilmesi gerekiyormuş gibi.

Bölüm 4

MUTFAĞA DÖNMEKTEN YARIM YARIYA KORKUYORDU, ama şimdi hafifçe ışıldayan bir koridorda ilerledi; dallanan kolları olan aynalı aplikler düzgünce kesilmiş, yanan mumlara sahipti. Eğer mum ışığı tozlu zeminleri ve kirli duvarları aydınlatmasaydı ve yüzü sanki tam anlamıyla derisi yüzülmüş gibi sıcak ve hassas olmasaydı, daha muzaffer hissedebilirdi. Aslında hışımla uzaklaştığını fark ettiğinde daha ağırbaşlı bir adım attı.

Çalışanların mutfaktaki işlerini bitirmemiş olmalarını umuyordu, çünkü bir doz ağır iş, ruh halini düzeltmek için harika bir yoldu. Yarın açık bir gün olması için dua etti, böylece şeytanı halıdan kovabilecekti.

Sadece iki şey ondan nefret etmesini engelledi.

"Fransa" dediğinde yüzündeki ifade.

Ve "ev" dediğinde yüzündeki ifade.

Ev özleminin ve bunun reddedileceğini bilmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu.

Bu şeyler, gözlerinin altındaki gölgeler gibi, ona giden yoldu.

Umut etti.

Oh, umuyordu.

Ya öyleydi, ya da eğitimdeki beceriksiz bir avukatın kollarında geçirdiği mutluluk dolu öğleden sonrası için ek bir cezaydı.

Bu sabah koyu yeşil yün elbisesini sadece sıcak olduğu için giymediğini fark edince daha da utandı. Bunun tenine ve gözlerine ne yaptığını biliyordu. Sanki böyle bir şeyi fark edecekmiş gibi.

"Beni yenemeyeceksin Lavay," diye mırıldandı karanlık bir sesle.

Çok erken mırıldandı ve daha işteki ilk günüydü.

Jack onun yenilmezliğıydi. Jack'i düşündü ve Lavay tarafından tüyleri diken diken edilmiş ve şimdi onlardan kurtuluyormuş gibi kendini hafifçe salladı.

"Teşekkür ederim Mary," dedi sıcak bir ifadeyle, bir çift mum daha yakmakta olan hizmetçinin yanından geçerken. Mary başıyla onu selamladı ve belli belirsiz bir gülümseme sundu.

Elise yüreklenmişti. Etkileyebiliyordu. İlham *verebilirdi*. Bu lanet olası evdeki herkesi kazanabilirdi, asık suratlı Lord Lavay da buna dahildi. Belki de tek ihtiyaçları olan takdir, rehberlik ve şefkatti.

Lavay'dan uzaklaştıkça ruh hali daha da yükseliyordu. Mutfığa varmadan önce kül suyu kokusu ve bir esinti duydu; eşyaların kuruması için pencereler kısmen açılmıştı.

Hizmetçiler kamburlarını çıkarmış, özenle fırçalıyorlardı; Kitty sobanın başında, Dolly de yerlerin üzerinde, bir askerin topa barut doldurmak için harcadığı gayretle paspası döndürüyordu. Her ikisinin de kolları yukarı kıvrılmıştı ve her ikisi de ter içinde var güçleriyle çalışıyorlardı. Her ikisi de bu işi daha önce yapmış gibi görünüyordu, zira mutfak çoktan temizlenmişti. Masa beş taş oyununun kalıntılarından, cheroot küllerinden, bozulmuş Sevre porselen tabağından peynir kabuklarından temizlenmişti. Ocağın üzerine kum serpilmişti.

"Harika iş çıkardınız hanımlar," dedi sıcak bir sesle, en iyi, cesaretlendirici öğretmen sesiyle.

Kitty omzunun üzerinden baktı ama hareket etmeyi bırakmadı. "Teşekkür ederim, Bayan Fountain." Bir gülümseme sundu.

Dolly o ışıltılı gözlerini ona dikti. "Evet, teşekkür ederim Bayan Fountain," dedi tatlı bir sesle. "Memnun etmeyi amaçlıyoruz."

Belki de o kadar ilham vericiydi. Ve belki de

Dolly onunla alay ediyordu.

Elise iç çekti.

Temizlik yaptıkları sürece.

Ve en azından gerekirse Dolly'yi çuvala koyma izni vardı.

Pencerelerden içeri süzülen güneş ışığından yararlanarak tertemiz masaya oturdu ve

Lavay tarafından ona verilen bütçe.

Rakamlar ve kalem listelerindeki hafif titrek el yazısı dışında - adamın içki sorunu mu vardı - bütçe neredeyse bir sanat eseri idi. Güzel bir şey. Kesin, spesifik ve kesinlikle katı.

Tıpkı adamın kendisi
gibi. Yüreği yine
burkuldu.

peynire, kahveye, bezir yağından kül suyuna, yumurtaya, buğdaya ve çizme karalamaya kadar her şeyi düşünmüştü ve tabii ki zar zor da olsa yeterli olan maaşları da.

Akşam yemeği için ne isteyebileceğini sormak aklına gelmemiştir ve ona bu kadar kısa sürede tekrar yaklaşma fikri ürkütücüydü. Hâlâ şiddetli bir güneş yanığı varken tekrar güneşe çıkmak gibi.

"Dolly, Lord Lavay akşam yemeğinde ne yer?" "Önüne konan her şeyi, Bayan Fountain."

Tekrar denedi. "Belirli bir yemek türünü tercih ettiğini belirtti mi? Belki ... kekler? Soslu bezelye? Keklik? Biftek yahnisi? Güzel bir biftek? Tek boynuzlu at filetosu?"

"Kendini küfür ederek ifade ediyor, Bayan Fountain."

"Eminim bundan daha rafine iştahları vardır."

Dolly durakladı. "Lord hazretlerinin iştahı hakkında konuşamam. . . Bayan Fountain. Ama önüne ne koyarsam onu yer."

Elise ona tekrar sertçe baktı, gözleri kısılmıştı.

Dolly'nin gözleri ondan uzaklaşıyordu. Yüzünde sinsi bir gülümseme vardı.

Dolly'nin sesi hep imalı mıydı, yoksa kasıtlı mıydı? Belki de bölgesel bir aksan, bu ses tonu? Belki de Dorset'ten gelen herkesin sesi imalı geliyordu?

Sanki bir hayvanat bahçesindeki hayvan bakıcıları gibi odasına yiyecek atıp kaçıyorlarmış gibi gelmeye başlamıştı.

"Sabahları ne içmeyi ya da yemeyi sever?" diye devam etti, sabrı tükeniyordu.

"Kahve," dedi Kitty hevesle, en azından bir sorunun cevabını verebildiği için mutluydu.

"Sık sık ziyaretçi kabul eder mi?"

"Ardmay Kontu," dedi Kitty hevesle, saygılı bir sessizlikle. "Ve kontes. Bayan Violet Redmond!"

Elise neredeyse boğuluyordu.

Tabii ki bir *kont* alacaktı. O Bourbon Hanedanı'nın lanet olası bir prensiydi. Ve Ardmay Kontu ile birlikte bir gemide korsan olarak görev yaptığını duymamış mıydı?

"Ve bayanlar da," diye ekledi Dolly alçak sesle. Bayanlar, öyle mi?

"Bayanlar mı?" diye tekrarladı, açıklığa kavuşmasını umarak. "Evet," dedi Dolly.

Elise Sussex'in bu bölgesinin fahişelerle dolu olduğunu düşünmüyordu, o yüzden belki de Dolly "bayanlar" derken bunu kastetmişti. Muhtemelen Pennyroyal Green'in yeni sakinlerine, özellikle de asık suratlı lordlara, iyi niyet ve hayırseverlik saçarak ve reçel taşıyarak gelen Bayan Sneath ve arkadaşlarını kastediyordu.

"Peki ziyaretçileri neyle besliyorsunuz?"

"Eğer kek varsa, onları kekle besleriz."

"Eğer mi? 'Eğer' diye bir şey olmamalı. Her zaman kek olmalı." Bundan emin olmak hizmetçinin göreviydi.

"Kek var mı şimdi?" diye sordu Elise, ses tonunun ve perdesinin yükseldiğini duyarak. Dolly, sanki Elise umutsuzca aptalmış gibi sabırlı bir ses tonuyla, "Kek ve benzeri şeyler hizmetçinin işidir, Bayan Fountain," diye açıkladı. "Depoya bir göz atın."

Elise kalktı ve bunu çabucak yaptı. Yaşlı Hubbard Ana'nın dolabına acımasızlık konusunda biraz rakip olabilirdi. Çoğalmaya çalışan, gözleri filizlenmiş birkaç patates, hızla buruğan elmalar, un ve tahıl çuvalları, birkaç kavanoz konserve et, salamura ve kurutulmuş sebze, Çeker, bu evde yağan insan sayısı ile orantısız sayıda konserve kavanozu, satın gibi görünen bir somun ekmeğin yarısı, çoktan parçalanmış bir tekerlek çedar.

Tanrı aşkına, birkaç beklentiye hakkı olan bu adama karşı belli bir sempati duymaya başladı. Sanki bir gemideymiş gibi yemek yemek *zorunda* değildi.

Oturdu ve bütçeye tekrar baktı. Kendi hızlı hesaplamalarını yaptı.

Orada "lüks" olarak yorumlanabilecek hiçbir şey için bir kuruş bile yoktu. Yine de bazı evlerde sabun bir lükstü, uşaklardan bahsetmiyorum bile.

Başarısızlığı doğrudan bütçenin içine yerleştirilmişti.

Sanki onun düşüncelerini duymuşlar gibi, uşaklar gülerek ve birbirlerini itip kakarak mutfağa girdiler.

İkisi de onu görünce irkilmiş görünüyordu. Belli ki yeni bir hizmetçinin işe alındığını geçici olarak unutmuşlardı.

"Beş kartlı loo oyunu kalıcı olarak iptal edildi," dedi hoş bir şekilde.

Sanki gezintiye çıkmışlar da tanımadıkları bir memeliye rastlamışlar ve ısırp ısırmayacağından emin değilmişler gibi ona dikkatle baktılar.

Çaresizlikle itiraf etmek zorunda kaldı, her biri kesinlikle yeterince uzun olmasına rağmen uşaklara benzemiyorlardı. Uşakların birbirlerine benzemeleri gerekirdi ve aralarında sadece bir santim kadar boy farkı vardı. Farklı kesim ve renklerde olsalar da paltoları temizdi. Gevşek düğme tespit edemedi. Boyunluklarında demir kalıp görmemişti.

Şaşırtıcı bir şekilde botları parlıyordu.

"Çizmeleriniz çok parlak," diye kuşkuyla izin verdi. "Boyun giysileriniz bembeyaz." Sanki o ana kadar düşündüklerinin tamamını duymuşlar gibi.

"Karartma için kendi makbuzum var. Sırrım kezzap ve yumurta akıdır," diye gururla açıkladı Ramsey.

"Boyun bezlerindeki izler için tartar kremi ve tuz kullanıyorum. Kendi aile reçetem," diye karşı çıktı James, sanki yarışıyormuş gibi. "Majesteleri fark etmez ya da umursamaz. Redmond'lar ve Everseas'ler, şimdi giydikleri kıyafetler ..."

Hüzünle sözünü kesti.

James Ramsey'e, "Şeytan kadar zarif," dedi ve Ramsey hüzünle başını salladı.

Aynı şekilde iç çektiler.

"Ona Lord Lavay diyeceksin," diye düzeltti Elise refleks olarak, biraz da sertçe. "Ekselansları" değil. "

Ramsey gözlerini kırptırdı.

Hmm. Yani *tamamen* eğitimsiz değillerdi. Hatta yetenekleriyle biraz gurur duyuyorlardı. Biraz kibirleri vardı. Belki de gerçekten faydalı olmayı arzuluyorlardı. Bir parça sempati hissetti. İkisi de bir manavın arabasında kalan çürük elmalara benziyordu, paranız yeterse satın aldığınız elmalara. Yapabilecekleriniz ...

"Elmalı tart!" dedi aniden.

Harika bir elmalı tart yapmayı biliyordu. Herhangi bir erkeği köleleştirmek için hesaplanmış. Alışveriş yapmadan önce bir düzine yapmaya yetecek kadar malzeme vardı.

Ramsey yaralanmış görünüyordu. "Hakaret etmenize gerek yok Bayan Fountain."

"Sen değil. Ben sadece Bana ikinizden birinin omurgası olup olmadığını söyleme nezaketini gösterir misiniz? Böyle çöktüğünüzde bunu söylemek zor oluyor. İkinizin de güzel omuzları olduğunu görebiliyorum, bu yüzden biraz gurur gösterin ve omuzlarınızı geriye atın lütfen."

Bir düşünün. Lord Lavay'ın sinirliliği bulaşıcıydı.

Ve etkiliydi. Muhtemelen yeni komutanları tarafından böylesine bağlam dışı bir kızgınlıkla verilen bu emirden hem ürktüler hem de gururları okşandı, söyleneni yaptılar.

Gözlerini kısarak onları cüppe içinde hayal etti. Lavay zarif bir yaşam istiyorsa, bu sefil çiftin yemeklerine katılmasına, misafirlerini kabul etmesine ya da onun çok sevimli bir şekilde ifade ettiği gibi, ortalıkta sinsice dolaşmasına izin veremezdi. Yeni bir kıyafet içinde ne kadar mutlu olacaklarını hayal etmek ona biraz heyecan veriyordu.

"Peki şimdi neredeydin?" diye sordu. "Lord Hazretlerinin ziyaretçileri var. Onları içeri almaya gittik."

Ayağa fırladı. "Kim?" diye . "Zil sesi duymadım!"

"Ardmay Kontu ve Kontesi." İkisi de tek omuz silkti.

Ve tam o sırada hizmetçisinin zili zıplamaya ve şingırdamaya başladı.

Ve bir an için, artık bir çanla çağrılabilen bir hizmetçi olduğunu tekrar hatırlayınca içi sıkıştı.

Herkes dondu kaldı ve başları ona doğru döndü.

Bir sessizlik oldu.

"Genellikle Darjeeling çayı içerler, Bayan Fountain," diye fısıldadı Kitty acıyarak.

Sanki Elise'in işinin bittiğini biliyordu ve onu çoktan özlemişti.

PHILIPPE, konukları Admay Kontu ve Kontesi'ni, sihirli bir şekilde kükreyen, sıçrayan bir ateşin bulunduğu misafir odalarından birinde kabul etmişti.

Şaşkınlıkla, umutla baştan çıkarılmak istemeyerek ona baktı. Rastgele bir yangın olabilirdi. Evde zaman zaman yangın çıkıyordu. Belki de hizmetkârlar için bile hiçbir şey yapmamak sıkıcıydı.

Sanki daha önce defalarca gibi koltuğunda dinlenmekte olan misafirlerine döndü.

"Bana bir kez daha acıma ifadesi gösterirseniz, sizi dışarı attırırım, Leydi Ardmay."

Leydi Ardmay eski Violet Redmond'dı. Violet'e sadece sinirli olduğu zamanlarda "Leydi Ardmay" derdi, ki bu günlerde neredeyse her zaman öyleydi.

"Kim tarafından? Kapıyı açan o ümitsiz uşaklardan biri mi? Dürüst olmak gerekirse Philippe, sanki St. Giles'da bir suç işlemişler ve senin evini sadece kanundan saklanmak için kullanıyorlarmış gibi görünüyorlar. Keşke gelip bizimle kalsaydın da sana göz kulak olabilseydik."

Kendini kaptırmış Kont, Violet ve yeni bebekleri Ruby ile mi?

Neredeyse altı canı tarafından tekrar saldırıya uğramayı tercih edecekti.

Philippe, Ardmay Kontu'yla ilk kez kontun sadece Kaptan Asher Flint olduğu ve ikisinin Flint'in gemisi *Fortuna*'da birlikte görev yaptığı dönemde tanışmıştı.

"İsterseniz çay için zili çalayım," dedi. "Birinin gelip gelmeyeceğine dair bahse girmek ister misiniz?"

"Ah, elbette. Yeni bir hizmetçi tuttuğunuzu unutmuşum. Sevgili Bayan Winthrop'un işe almanıza yardım ettiği kişi."

Philippe zili şiddetle çaldı.

Lavay boş boş, "Şüphesiz Bayan Fountain kamarasında kaçmaya hazırlanmak için bavullarını topluyordur," dedi.

"Ve bu *acıma* değil, Philippe. Endişe," dedi Violet, konuya geri dönmeye çalışarak.

"Pah," o Omuz silktiile bir Omuz. "Bir ve ve Aynı şekilde, Kontes. Gördüğünüz gibi geliyorum."

"Elbette," diye yalan söyledi Violet, kocasıyla Philippe'in gözünden kaçmayan bir bakış alışverişinde bulunarak.

"Ne kadar?" Philippe konta bahisle ilgili olarak sordu. "Bir sterlin."

Tam o sırada nefes nefese kalmış Bayan Fountain kapıda belirdi.

"Evet, Lord Lavay?"

Yanakları kızarmıştı ve şakaklarında iki siyah spiral saç dalgalanıyordu. Merdivenleri koşarak çıktığında kaçmak için bir fırsat yakaladıklarına şüphe yoktu. Görünüşe göre Bayan Fountain saçlarını, öfkesini ya da gururunu dizginleyemediği kadar dizginleyemiyordu.

Ancak tüm bunları yapma girişiminde cesurca bir şey vardı.

Birden çok genç göründü.

Refleks olarak pencereye doğru döndü, sanki bulutların arasından aniden güneş ışığı süzülüyormuş gibi, memnuniyetle.

Ama hayır. Hâlâ gri. Kaşlarını hafifçe çattı, şaşkındı.

Duygunun Bayan Fountain ile birlikte gelmesi garip.

Elini ceketinin cebine attı ve omuzlarını silkerek Kont'a bir sterlin uzattı, Kont da bunu büyük bir hevesle kabul etti.

Bayan Fountain'ın gözleri yapılan işlemi takip ediyordu, yüzü esrarengizdi. "Kont ve kontes için çay getirme nezaketini gösterir misiniz, Bayan Fountain?"

"Elbette. Bu benim için bir onur olmalı."

Sanki kralla tanışmış gibi reverans yaptı, sonsuza dek sürecekmış gibi görünen alçak, zarif bir ilişki. Hepsini onun aşağı inişini ve sonra da yukarı çıkışını izledi. Her şeye oldukça rahatlatıcı, tıpkı yaprağın ağaca tutunmasını kaybetmesi gibi, diye düşündü eğlenerek.

"Hafif bir yemek ister misiniz?" Violet ve Kont'a döndü.

Bayan Fountain dondu kaldı.

bir kont ve kontese, evde servis yapmaya değecek bir şey olmadığını bilen Lavay, kadının tepside ne getirmeye karar vereceğini hıncırca merak ediyordu.

"Benim için bir şey yok, teşekkür ederim. Uzun süre kalamayız," dedi Violet ona. "Pekâlâ, hemen döneceğim."

Bayan Fountain bir kez daha reverans , merhametli bir şekilde hızlı bir reverans ve geldiği gibi hızla dışarı ıktı.

"Bir an için sanki dua ediyormuş gibi göründü," diye düşündü Violet. "şüphesiz benim ölümüm için," dedi Lavay. "Geri dönüp dönmeyeceğine dair bahse girmek ister misin?"

Kont sırttı. "Bir sterlin daha işime yarayabilir. Bahse girerim onun da ."

Birkaç dakika Bayan Fountain'ın terliklerinin koridordaki mermerlerin üzerinde çıkardığı tıkırtıların uzaklarda kaybolmasını beklediler.

Violet hafifçe, "Evlilikten daha kötü kaderler de var, Philippe," dedi. Philippe ona pis bir bakış fırlattı. "Bir dahaki sefere, o rengarenk uşaklara seni kapıdan içeri almamalarını söyleyeceğim."

"Ve teşekkür canım," dedi Kont kuru bir sesle. "Bu kadar övgüyle lanetlenmek gibisi yok."

Violet sadece güldü. Kocasına, herhangi bir erkeğin ayak parmaklarını kıvrıracak ve karanlık bir oda ile yumuşak bir yatağı zlemesine neden olacak bir gülümseme gönderdi, sonra da kalçasını dostça okşadı. Bu adamların hiçbiri kötü şöhretli eski Violet Redmond'u zerre kadar korkutmuyordu. Bir keresinde kocasının hayatını kurtarmak için bir korsanı vurmuştu. Bu yüzden onun hakkında iş konuşurken olabileceklerinden daha az ihtiyatlı davranıyorlardı.

işleri genellikle şiddet ve paraydı.

Philippe elini yumruk yapmıştı; şimdi onu düz bir avuç şeklinde açmaya zorluyordu. Diğer yaralar gibi hızlıca dikilmişti ve yara izi şeytan pençelerini geçirmiş gibi çekiştiriyor, Philippe'in acıyı atlatmak için yeni küfürler icat etmesine neden olan bir dizi kas krampına yol açıyordu.

"Yedi tane olsaydı sen ölmüş olurdun Lavay. Ve altısından kurtulabilecek tek kişi sensin," dedi Ardmay. "Benim dışımda."

Philippe başını salladı. Sahte tevazu ikisini de sıkmıştı. Birlikte ya da ayrı çok fazla şey yaşamışlardı.

İkisi birlikte korsan olarak önemli servetler kazanmışlardı ve kralın kaprisleri üzerine Kraliyet'e karşı komploları araştırmak ve İngiltere'nin tüccarlarının güvenliğini ve kârlarını, dolayısıyla vatandaşlarının rahatını ve güvenliğini tehdit eden korsanları avlamak üzere görevlendirildiklerinde daha da fazlasını kazanmışlardı.

Korsan olarak o kadar başarılı olmuşlardı ki, Kraliyet artık strateji, cazibe, kaba kuvvet, korkunç derecede tehlikeli yerlere adım atma isteği ve silahlarla sıra dışı beceriler gerektiren diğer gizli durumlarda onların benzersiz yeteneklerinden yararlanıyordu. Birlikte ve ayrı ayrı her ikisi için de kazançlı olmuştu.

Philippe için de neredeyse ölümcül olmuştu.

Ama bu işten büyük bir tatmin duyuyordu. Philippe için her yakalama, onunkıyla çarpışan her kılıç, engelledikleri her haydut, önlenen her ölüm ya da kayıp, ailesini ve yaşam tarzını neredeyse yok edenleri telafi etmenin bir yoluydu.

Ve kârlı olmuştu.

Ancak korsan Le Chat'i adalete teslim etmeyi başaramamışlardı.

Doğrusu, onu yakalamakta başarısız olmamışlar, ellerini kollarını sallayarak gitmesine izin vermişlerdi.

Bunun gerçek nedeni oldukça karmaşıktı. Odada oturan her kişi gerçek Le Chat'in sırrının bir parçasına sahipti ve hiçbirisi bunu diğerleriyle paylaşmamıştı.

Philippe'in gerçek adamın hâlâ yaşıyor ve özgürce koşuyor olmasına minnettar olmak için özellikle ironik, biraz da can sıkıcı bir nedeni vardı. Şu anda cebinde, yırtık bir kağıt parçasının üzerinde, tüccar çevrelerinde Bay Hardesty olarak bilinen ama aslında bambaşka biri olan bir adam tarafından yazılmış, dünyada kimsenin bilmediği bir talimat vardı.

Hayatının karşılığını nasıl ödeyeceğini biliyorsan Lavay, beni burada bulabilirsin. . .

Oh, ama Le Chat'i getirmek için ödül parası. Bu neredeyse her şeyi çözerdi.

Eğer bu konu üzerinde çok uzun ve sert düşünürse, en yakınındaki en küçük nesneyi fırlatma dürtüsü onu ele geçirecekti.

Bir zamanlar çekiciliğiyle ünlü olduğunu düşününce.

Görünüşe göre yazışma yığını gün geçtikçe artıyordu. Ve birkaç mektup neredeyse aciliyetle zonkluyordu.

"Servetini bu şekilde mi geri kazanmak istiyorsun, Philippe?" Violet ısrar etti. "Bunu yapmadan önce ölmüş olacaksın."

Philippe homurdandı. "Bana olan inancın için teşekkür ederim Violet." Ama Violet'in haklı olduğuna her geçen gün daha da emin oluyordu. Kendi adını kullandığında gülümsedi.

"Ölmüş olsaydınız dünyada kaçıracağınız zevkleri düşünün. Lütfen onurunuza bir balo ya da en azından bir toplantı düzenlememize izin verin," diye baskı yaptı.

"Belki," dedi kısaca. "Bunu isterim. Ancak henüz değil." Şu anda dans edebileceğini hayal bile edemiyordu, çünkü yaraları onu kaskatı yapmıştı ve bunu itiraf edecek hali yoktu. Vals yapmanın eskrim kadar önemli bir beceri gibi görünmesi ne kadar da ironikti. Dünyanın her yerinde sosyete de gezinmek çoğu zaman eskime benziyordu.

Tuhaf bir sessizlik oldu ve bu sırada Violet kocasıyla bir kez daha baktı. Boğazını temizledi.

"Leydi Prideux bana yazdı. En son, en küçük kız kardeşiyle ilgili bir iş görüşmek üzere Bayan Endicott'un akademisine gelmiş. Eğer yeterince teşvik olursa yakında tekrar Londra'da olacak."

Leydi Prideux'nun kız kardeşinin Bayan Endicott'un saygın akademisine yerleştirildiğini hayal meyal hatırlıyordu; bu okul yerel olarak İnatçı Kızlar Okulu olarak biliniyordu. Ama Violet'in ses tonu biraz fazla rahattı, bu da amacının art niyetli olduğunu gösteriyordu.

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Benim de ondan bir mektubum var."

Ama sonra Alexandra'yı düşününce gülümsememek elde değildi; Alexandra mutlu zamanların anılarından ayrılamazdı. Gençken aileleri birbirine çok düşmüştü ve Philippe ile bir gün evleneceklerine dair aralarında her zaman dile getirilmeyen bir varsayım vardı. Hayat dolu, güzel ve olağanüstü özgüvenli bir kadın olarak büyümüştü ve Philippe'i eğlendiriyordu. Ailesi Bourbonlar kadar yüksek değildi; servetleri o kadar korkutucu değildi; erişimleri o kadar geniş değildi; güçleri o kadar tehdit edici değildi.

Bu yüzden devrim sırasında daha çok kişi kafasını ve parasını korumuştur.

Bourbonlar Fransa'da yeniden iktidardaydı ve Alexandra küçük bir kızken bile nüfuz ve güç kavramlarını hep sevmiştir. Philippe tahttan çok uzakta olmasına rağmen hâlâ bu ismi taşıyordu.

Onunki de nasıl cevap vereceğini bilemediği bir başka mektuptu ama gün geçtikçe daha da emin oluyordu.

Tam Bayan Fountain elinde çaydanlık ve fincanların bulunduğu bir tepsiyle kapıda belirmediği sırada acıyan elini büktü. Hepsi sessizliğe gömüldü.

Sanki bir ipin üzerinde duruyormuş gibi, sırtı bir mizana direği gibi dimdik yürüyerek, kapı ile hepsinin etrafında dizildiği masa arasındaki mesafeyi geçti.

Sessizlikte hepsi fincanların tepside hafifçe tıkırdadığını duyabiliyordu.

Elleri titriyordu.

İçinden, uzanıp tepsiyi yavaşça kadının almak için tuhaf bir dürtü geçti. *Ben o kadar korkutucu değilim.*

Yine de bunun tam olarak doğru olmadığından şüpheleniyordu. Yıllar içinde bir şekilde tam da o kadar korkutucu biri haline gelmişti.

Tepsi nihayet güvenli bir şekilde masaya yerleştirildiğinde, "Teşekkür ederim Bayan Fountain," dedi ciddiyetle.

Bir , sanki hâlâ bir tepsiyi dengede tutuyormuş gibi dikkatle arkasını döndü ve zarif bir şekilde dışarı çıktı.

Kendini hareketsiz dururken buldu, kadının kapı aralığında yine o küçük fazladan adımı atıp atmayacağını merak ediyordu, tepsiyi düşürmeden odaya sokmayı başarmış olmasını kutlayan bir eğlencenin başlangıcına koyamadı.

Ama ağırbaşlı bir tavırla kendini geri çekti.

Onun gidişini izlemeye o kadar dalmıştı ki, Kont boğazını temizlediğinde neredeyse irkilecekti.

Philippe dönüp Violet ve Kont'un kendisini izlediğini gördü. Kont avucunu uzatmıştı.

Philippe ceketinin cebini karıştırdı ve bir sterlin daha çıkardı. Bahsi kaybettiğine biraz da olsa sevindiğini fark edince şaşırıldı.

Bölüm 5

ALACAKARANLIK kalan bulutları leylak rengine boyamaya başladığında, Elise mutfaktan dışarı fırladı ve papaz evine doğru koşmaya başladı - yarı yürür yarı koşarsa on dakikada bitirebileceğini hesaplamıştı. Hayatı bunun gibi küçük hesaplardan ibaret hale gelmişti. Soğuk hava, çok yıpranmış yanaklarında harika bir his uyandırıyor; bu yanaklar bugün öfke ve duyguların her derecesiyle muhtemelen yanakların daha fazla kızarmış ve kızarmıştı.

Lavay'ın onu deli bir kadın gibi koşarken ve muhtemelen saçından kaybetmeyi göze alabileceğinden daha fazla toka kaybederken görse ne diyeceğini merak ediyordu. Ama kaçmak gibi bir seçeneği de yoktu. Uşaklar çay ya da başka şey istemeyen, kapıda Lavay'ın kendisi tarafından karşılanan esmer, zayıf, soğuk gözlü, granit çeneli bir beyefendiyi içeri aldıklarında kaçma fırsatını yakalamıştı. Lavay, karakteristik bir çekicilikle, "Rahatsız edilmek istemiyorum," diyerek çalışma odasının kapısını arkasından kapatmıştı. Sert.

Bunun için çok geç, diye düşündü arsızca. Zaten sıkıntılı olduğunuzdan şüpheleniyorum, Lord Lavay.

Çalılıklara gevşekçe bağlanmış büyük siyah bir atın yanından koşarak geçti, sanki binici attan atlamış ve dizginleri sallamıştı. Heybelerin üzerinde kralın armasını gördüğünü sandığında neredeyse başı boynundan fırlayacaktı: yanından hızla geçerken kükreymiş bir aslan ve masmavi bir alan gördü.

Ama bunu araştırarak zaman yoktu. Lord Lavay'ın neler yaptığını kim bilebilirdi ki?

Onun endişeleri daha sıradan şeylerdi.

Tanrı'ya şükür Tanrı'ya şükür Tanrı'ya şükür Ardmay Kontu ve Kontesi yiyecek bir şey istememişti. Bayan Marietta Endicott'un Akademisi'ndeki ilk öğretmenlik gününde bile kendini bu kadar garip, dehşete düşmüş ve kaba hissettiğini hatırlamıyordu. Bütün gün boyunca, açılış gecesinden önce eline senaryo verilmemiş ve eleştirel, sarhoş bir kalabalığın önünde fırlatacak bir şeyler bulmuş bir aktör gibi hissetmişti. Neyse ki daha kötü günler de geçirmişti. Örneğin Bayan Marietta Endicott'a hamile olduğunu söylediği gün. *Bunun* kesinlikle emsali yoktu.

Her şeyin üstesinden geldiği gibi bunun da üstesinden gelecekti; cesaretine, gururuna, ataklığına ve terbiyesine güvenerek, ki bunların hepsi ironik bir şekilde onu kovdurmak için komplo kurabilirdi. Özellikle de gurur kısmı.

Ona karşı bahis oynama cüreti.

Lavay'dan daha kaba saba ve daha egzotik bir adam olan Ardmay Kontu'yla bir sterlinlik banknotu değiş tokuş ederken de tam olarak bunu yaptığından şüpheleniyordu. O da kaba saba olmaktan çok, zamanın ve deneyimin dalgaları tarafından defalarca cilalanmış bir kaya gibi zarif ve sertti. Babası Northumberland'ın tüm yerel eşrafının hastalıklarına ve yaralarına bakmıştı ama Ardmay Kontu ya da Lord Lavay daha önce hiç görmemişti.

Kaçmadan önce, Dolly'ye kilerdeki malzemelerden onun için bir etli börek hazırlaması talimatını vermişti.

Papaz evi, Lavay'ın Dour House'undan sonra rahatlatıcıydı: gürültülü, aydınlık, sıcak ve çocuklarla doluydu -çoğunlukla Bayan Sylvaine'in kız kardeşine ait olan kızıl kafalılar, Elise'in neredeyse emin olduğu gibi bazıları Bayan Marietta Endicott'un Akademisi'ne gidecekti. Bir papazın karşılayamayacağı kadar gösterişli çiçek aranjmanları, vazolara ve kavanozlara doldurulmuş olarak etrafa saçılmıştı. Her renk temsil ediliyordu.

Bu yeniydi.

"Dekorasyon konusunda oldukça coşkulu bir yaklaşım, Peder Sylvaine." Onun gülmek konik içine a iç çek. "I oldu sadece Açıklama üzerinde bir ormana benziyor. Sanırım bunlar tropikal kökenli." Uzun boylu ve yakışıklı Peder Adam Sylvaine

Gün batımının parlak rengine dikenli bir şey. "Kuzenim Olivia onları kilise bahçesindeki mezarlara dağıtması talimatıyla gönderdi. Görünüşe göre bazı talipleri onun nişanlandığı haberini henüz duymamışlar ve duysalar bile sera çiçekleri göndermeye edecekler. Landsdowne eninde sonunda onları çağırmak zorunda kalabilir."

Elise güldü. Lord Landsdowne, Olivia Eversea'nın nişanlısıydı. Violet Redmond'un kardeşi, en yaşlı Redmond ve varisi Lyon 'dan beri tüm Londra'nın hayal bile edemediği kişi.

-Söylendiğine göre, kalbini de yanında götürerek ortadan . Kimse onun başka bir erkeği düşünebileceğine gerçekten inanmamıştı.

Landsdowne'un bu kadar kararlı olduğunu kimse hesaba katmamıştı.

"Elmalı tart getirdim, Peder!" Bezle sarılmış bohçasını uzattı. "Onları bir çocukla değiştireceğim."

Pederin karısı Evie güldü, sonra sesini yükseltti. "Jack, nereye gittin sen?"

Elise bu *işi* zevk için yaparken, pederin karısı, eski rezil Evie Duggan bu işi para için yapmıştı. Profesyonel bir ; eğer böyle bir şey varsa, bu kesinlikle Düşmüş Kadınlar skalasında daha üst sıralarda yer alıyordu. Ancak aradaki fark şuydu: Evie hiçbir zaman gerçekten saygıdeğer olmamış ve kimseyi hayal kırıklığına uğratmamıştı, oysa Elise herkesi hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ama şimdi Evie, Pennyroyal Green ve Greater Sussex'te kiliseye katılımı cazibesi, özverisi, dik başlılığı ve yıkıcı yakışıklılığıyla tek başına yeniden sağlamış olan papaz Adam Sylvaine ile mutlu bir evlilik sürdürüyordu. Birlikte, nezaket ve kabullenmenin vücut bulmuş haliydiler. Elise'in durumu hakkındaki gerçeği bilen az sayıdaki kişiden biriydiler.

Evie başını çevirdi. "Jaaack-oh! Tam burada!"

Odaya bir karaltı girdi ve kollarını Elise'in beline doladı. "Anne!"

Jack'i yakaladı ve sıkarak yukarı kaldırdı. Artık bunun için neredeyse çok ağırdı.

"İyi akşamlar, aşkım. Uçmalıyız. Her şey için teşekkürler, Peder. Size bir soru sorabilir miyim? Korkarım bu daha çok

başka bir iyilik . . ."

"Sizin için yapabileceğimiz her şeyi yaparız, Bayan Fountain, bildiğiniz gibi."

"Yeni pozisyonum ... şey, bundan sonra akşamları Jack'i eve getiremeyeceğim gibi görünüyor. Şimdi biraz risk alıyorum. Pazar günü yarım gün izinli olacağım. Ona eve kadar eşlik edebilecek birini tanıyor musunuz? Elmalı tart karşılığında?"

Tüm hayatı, zaman, beceri ve bilgi, unlu mamuller ve konserveler, kullanılmamış giysiler ve elden düşmeler, otlar ve peynirler, kitaplar, tavsiyeler ve özel derslerden oluşan karmaşık bir takas ve iyilik ağıyla birbirine örülmüştü.

"Ben büyük bir çocuğum, anne! Eve kendi başıma yürüyebilirim!" "Ben yaparım."

Kapı aralığında duran Evie'nin erkek kardeşi Seamus, Elise'e kollarını beline dolamaktan çekinmeyeceğini ima eden sinsi ama kurnaz bir bakış fırlattı.

Seamus Duggan'ın canlandırıcı , hiçbir zaman olduğundan başka bir şeymiş gibi davranmamasıydı; bu, biraz eğlenmek için dürüst bir iş gününden kaçınmak için her şeyi yapabilecek büyüleyici bir Rogue'du.

Seamus'la ilgili tehlikeli olan şey, kadınların bir kez daha bakmak için kafalarını şiddetle neden olacak şekilde yakışıklı olmasıydı ve aslında tam bir zevkti: Çabuk gülüyordu, aşık olmaya biraz fazla hazırды, yeni biri gözüne çarptığında zaten aşık olduğunu unutmaya biraz fazla hazırды, her zaman eğlenmeye, fesat bir şakaya ya da kavgaya hazırды.

Bu yüzden yerel lakabı: Utanmaz Duggan.

Papaz onu el üstünde tutmuş ve başını fazla derde sokmayacak kadar meşgul etmişti. Bununla birlikte, bir kalıp sabunu çok sıkı tutmamaya dikkat etmeye benzer, kaygan ve hassas bir meydan okuma olarak kaldı. Çocuklar onu severdi. Pennyroyal Green'e geldiğinden beri neredeyse tüm büyük oğlanlar küfür dağarcıklarını iki katına çıkarmışlardı ve bebeklerin nereden geldiğini biliyorlardı ve o da utangaç küçük kızlara karşı nazikti.

Mutfağın kapı çerçevesine yaslanmıştı, yeşil gözleri parlıyordu, ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Elise yardım edemedi ama

şimdi ona gülümsedi. Bu evdeki tüm hazır gülümsemeler şu anda merhem gibiydi.

Seamus'u kız kardeşinin çocuklarıyla görmüştü. Jack'in onun yanında güvende olacağından ve kötü bir şey öğrenmeyeceğinden kesinlikle emindi.

"Çok Bay Duggan, teşekkür ederim."

"İsterseniz şimdi bile size eşlik edebilirim Bayan Fountain."

"Buna gerek kalmayacak, Seamus," dedi tüm yetişkinler aynı anda.

Gülümsemesi genişledi. "Ama gerçek bu. Geceleri onu evine bırakmaktan memnuniyet duyarım, Bayan Fountain. Hiç sorun değil."

"Teşekkür ederim, Bay Duggan. Uçmalıyız ve bir iyilik daha, Peder Sylvaine. Bu buketlerden . . bu buketlerden birkaçını almamın bir sakıncası var mı?"

"*Benim* için bir iyilik yapmış olursunuz, Bayan Fountain."

PHILIPPE ertesi sabah hafif bir gülümsemeyle uyandı. Sade de olsa çok hoş bir rüya görmüştü: Kömür tenekesinin tıngırtısıyla başını kaldırmış, yumuşak beyaz şapkalı bir kadının sırtını görmüş, yakılan bir ateşin hisirtisini duymuş ve dünyada her şeyin yolunda olduğunu hissetmişti.

Bir saat kadar sonra tekrar uyandı çünkü gerçekten biraz *fazla* sıcaktı. Ve normalde gömleksiz uyurdu, bu yüzden bu nadiren görülen bir durumdu .

Başını yastıktan kaldırdı ve baktı. Ateş alev alev yanıyordu.

Yani bu bir rüya değildi. İşaret parmağıyla havada görünmez bir nokta çizdi. Hizmetçilere işlerini yaptırdığı için Bayan Fountain'a bir puan. En azından bugün için.

Kendini toparladı ve donakaldı, eli otomatik olarak komodinin üzerinde tuttuğu uzandı. Öylece durdu. Kapısının dışında bir fısıltı duyduğunu sandı.

Saldırı'dan bu yana sabahlar en zor saatlerdi - sahip olduğu her uzuv bükülmeye isteksizdi ve diğer her şey kaskatı kesilmişti ve mutlaka heyecan verici bir şekilde değil- ama hayatta kalma içgüdüleri

Acının üstesinden gelmeyi başardı ve kapıya doğru sürünerek kulağını dayadı.

"Unutma Mary, o sadece bir erkek. Bacaklarını teker teker pantolonunun içine sokuyor. Büyük ısırmaz."

"Belki bütün dişleri yerinde değildir. O genç değil, Bayan Fountain."

Bu bastırılmış *bir kıkırdama* mıydı?

Bayan Fountain'ın buna ne dediğini duyamadı.

"Ama bu sefer içeri girdiğimde uyanık olacak. Ateşi yaktığımda uyuyordu." Bu hizmetçi Mary'ydi. *Korkak!* diye düşündü, yarı eğlenerek.

"Pekâlâ. Ben yaparım. Ama bundan sonra sen

yapacaksın." Bir an sonra kapıya sert bir vuruş oldu.

Kendini yatağa geri atmayı ve bir koltuk altına kadar çekmeyi başardı.

"Ne oldu?" diye sordu. Sesi boğuk bir törpü gibiydi. Sarsılmaması gereken her şey ani hareketin verdiği acıyla şarkı söylüyordu.

Kapı açıldı ve Bayan Fountain telaşla içeri girdi. "Günaydın lordum. Bu tepsiyi buraya bırakacağım ve"

Gözlerini kısarak Bayan Fountain'a baktı; günün bu saatinde, en azından süzülen sabah ışığında, herhangi birinin olması gerekenden daha taze görünüyordu. Donmuş gibiydi.

Kadın da ona gerektiğinden daha uzun süre baktı.

Felç geçiremeyecek kadar genç görünüyordu ama kimse

bilemezdi. "Bu da ne böyle?" diye homurdandı.

"O mu?" diye papağan gibi tekrarlardı. Sesi biraz kuru bir ciyaklamaya dönüştüğü için neredeyse kelimenin tam anlamıyla papağan gibi konuşuyordu.

"Hadi , sağır olmadığınızı tespit ettik Bayan Fountain. Tepsiye."

O başladı için otur Yukarı, ve ve levha kaymış
itibaren onun gövde çığ gibi yağın kar gibi.

"Kahve ve iki tatlı." Kelimeler başka bir şey tarafından kısa süreliğine engellenmiş gibi hızla döküldü.

"Elma-"

"Bunu burada , olur mu?" dedi parlak bir sesle ve dönerek ona sırtını döndü.

Tepsiyi yakındaki yazı masasına yerleştirmek için yürürken elindeki tepsinin tıkırtısını duyabiliyordu.

Ve sonra perdeleri kenara fırlattı.

"Arrgh!" Bir güneş ışığı seli yüzüne çarptı. En azından yağmur yağmıyordu.

O kadar hızlı çıktı ki neredeyse bulanıktı, kapı arkasından sertçe kapandı.

ELISE sırtı kapıya dönük bir şekilde durakladı, bir eliyle onun dışarı çıkmasını engellemek istercesine kapı kolunu tutuyordu.

Ya da belki de tekrar içeri girmesini engellemek için.

Koridorda endişeyle bekleyen Mary'ye bir an için görmeden baktı.

Ya da *görmemiş* olması gerekmiyordu. Elise orada gördüklerini yakın zamanda unutmayı beklemiyordu.

"Onu sizden mi aldı, Bayan Fountain?" Mary fısıldadı, sanki yakaladıkları bir kurda biftek uzatıyorlarmış gibi. "Yarın yapayım mı?"

Elise hızlıca düşündü.

"Sabahları kesinlikle biraz huysuz oluyor," dedi yavaşça, büyük bir alicenaplık gösterisiyle. "Belki de onun yerine ben yapmalıyım."

Vücutundaki hiçbir şeyin olması gerektiği gibi bükülmek istemediği göz önüne alındığında, sabahları giyinmek aşırı uzun zaman alıyor gibiydi. İşlemi aceleyle getirmek duraklamasına, gerilmesine ve tekrar denemeye hazır olana kadar havayı küfürlerle maviye boyamasına neden oluyordu. Paltosunu giymek en zor olanıydı. Sol eliyle tıraş olmak ise bambaşka bir meseleydi. Sussex'te iki haftadan fazla kalması gerekeceğini hiç tahmin etmemişti, bu yüzden bir uşağa olacağını da düşünmemişti. Bir keresinde gemilerindeki huysuz aşçı Herkül'ün, "botlarını çıkarmana yardım edecek" bir eşten özlemle söz ettiğini duymuştu.

Müstakbel gelini Leydi Prideux Alexandra'ya bu şekilde anlattığını ve onun kahkahalarını duyduğunu hayal etti. Alexandra

En ufak bir emrini yerine getirecek bir hizmetçi ordusuna sahip olmaya alışkındı.

Kızgınlığının ve hayal kırıklığının çoğunun nedeni olan sağ elini esnetti.

Philippe çalışma odasının eşğinde durdu. Bir şeyler kesinlikle farklıydı.

Dikkatle içeri girdi. Sadece iki adım.

Sonra sanki bir rüyadaymış gibi yavaşça ilerledi. Gözlerinin kenarına kendisinden yansıyan küçük parçalar takıldı.

Her şey -masasının yüzeyinin her santimetresi, duvarlardaki çerçeveler, sandalye ve kanepelerdeki karmaşık dönüşler, ocaktaki meleklerin kalçalarındaki yarıklar- tozlanmış ve parlatılmıştı. Oda neredeyse nabız gibi atıyordu, tertemizdi.

Halının üzerinde kocaman bir güneş ışığı dikdörtgeni uzanıyordu. Belli ki perdeler indirilmiş ve üzerlerindeki toz silklenmişti; şimdi de altın kordonlarıyla pencerelerden uzakta duruyordu. Dün olduğundan en azından bir ton daha parlaktılar. Halılar canları çıkana kadar dövülmüştü. Kayan kahverengiler, kremler ve öküz kanı yeniden zengindi ve bir kedi gibi hem umutlu hem de şüpheli bir şekilde çevresinde dolaşırken ayakları onlara batıyordu.

Ama limon, keten tohumu ve yanan odun kokusuna başka bir koku karışıyordu.

Bir an için, kapısının önündeki kıkırdamalardan olağanüstü aydınlık odaya kadar her şeyin kesinlikle bir rüya olduğunu düşünmesine neden olan, tuhaf bir şekilde kafa karıştırıcı bir koku. Bazen denizdeyken yüzünde bir gülümsemeyle uyanırdı, bu koku farkındalığından .

Ve sonra onu gördü.

Şöminenin üzerinde, lavanta ve sümbüllerle dolu bir kavanoz duruyordu.

Başka bir deyişle, Provence'ın çiçekleri.

Kısa ve şaşkın bir kahkaha attı.

Bayan Fountain için havaya bir işaret daha çizdi.

Yanlarına gitti ve nazikçe dokundu. Sanki bir süre önce sıcak bir yumrukla sıkılmışlar gibi biraz solmuşlardı.

Çalışma odasına taşınıyor ve kavanozun içine düzgünce yerleştiriliyordu. Ya da belki de cömert ateş onların ölümünü hızlandırmak için üzerine düşeni yapıyordu.

Yine de çok gzellerdi.

İçinde bir şeyler . Sanki bir lavanta ve sümbül buketi büyüklüğünde ve ağırlığında bir parça, görünmez yükünden kurtulmuştu.

Tekrar yavaşça döndü ve başka küçük sürprizler için odanın geri kalanını taradı.

Konyak srahisini dolu ve pırıl pırıldı. Ve cezbediciydi.

Sanki parmağına dadanan bir dangalakmış gibi ona sırtını döndü ve Bayan Fountain'ı çağırmak için zili çaldı.

Bölüm 6

BAYAN. FOUNTAIN, değersiz servis personelini temizliğe zorlamak için şafaktan çok önce kalktığı göz önüne alındığında, hala savunulamayacak kadar taze ve kurnaz görünmüyordu.

"Tekrar günaydın, Bayan Fountain. Bugün şehirdeki Postlethwaite's Emporium'dan yazışmalarımı almanızı rica ediyorum. Posta arabası gelmiş olmalıydı."

"Evet, efendim. Elbette efendim. Bu hafta akşam yemeği için özellikle istediğiniz bir şey var mı? Bugün kasabada alışveriş yapacağım."

"Boeuf Bourignon isterim, ama belki bezelye veya başka bir tanınabilir sebze ile birlikte servis edilen tanınabilir etle yetineceğim. Ve şarap. Ve belki ekmek. Beni şaşırtın, Bayan Fountain."

"Dün geceki etli börek ..."

"Yenilebilirdi. Mükemmel bir şefin yokluğunda, karmaşıklığa yönelik garip girişimler yerine iyi hazırlanmış daha basit yiyecekleri tercih ederim."

"Açıklamanız için teşekkür ederim," dedi sakın bir sesle. "Aşçıya haber vereceğim."

Yüksek sesle "*Seni kaba piç*" demedi. Ama hava onunla titreşti.

Neredeyse eğleniyordu.

"Ve size elmalı tart hakkındaki kararımı vermem gerektiğini hissediyorum," dedi ciddiyetle.

"Pekâlâ." Omurgasını dikleştirdi ve bir tövbekâr gibi ellerini önünde kavuşturdu.

"Ve bildiğiniz gibi, kaçınılması mümkünse yalan söylememek gerektiğini düşünüyorum."

"Bunu açıkça belirttiniz, efendim, evet."

Ve şimdi nefesi açıkça tutulmuştu.

O bir sadist değildi. Ancak dram duygusuna sahipti. Bu yüzden sessizliğin bir iki dakika daha devam etmesine izin verdi.

"Tabaktaki cennet gibiydi, Bayan Fountain. Teşekkür ederim." Yüzü yavaş yavaş aydınlandı.

O kadar ışıltılıydı ki... o kadar ışıltılıydı ki... Bu odadaki mobilyalar kadar parlaktı.

Başka birini mutlu etmenin basit zevkini nasıl unutmuştu?

"Memnun olmanıza çok sevindim," dedi kasvetli bir sesle. Ama gözleri adeta dans ediyordu.

"Eğer şafaktan önce kalkmazsam, bundan sonra günlerimin bu şekilde başlamasını isterim. Belki güneş ışığının saldırısı hariç. Belki de ışığın odaya daha kademeli bir şekilde girmesi daha merhametli olacaktır."

"Pekala, lordum."

"Hepsi bu kadar," dedi ve ondan uzaklaşarak bir kez daha cevaplamaya çalışacağı yazışmalara doğru döndü. Ve muhtemelen başarısız olacaktı.

Kadın kıpırdamayınca, adam döndü ve kaşlarını kaldırdı.

"Lord Lavay" diye geldi sesi, belli belirsiz. "Bir soru daha sorabilir miyim?"

İçini çekti. "Sabrım sonsuz olmadığı için soruları büyük bir tasarrufla sormanızı tekrar rica zorundayım Bayan Fountain." Bir başka sessizlik, sınırları geren türden.

"Uşakları cübbeyle donatmak isterim." Adam boş gözlerle ona baktı.

"Livery?"

"Evet." Omurgası daha da dikleşmişti, sanki fırtınaya dayanmaya hazırlanan bir ağaç gibiydi.

"Ciğercilik," diye tekrarladı, ses tonu onu düelloya davet etmeden önce ağır bir hakaret için özür dilemesi için ona bir şans daha verdiğini gösteriyordu.

"Evet."

Şaşkın bir sessizlik içindeydi.

"Bir dahaki sefere benden onlara fahişe ve içki tedarik etmemi isteyeceksin." "Şey, hayır," dedi.

"Uşakların neden olduklarından daha dekoratif olmaları gerekiyor ki? Onlar sadece işlevsel, o kadar da değil. Neredeyse iki tanesine bile ihtiyacım yok. Burası gemi değil. Her türden hizmetkârın bir arada bulunmasını gerektiren bir yolculuğa çıkacak değiliz."

"Çünkü işiyle gurur duyan insanlar sizin için daha iyi bir iş çıkaracaktır ve karavan da onların işleriyle gurur duymalarına yardımcı olacaktır."

Öfkesi cızırdamaya başladı. "Teşekkür ederim Bayan Fountain, bunu benden iyi kimse bilemez. *Fortuna*'nın ikinci kaptanıydım ve personel çalıştırdım. Ayrıca, sis için satın aldığım şeyler karşılığında aldığım ödülleri sadece Tanrı bilir..."

. . *resses* söylenmeden kaldı, ama sabah havasında sessizce titreşen başka bir heceydi.

Bunu sonsuz bir sessizlik izledi.

Ama öfke ve görevine duyduğu şevk Bayan Fountain'ı ileriye taşıdı. "Evet, efendim. Bu yüzden kıyafet için bir açıklama *istemeniz* beni şaşırttı."

Kaşları uyarırcasına havaya kalktı.

Kelimelerin, kontrolünün yıpranmış hamakları arasından kayıp gittiğini hissetti.

Çünkü ardından gelen sessizlikte, onun sessiz *kanlı cehennemini* neredeyse duyabiliyordu.

"... prestijiniz, ve eviniz göz önüne alındığında tıpkı konuklarınız gibi zarafet ve şıklık içinde hizmet edilmeyi ve temsil edilmeyi hak ediyor," diyerek sözlerini ustalıkla tamamladı. "Ve eğer uşaklara kıyafet sağlayarak işe başlarsanız, sizin için önemli olduklarını düşündüğünüzü düşüneceklerdir ve sadakate bir fiyat biçmek çok zordur. Gerçi belki siz fiyatını biliyorsunuzdur. Bütçenizde 'sadakat' göremedim."

Öfkelenmesi gerekirdi. İtaatsizliğe tehlikeli derecede yakındı. Ama buna biraz hayranlık duymadıysa da kahretsin.

Ve en azından sıkıcı değildi.

Bazı ağaçlar fırtınalar tarafından sürekli hırpalandıklarında devrildiler. Diğerleri ise daha derin, daha güçlü kökler saldı.

Bayan Fountain'ın ne tür bir ağaç olacağını bildiğinden şüpheleniyordu. "İyi kurtardınız, Bayan Fountain."

Sıkı, ağırbaşlı bir gülümseme takındı.

İç çekti. "Pekâlâ. Uşakları süsleyebilirsiniz. Aslında, argümanlarınız o kadar ikna edici ki, şimdi uşakları süslemenizi talep ediyorum. Ama eğer beni görmeye gelme sebebiniz buysa, bunu yapmanız için size ek fon sağlamayacağım. Bunu yaratıcılığınızın bir testi olarak düşünün."

Farkına vardıkça muhtemelen umduğundan ya da fark ettiğinden daha anlamlı olan yüzünü izledi. Bir örsü ayağınızın üzerine düşürdüğünüzde nasıl yerleşirse öyle.

"Teşekkür ederim, Lord Lavay. Yaratıcılığımın daha çok hoşuma giden bir şey yoktur."

"Ve Tanrı biliyor ya, siz *eğlenmeseydiniz* geceleri uyuyamazdım, Bayan Fountain," dedi usulca.

Aslında, sapkın *bir* eğleniyordu.

Yirmi saniye kadar süren bu his, masada Marie-- Helene'den gelen cevapsız mektuba, Paris'teki avukatından gelen ve belki de en çok korktuğu mektuba ve büyükbabasından gelen mektuba yanlılıkla atılan tek bir bakışla yok oldu.

Ruhunun, sanki o gök gürültülü bulutlardan biri daha geçmiş gibi karardığını hissetti.

Bakışları gördü ve boğazını temizledi.

"Eğer bir şey atmak isterseniz Lord Lavay, Mary'yi enkazı süpürmesi için gönderebilirim. Ancak halıya ya da perdelere yapışabilecek küçük parçaları aramak da dahil olmak üzere yaklaşık on beş dakika zaman ayırması gerekeceğini ve maaşı göz önüne alındığında size maliyetinin ..." Düşünmek için başını arkaya eğdi. " ... bir şilin ha'pence."

Adam hayretle ona baktı. "Görüyorum ki bütçeme aşına olmuşsunuz."

"Bu gerçekten çok güzel bir şey," dedi tüm samimiyetiyle.

"Ve bu hesaplamaları kafanızda oldukça hızlı bir şekilde yaptınız." "İlk röportajımda da iddia ettiğim gibi, çok iyi bir beynim var. Yalan söylemeyi aklımdan bile geçirmem Lord Lavay, çünkü yalancılardan ne kadar hoşlanmadığınızı biliyorum," dedi ciddiyetle.

"" dedi aynı ciddiyetle. ""

Yüzünün geri kalanı çok ciddi ve saygılıyken, bir rahibeninki gibi dinginken, gözleri onu ele veriyordu. Bu parlaklık pekâlâ pencereden gelen ışıktan kaynaklanıyor olabilirdi ama daha dün doğmadığı için hınzırca bir mizahı gördüğünde tanıyordu.

O yumuşak gözler kendisine dikilmiş olmasaydı bu değiş tokuşa ne kadar tahammül edebileceğini merak etti.

Bu kadının muazzam bir cazibeye sahip olduğundan şüpheleniyordu. Ama bu da saçları gibi sıkıca tutturulmuştu. Kendini tutma çabası yüzünden güzelliği çatırdıyordu.

Aslında, zıtlıklar içinde tamamen hoş bir çalışmaydı: karanlık, karanlık gözler, soluk, soluk ten, dudakları kırmızı ve oldukça peluş, kaşları noktalama işaretleri gibi ince siyah çizgiler.

Ne de bir öğretmendi.

Elbisesinin ustalıkla döndürüldüğünü ve yeniden dikildiğini gördü, ama etek ucunda soluk bir çizgi kalmıştı. Bu tür şeyleri fark ederdi. Ve hizmetçisini tanımaya başladığını düşündüğü için, onun bu tür şeyleri fark etmemesini tercih edeceğinden emindi. Gururluydu.

"Çiçekleri seviyorum," dedi neredeyse nazikçe.

Onlara doğru döndü, sonra kızarmış ve memnun bir şekilde ona döndü.

"Çok memnun oldum lordum. En mükemmel bütçenizde çiçeklere yer olmadığını belirtmeliyim. Bir gemide denizdeyken şüphesiz taze çiçek elde edilemeyeceğinden, onları düşünmediniz. Yine de burada tam olarak denizde olmadığımızı belirtmeliyim."

Bayan Fountain'ın destansı bir güç mücadelesini akla gelebilecek en pasif şekilde *ustaca* yürütmesi karşısında eğlenmeye çok yaklaşmıştı. Aslında, o farkında olmadan dalga geçmeye çalışıyordu.

Ancak onun bunu fark ettiğinin farkında olduğundan oldukça emindi.

"Dikkat çekmek istediğiniz o kadar çok şey var ki Bayan Fountain," diye mırıldandı.

Bu konuda kararsız görünüyordu.

"Nasıl elde edildiler?" Gerçekten merak ediyordu.

"Yaratıcılık, Lordum."

"Öyle mi, Fountain? O halde yeni pozisyonunuzun tadını çıkarıyor olmalısınız. Yaratıcılık için çok fazla fırsat var."

Onun çok iyi olan beyninin doğru yanıtı bulmak için döndüğünü duyabildiğini hayal etti.

Sonunda cesurca, "Pozisyonum umduğum gibi" dedi. Ve bu da samimi görünüyordu.

İç çekti. Tanıdık bir pençelerini içine batırmaya başlamıştı ve keskin bir nefes çekti. Konyak sürahisine baktı. Bir bardak, değil mi? Daha öğlen olmasına rağmen.

O tür bir adam olmak istemiyordu.

"Pekala. Uşaklara cübbe alın. Hepsi bu kadarsa, Bayan Fountain, gidebilirsiniz."

"Teşekkür , Lord Lavay."

Onun gidişini izledi. Kadının hızlı hareket edişi ve çizgileri -ince omuzları, düzgün görünen küçük kışına doğru şişen ince beli, güvercin rengi elbisesinin dantel yakası olduğundan şüphelendiği şeyin arasındaki soluk ten şeridi- ona bir ötücü kuşu anımsattı.

Sanki adamın bakışlarının bir an için poposuna kaydığını biliyormuş gibi durdu ve döndü.

Gözlerini hızlıca ama özür dilemeden kaldırdı. Kafa

karıştırıcı bir an için bakışları buluştu ve tutuştu.

Boğazını temizledi. "Eğer sormama izin vererseniz-"

İçini çekti. "Görünüşe göre daha çok sorusu var," dedi teatral bir şekilde sabrı tükenmiş bir şekilde ve ellerini odanın geneline doğru sallayarak.

"Beni affet," diye ısrar etti, görünüşe göre tiyatroya alışkındı. Israrcı değilse hiçbir şey değildi. "Uşaklar, Lord Lavay ... onları ne renk giydirmek istersiniz?"

"Bir *renk* seçmemi ister misiniz?"

"*Renkler*," diye düzeltti. "Çoğul."

Elini sinirli bir şekilde kaldırdı, onu elinin tersiyle itmeye hazırlanıyordu. Gözü lavanta ve sümbül buketine takılınca eli havada dondu kaldı.

Sadece. çiçekleri, sandalyelerinin ayaklarındaki karmaşık dönüşler, güzelce işlenmiş gümüş bir kaşığın ağırlığı. Ormolu ve Gonçalo alves, Carrera mermeri, Sevres porseleni, Savonnerie halıları. Ayrıcalığın ve yüzyıllar uzanan bir yaşam tarzının simgesi olan zarif notalar. Onu kendisi yapan her şey, atalarının uğruna savaştığı ve öldüğü her şey, ellerinden vahşice alınmış olsa bile, kaybolursa lanetlenirdi. Yok olmasına izin verecek kişi o olmayacaktı.

Ve her zaman ne istediğini biliyorken neden tartışsın ki?

"Mavi, Bayan Fountain. Zengin, derin bir gölge. Pennyroyal Green üzerinde berrak bir gece yarısı gökyüzü hayal edin. Belki biraz gösteriş için gümüş rengi de olabilir."

Bu renkler Les Pierres d'Argent'taki aile üniformasının renkleriydi.

Bunu neredeyse sabırsızlıkla söyledi. Sanki bu dünyadaki en bariz şey olmalıymış gibi.

"Mavi ve gümüş ... gece yarısı gökyüzündeki yıldızlar gibi olacak." Neredeyse nefes . Sanki bu görüntü onu büyülemişti.

Bu düşüncenin onun yüzünü aydınlatması ve gözlerini hülyalı bir hale getirmesi hoşuna gitmişti. Memnun etmesi kolay bir kadın hayal edin.

"Nasıl isterseniz," dedi kısaca.

Farkına yüzündeki ışık soldu. "Bu çok özel bir renk lordum."

"Ben çok titiz bir adamım. Hepsi bu kadar Bayan Fountain."

O GECE, ELISE yatağa Jack'in yanına uzandı ve kolunu ona doladı.

"Bugün papaz evinde ne öğrendin Jack?"

"Çan ipine asıldığımda hiçbir şey olmuyor. Yeterince ağır değilim. Bu yüzden Liam'ın zili çalıştırmak için ben yukarıdayken bacaklarıma tutunması gerekiyor. Sonra bacaklarıma asıldığında pantolonum çıktı."

Onun yaşındaki her küçük çocuk gibi, pantolonu ceketine iliklenirdi, bu yüzden muhtemelen bazı ilik onarımları yapması gerekecekti.

"Şey, sanırım orada bir yerde bir fizik dersi var," dedi kuşkuyla, ikisinin sallanışını biraz endişeyle hayal ederek

Zilden kocaman bir tokmağa
benziyordu. "Pantolonumu geri
giydim."

"Açıkça."

"Çanın sallanmasını sağlamak için tekmelemeniz gerekir," dedi otoriter bir şekilde. "Papaz güç, kütle ve ses hakkında bir şeyler söyledi. Daha hızlı büyümem gerek anne," dedi ağlamaklı bir sesle. "Oh, bir de Yunanca öğrendim, bir sürü ön ek. *Ab-* 'karşı' anlamına geliyor. *Pre-* 'önce' anlamına gelir. "

Papaz Oxford'a gitmiş ve sıkı bir klasik eğitim almıştı. Öğrencilerinden de aynı şeyi esirgemeyeceği belliydi.

"Bugün bu kadar faydalı bir şey öğrendiyse, her şey iyi ve güzel o zaman. Ve öyle olacak, aşkım, sözlerimi bir kenara yaz. Ve kelime 'hız', Jack."

"Hız," diye tekrarladı itaatkâr bir şekilde. "Bayan Sylvaine'den öğle yemeğinde tohumlu kekler vardı. Bu, zil çalmadan 'önceydi'. Ama marmelat 'ab' idi. Çekirdekli kekleri Henny yaptı. Henny'yi severim, komiktir."

Jack genellikle komik bulduğu kişilerden yanaydı.

"Ben de Henny'den hoşlanıyorum," dedi ihtiyatla. Henny, Pennyroyal Green'e papazın şimdiki karısı, eski kontes, aktris ve fahişe Evie Duggan'la birlikte gelmiş olan, ürkütücü -ya da silahsızlandırıcı, nasıl görmek istenirse- esmer ve enerjik bir hizmetçiydi. Jack muhtemelen Henny'den de Liam ya da Seamustan öğrendiği kadar çok renkli kelime öğrenecekti.

Renkli kelimelerden bahsetmişken: lanet olsun. Şimdi üretmesi gereken gece mavisi ve gümüş rengi kıyafetle *nasıl* başa çıkacağını bilmiyordu.

İç çekti. Bayan Marietta Endicott, elinin kavrayışını aşması, gurur ve cesaretin tuzakları konusunda onu uyarmıştı. Zor öğrencilerle harikulade işler başarmıştı; bir konuda kendini güçlü hissettiğinde yükseltmişti. Çok sık başarılı olmuştu. Başarısız olduğunda, olağanüstü bir şekilde başarısız olmuştu.

"Anne, pençesinde diken olan aslanla ilgili olanı okur musun?"

"İşte, neden birlikte okumuyoruz? Sen de benim kadar iyi ."

Masanın üzerindeki yıpranmış, çok sevilen kitaplardan oluşan küçük seçkiden Ezop masalları kitabını çıkardı ve Jack'e uzattı, o da açıp karıştırdı.

Jack, patisinde bir diken olduğu için huysuzlandığı ortaya çıkan zavallı aslana her zaman büyük sempati duymuş ve onu çıkaracak kadar cesur olan ve daha sonra aslan tarafından kurtarılan Androcles'tan çok etkilenmiştir.

"Keşke bir aslanım olsaydı."

"Yiyecek bir şeyler bulmakta zorlanırsınız. Bence aslanın *seni* yemesi daha olası."

Jack kıkırdadı. "Önce seni yerdin! Sen daha büyüksün! Ve daha yavaşsın."

Bu hakareti görmezden geldi. Çünkü kafasının içinde bir kilise çanı kadar net bir aydınlanma sesi lanet olsun.

Bir aslanım var.

Bunun bir aydınlanmadan ziyade, yavaş yavaş odaklanmaya başladığı bir şey olduğunu düşündü.

Lord Lavay acı çekiyordu.

Oldukça şiddetli bir acı.

Muhtemelen bu yüzden yavaş hareket ediyordu ve bu yüzden onun kalem almasını istemişti: Eğilmek canını yakıyordu. Eli yaralanmış olmalıydı - elini tercih ediyordu, bunu fark etmişti - ve bu muhtemelen yazı yazmasını zorlaştırıyordu. Giysilerinin altında başka nelerin yaralı olduğunu kim bilebilirdi? Ve gergin cildi, gözlerinin altındaki gölgeler, ağzının etrafındaki beyazlık... neden bunu görmemişti? Bunu göstermeyecek kadar gururluydu. Belli ki kafasının afyonla buğulanmasını istemiyordu ve yeniden doldurulmuş konyağa dokunmamıştı, çünkü muhtemelen sarhoş olmak da istemiyordu.

Bu kontrollü olmaya alışmış bir adamdı. Kendini, hayatı ve etrafındaki her şeyi.

Bunu tam olarak göremediğini düşünüyordu çünkü o güzel, büyüleyici, korkutucu ve çok ama çok zor biriydi. Yönetilmesi gereken bir nesneydi, bir güzellik nesnesi. Bir insan değil.

Onun neler çekiyor olabileceğini hayal ederek huzursuzca yer değiştirdi. Kendinden utanıyordu.

Ama erkekler . . . Erkekler bu çok *aptaldı*.

Teslim olmuş bir halde uzun ve titrek bir nefes verdi.

Lanetlenme. Doktor olan babasının ona miras bıraktığı şey de buydu. Hiç kimsenin acısına katlanamazdı. Eğer gücü yetiyorsa, bu konuda bir şeyler yapmadan duramazdı.

Androcles kadar cesur olmak ona kalmıştı.

"Peki bu hikaye bize ne öğretiyor?" Bunu her zaman Jack'e sorardı. Aynı biraz da kendi kendine konuşuyordu.

"Her zaman yardım etmeliyiz. Tehlikeli aslanlara bile. Her zaman nazik olmalıyız."

"Her zaman yardım etmeliyiz," diye kabul etti ve onu sıktı. "Aslanlara bile. Ve her zaman nazik olmalıyız."

Nazik olmak korkutucu olsa bile. Nazik olmanın bir aslan tarafından yenmeyeceğinizi garanti etmediği zamanlarda bile.

Mecazi anlamda tabii ki.

Patisindeki diken olmasaydı Lavay nasıl olurdu? "Aslan hakkında bir şarkı söyle, anne."

"Oh, çok iyi. Bakalım ..." Başını arkaya attı ve bir süre düşündü. Şarkı her biraz değişti.

Bir zamanlar bir aslan varmış ve pençesi ağrıyormuş, ah!

Ve eğer yaklaşırsanız, nasıl da hırlar ve kükrerdi! Ama

bilin bakalım dikenini çıkarmaya kim geldi?

Gelmiş geçmiş en cesur ve en nazik adam doğdu.

Ohhhhh Androcles! O zavallı aslana istediğiniz kadar cesurca yardım etti,

Ve şimdi çok iyi arkadaşlar ve aslan onları kurtardı.

Androcles sonunda . . .

En iyi çalışması değil. "Son" ve "arkadaşlar" kafiyeleleri biraz garip. Ama Jack'in göz kapakları çoktan kapanmıştı, saçma sapan lüks ve değerli uzun kirpikleri yanağının kıvrımında titriyordu ve belli belirsiz gülümsemesi soluyordu.

Tanrım, çocuklar gibi uykuya dalabilmek. Anında ve böyle bir çuval gibi.

"İyi geceler anne. Seni seviyorum anne," diye mırıldandı, zaten yarı yarıya hayal dünyasındaydı.

"İyi geceler, Jack. Seni seviyorum, Jack."

Adamın nefes alış veriş i düzene girene kadar bekledi ve gözlerinin arasındaki kadifemsi teni öptü.

Duvara yaslandı, kimsenin görmesine izin vermeyeceği bir şekilde çöktü ve ellerini yorgun bir şekilde yüzünde gezdirdi. Sonra içini çekti ve kısa bir kahkaha attı. Yarı umutsuzluk, yarı eğlence.

Jack'in duvarındaki küçük aynada yatağını , battaniyeler aşağı indirilmişti.

Ve zevklerini alabildiği her yerde almayı öğrendiği için, kendine bir anlık hoşgörü tanıdı ve Lavay'ı oraya yerleştirdi, uykudan ısınmış bir vücuttan kayan beyaz çarşaf lar, çenesinde başlayan sakalın altın parıltıları. En çılgın rüyalarının hiçbirinde böylesine ... sıradan bir ihtişamı hayal edemezdi. Güzelliğinin hiçbir önemi yokmuş gibi davranıyordu. Sanki sadece ona, krala ve ülkeye hizmet eden bir şeymiş gibi. Sanki orduları sersemletip boyun eğdirebilecek bir silah değilmiş gibi, eğer bu orduların hepsi kadınlardan oluşuyorsa.

Şimdi havada, geçici olarak ve sonra daha emin bir şekilde, tek bir parmağıyla, yavaşça zihninin gözünde gördüğü gibi onun ana hatlarını izledi: o geniş omuzun eğimli kıvrımı, sert kaslarla dörtgen şeklinde kazanmış göğüs. Vücudunun tepki verdiğini, uzun zamandır yapmadığı ve yapmaya hakkı olmadığını düşündüğü bir şekilde kıpırdadığını hissedebiliyordu.

Edward giysilerinin altında kesinlikle böyle görünmüyordu.

Ayrıca Lavay'ın teninde pembe bir kesik görmüştü ve bu kesiğ in o güzel vücudun ne kadarını kat ettiğini ve ne kadar derine indiğini merak ediyordu ve bu düşünceyle kendi mide kaslarının kasıldığını hissetti.

Uzun bir nefes aldı, gürültüyle üfledi.

Yaşam olabilir değil tam olarak olmak
Çivili üzerinde hepsi taraflar artık, Ama

birdenbire kadın olmanın, hayatta olmanın, genç olmanın, güzel ve çekici görünmeyi arzulamanın gerginliği onu üç kat daha büyük, kutuyu üç kat daha küçük ve azabı üç kat daha yoğun hissettirdi, çünkü Lavay ... şey ... "Sevgili Tanrım, eğer günahlarım için cezalandırma fikrin buysa, özgünlüğün için seni tebrik etmeliyim."

Tanrı'nın espri anlayışı olduğunu düşünmeyi severdi. Her şeye rağmen. Ve cesur olma ihtiyacından kurtulmak için beş dakikalık bir af istiyor. belki bir beş dakika daha sert bir göğse yaslanıp nazik bir sesin, derin bir sesin, çok güvendiği bir sesin saçlarına her şeyin gireceğini mırıldandığını duydu.

Jack'in kendi hayalleri vardı, onun da kendi hayalleri.

Yatağa tırmandı ve battaniyesinin altına girdi, tam da bunu hayal etmeye hazırdı. Ayaklarını aşağı itti, sonra keskin bir şeyle karşılaşınca bir çığlıkla geri çekti.

Lambasını yaktı, battaniyeleri geriye attı ve araştırmaya koyuldu.

Kabuklu kestaneler. Her tarafı çivili. En az beş tane. Asa, kesinlikle, bunu yapmıştı.

İç çekerek onları teker teker kopardı.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi kızgınlıkla, "Sabotaj çok, bunun ne kadar hayal gücünden yoksun olduğu önemliydi.

Bölüm 7

ERTESİ GÜN, yeni hayatının hakim sesinin şingirtı olduğunu fark etti.

Kalçasında taşıdığı anahtarlar zaman zaman ürkütüyor, bazen bir gardiyan gibi hissettiriyor, bazen de gardiyanın geçtiğini duyan bir mahkûm gibi hissettiriyordu.

Bir kahyanın olağan görevleri arasında yer almayan şafak sökmeden önce çalışanlarını bizzat uyandırdı ama yemeklerini birlikte yemeye karar vermişti. Mary'ye Lord Lavay'ın ateşiyle ilgilenmesini söyledikten sonra, onları tereyağlı ekmek ve aşırı miktarda reçelden oluşan ortak bir kahvaltı için topladı.

-Ve kızarmış kestane.

daha önce bizzat kendisi kızartmış ve küçük bir porselen kâseye özenle yerleştirmişti.

Kendisine yardım ederken söylediği "Mmm, nefis," sayılmazsa, onlar hakkında tek kelime etmedi. Sadece soğukkanlılıkla yüzleri izledi - Dolly'nin gözlerini kırpmadan kayıtsızca, Kitty'nin gözleri kısık, Mary'nin bakışları Elise ve Dolly arasında gidip geliyor, Ramsey ve James hâlâ umursamayacak kadar gözleri kararmış, ucuz siyah çayı höpürdeterek içiyorlardı. Daha iyi bir çay alacaktı.

"Her birinizden evdeki her odayı gözden geçirmenizi ve prensin çalışma odasına yaptığınızın aynısını yapmanızı istiyorum. Her şey gıcırdayana ve gözleri kör edene kadar temizleyin. Misafirlerin kabul edildiği başlayın. Pencereleler dahil."

"Mobilyaların taşınması ve halıların serilmesi en az bir hafta sürer ve ... yağmur yağarsa halıları yenemeyiz ..." Dolly açıkladı.

"Ne kadar sürerse o kadar sürecek," dedi Elise hoş bir şekilde. "Ve bittiğini ilan ettiğin her odayı inceleyeceğim ve bitip bitmediğine ben karar vereceğim."

bitirdiğinizde. Şimdi başlayın lütfen."

Ve böylece günü, mutfaktaki kısmen açık pencereden duyduğu, dövülmüş halıların umut verici ritmiyle başladı.

Daha sonra Jack'i uyandırdı, yüzünü fırçaladı ve onu bir öpücük, reçel, ekmek ve elmalı tart ile Pig & Thistle'da çalışan Liam ve Meggie Plum ile birlikte papaz evine . Tüm hayatı karmaşık bir röleydi.

Muazzam anahtarlığındaki anahtarları karıştırdı ve çamaşırların, gümüşlerin ve porselenlerin saklandığı dolapları şeker gibi daha değerli yiyecekleri incelemeye başladı.

Çarşaf dolabında, eskidiği ve yıkandığı için fildişi rengini almış ve yumuşamış, artık küflenmiş bir yığın ince keten çarşaf buldu. Bunların Lavay'a ait olup olmadığını ve onun gönderip göndermediğini merak etti.

Birine dokundu ve sanki zamanda bir kapı açılmış gibi, dün sabaha, geniş bir omuzdan dökülen çarşaflara, uykulu altın-kahverengi gözlere ve-

Elini hemen geri çekti.

Belki de sadece çul ya da kıllı şeylere dokunmasına izin verilmelidir.

Her ne kadar Lord Lavay insan formundaki bir çul gibi olsa da, her karşılaşma beraberinde katlanılması gereken yeni cezalar getiriyordu.

Ve kıllı şeyler ona sadece onun bıyıklarının altın parıltılarını düşündürüyordu.

Bugün ne planladığını ve onun minnettarlık gibi bir şeyle karşılık verme olasılığını düşündüğünde kalbi çarptı.

Uzun bir nefes aldı.

Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyordu. Belki de evdeki herkesin akıl sağlığı için yapılacak tek şey buydu.

Kahveyi çoktan . Birkaç isinglas parçasını cezveye attıktan sonra bir porselen fincan çekti, toz haline getirilmiş söğüt kabuğu kâğıdını salladı ve üzerine çaydanlıktaki kaynar suyun geri kalanını döktü. En az yarım saat demlenmesi gerekecekti.

Gümüşleri görme zamanı.

Bir lahit gibi gıcırdayan büyük, parlak bir gümüş kutuyu açtı.

Bunun iyi bir şey olduğuna karar verdi; bu ses ölüleri uyandırabilir ve herhangi bir hırsızlık girişimini ele verebilirdi.

İçinde zarif ve sade bir sofrta takımı vardı; saplarına telkari baş harfler ve akla gelebilecek en narin çiçek motifleri işlenmişti; bıçaklar, çatallar, tatlı, sofrta ve servis kaşıkları ve kepçeler, ilik kepçeleri ve üzüm makasları, kuşkonmaz ve şeker maşaları, yarım düzine farklı türde ve boyutta çatal ve şiş, ne işe yaradıklarını ancak tahmin edebiliyordu. Hepsinin nesiller boyu süren kahkahalara, tartışmalara, soğuk sessizliklere, akşamdan kalmalara ve aşklara eşlik ettiğini hayal etti. Yarı gülümsedi.

Anne ve babasını en son, onlara Jack'le ilgili haberleri verdiği gün kahvaltıda ederken görmüştü. Babası bir çatal dolusu çırpılmış yumurtayı ağzına nişan almıştı ama ıskalamış, onun yerine yanağına saplamış ve etrafa yumurta şarapnelleri saçmıştı.

Ama annesi, Elise'in hatırladığı kadarıyla ailenin her gün kullandığı çatalı çok ama çok yavaş ve çok ama çok dikkatli bir şekilde indirmiş ve sanki bunu yapmak her şeyi olması gerektiği gibi geri getirebilirmiş gibi tabağının yanına geri koymuştu.

Elise omuzlarını dikleştirdi ve sanki taşıdığı bir yükten kurtuluyormuş gibi başını iki yana salladı.

Gümüş koleksiyonunun geri kalanı, farklı boyutlarda ve vintage'larda şehvetli tencereler, bir pañç kasesi, birkaç çaydanlık ve servis tepsileri ve tabaklarından oluşuyordu. Hepsinin cilalanması gerekiyordu. Ve cilalamayı bitirdiklerinde, en baştan başlamaları gerekecekti.

Kendini Sisyphus gibi hissetmeye başlamıştı.

Elise her bir parçayı özenle saydı ve not etti.

Porselen dolabını açacak anahtarı bulana kadar tomar anahtarı karıştırdı. Sade, gündelik tabaklar, fincan tabakları ve fincanlar mutfaktaki raflara dizilmişti ama gerçekten güzel şeyler kilit altındaydı.

Kapının kolunu çekip açtı ve küçük ve yumuşak bir şey şiddetle ona doğru savrulup alına çarptı.

İpe asılı bir şey.

Bir çocuk gibi inlememek için elinden geleni yaparak çığlık attı ve elini kalbinin üzerine koyarak geri sıçradı.

Ona saldırmak istemiyor gibi görüldüğünde, baktı.

Ölü bir fare kuyruğundan kapı çerçevesine tutturulmuş bir sicime bağlanmıştı.

Küçük, ürkütücü bir sarkaç gibi bir o yana bir bu yana sallanmaya devam etti.

Tam olarak ne olduğunu anladığında çok sinirlendi.

"Tanrı aşkına. En azından bunun için küçük bir ilmik yapabilirlerdi. Bunu çok daha uğursuz bulurdum."

İpi bir kez çekti ve ip . "Umarım bir ipin ucuna takılmadan önce az çok doğal bir ölümle karşılaşmışsınızdır, Bay Fare," dedi suratsızca. Geç kalan fareyi mutfağa taşıdı ve hizmetçilerden birinin ovmak için kullandığı bir çuval parçasının üzerine nazikçe bıraktı. Depoda fareye kesinlikle ihtiyaçları yoktu zaten. Belki de bir kedi almalıydılar. Bu Jack'in hoşuna giderdi.

Taşrada büyümüştü ve ahır kedileri rutin olarak her türlü şaşırtıcı yere ölü fare hediyeleri bırakırdı. Onlara tam olarak değer vermiyordu ama kesinlikle endişe verici bir şey değildi. İçindeki öğretmen, hizmetçilerin ... şey, yaratıcılık eksikliğine giderek daha fazla öfkeleniyordu.

Kilitli porselen dolaba nasıl girmişlerdi? O gelmeden önce anahtarları ele geçirmiş olmalılar.

Ve şimdi kalbi her zamanki hızına yavaşladığı için porseleni incelemeye başladı.

Bazıları nefisti -birkaç parça incelikle boyanmış Sevres, küçük bir akşam yemeği partisini desteklemeye yetecek parçalar- ama porselenlerin çoğu sadece kullanılabilir durumdaydı. Bunlardan herhangi birinin Lavay'a ait olup olmadığını merak etti. Sonra soluk çiçeklerle boyanmış robin's-egg mavisi sos teknesini gördü ve onun olduğunu anladı.

Zili aniden çaldı.

Bir sarsıntı geçirdi ve sos teknesi fırladı. Ona doğru atladı, sonra da korkunç bir üç saniye boyunca onunla hokkabazlık yaptı.

Hayatından tam bir yıl kazınmış olarak onu göğsünde başarıyla kavramayı başarana kadar elden ele dolaştı.

Zilin ve zilin diğer ucundaki adamın ona sallanan bir farenin yaptırması ne kadar da ironikti: neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Büyük bir incelikle sos kabını dolaptaki gururlu yerine indirdi ve hemen kilitledi. Sonra keten dolabı ve gümüşleri kilitledi ama eğilip zarif bir gümüş tencerenin kenarındaki yansımasını gözden geçirmeden önce değil.

Evet, her saç teli yerinde.

Ve güvercin grisi içinde iyi görünüyordu.

Önemli olduğundan değil. Hiç önemi yoktu.

Çay, tart ve kahveyi tepsiye dizdi ve savaşa giden biri gibi omuzlarını dikleştirdi.

"Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Fountain."

"İki kez aramanızı istemem Lord Lavay." Ona hızlı ve dar bir bakış fırlattı.

Karşılığında ona sadece çalışılmış bir masumiyet verdi.

Ona odasında elmalı tart ve kahve getiremeyeceği için bir an hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Çoktan giyinip kuşanmış ve görünüşe göre çalışma odasının çevresinde dolaşmaya başlamıştı.

Şimdi bulunduğu noktadan adamın sert çenesinin alt tarafını ve usturasıyla iskaladığı bir sıra bıyığını görebiliyordu. Bu kadar gururlu birinin, bir sıra bıyığı atladığını bilmeden yürümesi son derece yanlış görünüyordu.

Belli ki sağ elini kullanıyordu. Şimdi sağ elinin tercih ettiği el olduğunu görebiliyordu. Yaralanmış olmalıydı.

Kararlılığı iki katına çıktı. Ancak elindeki tepsi tahmin ettiğinden daha ağırdı ve sinirleriyle birleşince biraz sarsılmaya başladı.

"Bugün pazarlama yapmak üzere kasabaya gitmeden önce size revize edilmiş bir bütçe vermek istedim, Bayan Fountain. Bu amaçla kullanabileceğiniz bir at arabası ve at mevcuttur."

Adam katlanmış bir kâğıt uzattı ve kadın kâğıdı aldı.

"Ve ilk bütçeyi çok sevmeye başlamıştım, lordum."

"O zaman bunu bir hatıra olarak çerçeveletmeni öneririm. Belki de bir yastık üzerine işlenir."

Başka koşullarda, sinirleri şu anda keman tellerinden daha gergin olmasaydı, adam başka biri olsaydı ve belki biraz daha az sinirli olsaydı gülerdi.

Gözlerinde meydan okuyan bir parıltıyla, "İçinde bulamayacaksınız," diye ekledi.

"Elbette hayır lordum," dedi yatıştırıcı bir sesle.

Adamın gözleri kadının elindeki tepsiye kaydı.

"Kahveyi ve elmalı tartı tanıdım. Bu nedir?" Adam dumanı tüten fincana acımasızca baktı. "Bunu ben istemedim. "

"Hayır. Yapmadın. Bir fincan çay." Aman

Tanrım, sesi yıpranmış gibiydi.

"Vasiyetimde yoksunuz Bayan Fountain, bu yüzden beni zehirlemeniz oldukça anlamsız görünüyor. Tabii birisi bunu yapmanız için size para vermediyse. Eğer öyleyse, belki pazarlık yapabiliriz."

Yine, neredeyse esprili.

"Maaşım yeterli, teşekkür ederim ve sizi etkili bir şekilde zehirlemenin bir düzine yolunu biliyorum, ama bu kabuğu çayı sizi bitirmez. En azından bu güçte değil."

Kırmızı-kahverengi sıvıya baktı. En azından bu ışıktaki, seyreltilmiş kana talihsiz bir benzerlik taşıyordu.

"Bana neden böyle bir şey getirdin?" dedi hoyratça. Nefes

aldı, cesaretini topladı ve şöyle dedi:

"Ağrı için."

Yere çakılmış bir kazık gibi kaskatı kesildi.

Sonra yüzünde suçluluk olabilecek bir ifade belirdi, sanki bir suç işlerken yakalanmış gibiydi.

Her zamanki kibarlığı geri

döndü. "İhtiyacım yok-"

Kadın duyulabilir, güçlendirici, çok sabırsız bir nefes daha çekti, kaşlarının kalkışına bakılırsa bu onu açıkça şaşırtmıştı. Tepsiyi masaya yerleştirdi ve her şey şangırdadı. "Kibrinize yaptığım hakareti mazur görün Lord Lavay, iyi uyuyamıyorsunuz ve bu belli oluyor." Gözlerinin altını işaret etti. "Sen

Burası oyuk. Acı çekmeden eğilemiyorsunuz ve bu yüzden kalem getirmesi için hizmetçinizi . Ve sağ elinizle düzgün yazamıyorsunuz, bu yüzden yazışmalarınız başladı. Size tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama saldırıya uğramanın canınızı çok yaktığını ve sonrasında da bir süre daha yakmaya devam ettiğini düşünüyorum. Tabii insan taştan yapılmadıysa. Varsayımım için özür dilerim ama babam bir doktordur. Acıyı tanırım."

Kadın konuşurken yüzünde harikulade bir duygu alayı birbirini kovaladı. Şaşkınlık yerini öfkeye bıraktı, inatçı gurur bir anlığına ortaya çıktı, bir parça eğlence, öfke, buradaki geleceği için kötü bir işaret olan soğuk, soğuk bir küçümseme.

Ağzını açtı.

Sert bir şeye hazırlandı.

Ağzını tekrar kapattı ve ona baktı. Tam içinden, ya da öyle görünüyordu.

O kadar gergindi ki, birdenbire onun saldırıya hazır bir halde nasıl görünebileceğine dair bir fikir edindi ve o anda hayatından bir yıl daha kaybetmiş olabileceğini düşündü.

Ve sonra iç çekti.

Teslimiyet gibi geldi.

Rahatlamaya benzer bir şey, sinirlerini yatıştırmak için geçici olarak içeri girmeye başladı.

Aldığı risk yüzünden biraz titriyordu ve bunun belli olmamasını umuyordu.

"Söylentilerin ve kendi üzüntümün aksine, gerçekten de etten ve kemikten yapılmışım," diye itiraf etti. "Daha da acısı." Ağzının köşesi kıvrıldı.

Chagrin. Tanrım, ama söyleyiş şekli çok güzeldi. *Chagreen*. Sesi de sessizdi. Neredeyse eğleniyordu. Sanki her kelimesi bir elmadan oyulmuş gibi, her zamanki kesin küstahlığı yoktu. Acı çektiğini itiraf etmesinin onu rahatlattığından şüpheleniyordu.

"Ne duyduğunuzu bilmiyorum Bayan Fountain. Ama ben artık genç bir adam değilim, en azından çok genç bir adam değilim," dedi kaşlarını yukarı doğru kaldırarak ve kendi kibrini kabul ederek.

"Ve eskisi gibi bir ya da iki günde iyileşmiyorum." Parmaklarını şıklattı.

"Ağrı düzgün bir şekilde uyumanıza ya da düzgün bir şekilde eğilmenize izin vermediğinde tamamen iyileşmek zordur. Ya da düzgün yazmanıza. Ya da sanırım ata binmenize. Ve yine vals mi yapacaksın yoksa makara mı? Ya da bunu bırakıp . . . 'Sussex'in Allah'ın unuttuğu köşesi' mi?"

Adam büyük bir şaşkınlıkla onu izliyordu. Kızgın olması gerektiğini düşündüğünü ama kızgın olmadığını görebiliyordu.

"Bayan Fountain, önceliklerinizde hiçbir hata bulamıyorum." Adamın aslında kendisiyle dalga geçiyor olabileceğinden şüphelendi.

"Beni işe aldığınızda sadece kusursuz içgüdülerinizi kullandığınız için elbette övgü size ait."

Bunun üzerine homurdandı. "Zekice, Bayan Fountain. Zeki insanların sorunu, genellikle başka hiç kimsenin kendileri zeki olmadığını varsaymalarıdır."

Kulağa bir uyarı gibi geliyordu. Yine de daha önce duymadığı bir şey değildi.

Kadın sessizce çay bardağını kaldırdı ve uzattı.

Ve sonra, teslimiyet içinde, bardağı ondan aldı, ağzına götürdü ve durakladı, bardağın ağzından ona baktı.

"Son bir sözün var mı?" diye riske girdi.

Ağzının köşesi seğirdi. Fincanı ona doğru kaldırdı. "*Sağlığınıza*, Bayan Fountain."

Bir yudum aldı.

Bir şarabın tadına bakar gibi düşünceli bir şekilde ağzında yuvarladı ve yuttu, sonra da şapırdayan bir ses çıkardı. "Küstahça. Arsız. Yönetici. İşgüzar. *Une je-sais-tout* notalarıyla birlikte."

"Korkusuz olmayı unuttun."

"Ah, evet. Gözden kaçmış tabii ki. Teşekkür . Madam Je-- sais-tout'un bunu belirteceğine güvenebilirsiniz."

Bir "je-sais-tout" her şeyi bilen biriydi. Ama sözlerinde kin yoktu.

Garip bir şekilde ona kendisini hatırlatan kuru ve huysuz bir şekilde gerçekten oldukça eğleneliydi.

Ona belli belirsiz gülümsedi.

Gülümsemesine karşılık vermedi. Ama belki biraz fazla gülümsediğinde adamın ona belli belirsiz sıkıntılı bakışını seviyordu. Sanki

Bir dürbünle uzaktaki bir Şeye bakıyordu ve yavaş yavaş odaklanıyordu ve gördüğü Şey beklenmedik ve rahatsız edici derecede hoştu.

"Çayı size bırakayım mı Lord Lavay?"

"Bırakabilirsin," dedi aniden, her zamanki küçümseyici kibri geri gelmişti ve ona sırtını döndü. "Ve Şimdi beni terk edebilirsin."

ARGH. *Artık beni terk* EDEBİLİRSİN.

Bu kadar ani bir Şekilde kovulmaya alışıp alıŐamayacağın bilmiyordu. Kulakları sanki çarpılan bir kapının yankısından acı çekiyormuş gibi çınılıyordu. Dışarı çıkarken elini gizlice kahverengi sandalyenin üstünde gezdirdi, Şans diye ve kadife çok hoşuna gittiğ için.

Merdivenlerden inerken tekrar durdu, teslimiyetle nefes verdi ve bütçeyi açıp hızla taradı.

Ve ilk başta orijinaliyle aynı görünüyordu. Ve sonra onu gördü:

Çiçekler.

Bir Şilin.

Başını geriye attı, sırtıttı ve muzaffer bir edayla küçük bir sıçrayıŐ yaptı.

Bölüm 8

PHILIPPE, tadı tıpkı bir ağacı yalamak gibi olan SÖĞÜT KABUĞU çayını içti.

Bunun için kendisini elmalı tartla ödüllendirdi, kahvesini içti, sandalyesinde arkasına yaslandı ve ölmeyi bekledi.

Yeni hizmetçisinin onu zehirlemeye niyetli olduğunu düşünmüyordu; ne de olsa Redmond ailesi tarafından tavsiye edilmişti ve kendisi de genel olarak iyi bir karakter yargıcıydı.

Sonra tekrar.

Ölümün her an, her şekilde gelebileceğini öğrenmişti: Teyzesi doksan yaşında, kalabalık bir aile toplantısında son nefesini verirken ve Bayan Fountain'ın çok sevdiği kahverengi kadife sandalyeden düşen keresteler gibi bir sesle devrilirken; babası, erkek kardeşi, kuzenleri ve arkadaşları için olduğu gibi giyotinde acımasızca ve adaletsizce gelebilirdi; ya da Londra'daki canilerin ellerinde şiddetli ve aniden. O halde neden, gözleri hercai menekşelerin kalpleri kadar yumuşak, karanlık ve derin - hayır, belki de koyu mor bir orkide- ve çenesini işaret eden, yüzünü aydınlatan ve insanın karanlık bir odada lambaya ya da soğuk bir odada ocağa döndüğü gibi ona doğru dönmek istemesine neden olan bir gülümsemeye sahip bir hizmetçinin elinden olmasındı?

Yaratıcısıyla karşılaşmadan önce dünyada gördüğü son kişi o olsaydı, yaratıcısına fazla şikâyet etmeyeceği aklına geldi. Bu düşünce onu kasvetli bir şekilde eğlendirdi.

Otuz dakika sonra hâlâ hayattaydı.

Ve kendini çok daha iyi hissediyordu.

Bayan Fountain haklıydı: Acı pençelerini ona geçirmiş ve her şeyi daha da zorlaştırmıştı.

Söğüt kabuğu çayını ona zorla içirmek büyük bir cesaret gerektirmişti. Oldukça da riskliydi.

Bu konuda gerçekten ne hissettiğini merak ederek kaşlarını çattı. Ama çoğunlukla nazikti.

Çoğu zaman nezaket ve cesaret aynı şeyle eşdeğerdi. Hayır. Nezaket daha yumuşaktı.

Bugününü, geçmişini ve muhtemelen geleceğini temsil eden yazışma yığısıyla tekrar yüzleşmek için döndü. Önce büyükbabasına yazması gerekiyordu. Adam artık gençleşmiyordu. Philippe'in sağ avucundaki iyileşmekte olan kesik yazı yazmayı zorlaştırıyordu ve sol eliyle yazmaya çalıştığında, sonuç ya sarhoşken sendelemiş ya da bu görevi üç yaşındaki bir çocuğa vermiş gibi görünüyordu.

Nefes verdi, Pennyroyal Green'e geldiğinden beri onu sarmış görünen sıkı sarmalın bir parça daha gevşediğini hissetti.

Çünkü Bayan Fountain'ı aramak için mükemmel bir bahane bulmuştu.

Bayan Fountain için bir *kullanım*, diye hemen kafasında gözden geçirdi. Bayan Fountain için mükemmel bir *kullanım*.

BAYAN. FOUNTAIN mutfaktaydı, personeliyle birlikte öğle yemeğine oturmak üzereydi.

Mary'nin dilimlenmiş ekmek, peynir ve soğuk tavuk koyduğu masaya doğru ilerledi. Taze bir demlik çay onları bekliyordu ve tüm sade, günlük tabaklar ve tabaklar düzgünce yerleştirilmişti.

Elise iç çekerek sandalyesini çekip yerleşti. "James ve Ramsey, gümüşleri parlatmakla ilgilenmenizi istiyorum. Birkaç günlük bir iş olacak ama-"

Altından uzun, sulu bir gaz sesi yükseldi. Kadın dondu kaldı.

Ve sonra kavurucu sıcaklık yüzüne hücum etti.

Gerçekten de böyle bir ses çıkarabilecek durumda değil miydi? Ama yine de, sinirler her türlü şeye zarar verebilirdi. Bu kadarını doktor babasından öğrenmişti.

Masanın karşısındaki James ve Ramsey'e baktı, gülmemek için kendilerini zor tuttuklarından gözleri kızarmış, şişmiş ve su toplamıştı.

Hizmetçiler aşağıya bakıyorlardı ama omuzları sert bir rüzgârda yaprak gibi titriyordu. Şüphesiz, bastırılmış bir neşe.

Elise içini çekti ve şişirilmiş ve sandalye minderinin altına itilmiş bir koyun mesanesini almak için altına uzandı.

Elindeki şeyi yavaşça masanın üzerine koydu. "Oğlum bundan hoşlanacak, teşekkür ederim. Bu onun en sevdiği ses. Şimdi gülebilirsin James, gözlerin yuvalarından fırlamadan önce."

James tuttuğu nefesini, sönmekte olan bir koyun mesanesinin çıkardığı sese benzeyen bir sesle kustu.

"Hepimize zaman kazandıracak bir konuya açıklık getirmek istiyorum," dedi nazikçe. "Ne gazdan, ne farelerden, ne de kestanelerden korkarım. Meydan okuma beni sadece daha neşeli yapar. İtaatsizlik beni gerçekten çok kızdırır. Ve iyi, sıkı çalışma takdirimi ve esnekliğimi kazandırır. Yapmak için para aldığınız işleri yapmaya itiraz ediyorsanız, şimdi istifanızı verebilirsiniz. Ama referansınız olmadan ayrılacaksınız. Ben. Gidiyorum. Hiçbir yere."

Bir keresinde öğrencilerinden biri şöyle demişti: "Gözlerinizi kırpmadan öyle bakınca tüylerim diken diken oluyor Bayan Fountain." Kişiliğinin hatırı sayılır gücünü bir bakışa kanalize etme yeteneğine sahipti ve bunu sırayla hizmetkârların her birine yöneltti, onları suçlu, özlem dolu, karanlık küçük kalplerinin derinliklerini görebildiğine ikna etmeye çalıştı.

Aslında kalbi küt küt atıyordu. Eğer tüm personeli şu anda çekip giderse -ki hizmetkârlar böyle kaprisli olurlar- onu kolayca sıkıştırabilirlerdi. Lavay'a, neredeyse gelir gelmez tüm personelin kaçtığını söylemeyi hayal bile edemiyordu. Başarısız hizmetçilerden hiçbiri bile hizmetçileri fareli köyün kavalcısı gibi evden kovmayı başaramamıştı.

"Bayan Fountain," diye söze başladı Dolly, Elise'e doğru eğildi ve koluna büyük bir elini koymak için uzandı. Elise, Dolly yavaşça ve elini geri çekip diğer elinin içine katlayana kadar ona baktı. "Lord Hazretleri bir ay kadar daha burada olacak. Bir ya da iki hafta içinde beş kartlı loo'da maaşını iki katına çıkarabilirsin.

ya da sadece parmak. Neden güzel vücudunu ve ellerini kül suyu ve emekle mahvedesin ki?" Bütün bunlar bir tür güven verici gevezelikle söyleniyordu. "Burada güzel bir hayatımız var ve bunu değiştirmek istemiyoruz. İyi bir arkadaşız, değil mi?"

Herkes başını salladı. En azından bu kadarında hemfikir görünüyorlardı.

"Neden iyi bir kız olup bize katılmıyorsun? Bahse girerim istediğin zaman biraz yaramazlık . Güzel bir anlaşma oldu."

Söylenmemiş kelimeler *sen gelene kadar*.

"Dolly beş kartlı loo oyununda da çok iyidir," diye itiraf etti James. "Kazanır ve kazanır. Kaybettiği zamanlar hariç. Ama çerootunu içmediği zaman onu görmek istemezsiniz."

"Ben zevklerimi severim," dedi Dolly dindarca. "Ve bazı zevklerim çok değerli."

"Hepiniz mi hissediyorsunuz?" Elise bunu kasvetli bir şekilde söyledi ama kalbi hızla çarpıyordu ve öfkeyle düşünüyordu.

Görünüşe göre kimse başını sallamak kadar bile bir taahhütte bulunmak istemedi.

"Çünkü," diye düşündü Elise, "şimdi hepinizi kaybetmek yazık olur, özellikle de Lord Lavay'la James ve Ramsey'e cip giydirme konusunda konuştuğumdan beri."

James'in eli ekmeği yağlarken dondu kaldı.

"Ciro mu?" diye nefes aldı. O ve Ramsey birbirlerine anlamlı ve umutlu bakışlar fırlattılar.

"Oh, evet. Çünkü yakında çok sayıda seçkin konuğun katılacağı büyük bir parti olacak ve ikinizin de kıyafetler içinde çok etkileyici görüneceğinize karar verdi. Ayrıca gece mavisinin de yakışacağına karar verdik." Elise parmaklarını kucağında çaprazladı.

"Kendimi hep maviler içinde hayal etmişimdir," diye düşündü Ramsey. Yansımasına hayranlıkla bakmak için kahve fincanını döndürdü, başını bir o yana bir bu yana çevirdi.

"Ve lord hazretleri pekâlâ bir uşağın hizmetlerine ihtiyaç duyabilir, hatta belki de yazışmaları Londra'ya ya da yakınlardaki arkadaşlarına götürmek için bir ulağa bile ihtiyaç duyabilir. Tabii ikiniz de bir beyefendinin gardırobunun bakımı ya da ata nasıl binileceği konusunda yeterli bilgiye sahipseniz."

Çılgınca doğaçlama yapıyordu ama uşaklar cazibenin kokusunu ve bu hoşlarına gitmişti. İkisi de çoktan oturmuştu.

Daha düz.

"İkisini de yapabilirim," dediler, neredeyse aynı anda.

"Eğer bu doğruysa, o zaman bu tür görevleri paylaşacaksınız. Ve" - Mary ve Kitty'ye döndü- "Lord Lavay bir balo düzenlediğinde, oradaki hanımların çekilme odasında yardıma ihtiyacı olacak ve iyi bir hanımın ne zaman yeni bir leydi hizmetçisine ya da kahyaya ihtiyaç duyacağını kimse bilemez. Size devredilebilecek güzel elbiseleri, seyahatleri ... hatta muhtemelen Fransa'ya! . . . Yüksek maaşlar, emekli maaşları, tanışacağınız yakışıklı genç erkekler. *Tam da şu anda* içinde bulunduğunuz konum, hırslı ya da zeki bir kadın için potansiyellerle doludur. Hayat en iyi uzun bir oyun olarak oynanır. Beş kartlık bir oyun *değil*."

Bu kulağa çok bilgece geliyordu ama buna inandığından emin değildi. Kendisi de birden fazla risk almıştı. Ama ikna ve öğütlerle tüm odaları ayağa kaldırmaya alışkındı. Gerçi odalar sekiz ila on iki yaş arası kızlarla doluydu ama insan davranışlarının ve ihtiyaçlarının bazı yönleri asla değişmezdi. Herkes ait olmak isterdi. Herkes değer sahibi olmak isterdi. Herkes nerede durduğunu bilmek isterdi.

Herkes çalışmak istemiyordu.

Dolly Farmer kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, sanki Elise'in oyununun ne olduğunu çok iyi biliyormuş gibi alaycı bir keyifle *Elise'e* bakıyordu.

Zil çaldı ve Elise irkilerek elini kalbinin üzerine koydu.

Tanrı aşkına, bir gün bu ikinci doğa olacaktı.

O yapmadı Biliyorum olup olmadığını için bak ileri için
o gün coşkuyla ya da kasvetle.

Midesinde iğne ucu kadar lezzetli bir heyecan olduğunu itiraf edecek kadar kendine karşı dürüsttü. Ayağa fırlarken elleriyle eteklerini düzeltti. "Akşam yemeğine kadar, Lord Lavay'a söyleyebilmem için planlarınızın ne olduğunu bana anlatmanızı isteyeceğim. Şunu belirtmeliyim , Lord Lavay'ın heybeti ve ... ve ... efsanesi göz önüne alındığında, pozisyonunuz için başvuruların kapının önünde sıraya gireceğini tahmin ediyorum. Şu anda bile işe almak isteyeceğim üç kişi var."

Ve böylece merdivenleri hızla çıktı ve aynalı bir aplikte saçlarının durumunu (pürüzsüz, acımasızca tutturulmuş) gözden geçirmek için aniden durdu.

Ve sonra, içinden gelen bir dürtüyle, Lavay'ın çalışma odasına giden yolun geri kalanını parmak uçlarında yürüdü.

Koridorda durdu ve içeri baktı. Çünkü onu ilk kez görüyormuş gibi davranmak istiyordu. Belki de onu savunmasız yakalamak, onun alışılmadık cazibesinin sadece kendi acemiliğinden ve sinirlerinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını ve ona yavaş yavaş alışıp alışmayacağını kendi kendine anlamak istiyordu.

Sırtı ona dönüktü. Lanet olsun.

Geniş omuzlarının paltosunu doldurması ve sonra sihirli bir şekilde daralarak gergin bir bele dönüşmesi hakkında bütün bir şarkı yazabilirdi. "Lavay" ile kafiye o kadar çok şey vardı ki. *Ona doğru yürüyüp kollarımı beline dolayabilirim ve yüzüm kürek kemiklerinin arasındaki boşluğa tam olarak oturur, diye düşündü. Acaba nasıl kokuyor? Eminim yüzünü granit bir duvara yaslamak gibi bir şeydir. Lezzetli, tehlikeli, erkek kokulu bir granit duvar.*

Ve bu tür düşünceler, adam tam da normal bir insanın döneceği şekilde, oldukça hızlı bir şekilde dönerek onu şaşırttığında şüphesiz yüzüne yansıyan düşüncelerdi.

Yüz hatlarını sükûnete kavuşturmakta geç kalmıştı.

Küçük, komik bir sessizlik anı oldu.

Sanki onun varlığına da alışması gerekiyormuş gibi.

"Bayan Fountain. Her zamanki ev idaresi görevlerinizin biraz dışında kalan bir şeyi benim için yapmaya istekli olup olmadığınızı merak ."

Oh . . . hayır. Gerçekten bunu kastetmiş olabilir mi? Yutkundu.

"Kapsamı dışında ..." diye tekrarladı belli belirsiz, hayal gücü bir düzine olasılığı gözden geçiriyordu, hepsi de son zamanlardaki ateşli hayalleri sayesinde şaşırtıcı derecede uygunsuzdu.

"İfadenizi umut olarak mı yoksa endişe olarak mı yorumlamam gerektiğini merak ediyorum, Bayan Fountain."

Sesi bir suskunluktu. Başka biri olsaydı, ses tonunu bastırılmış bir neşe olarak tanımlayabilirdi.

"Bunu sabırlı bir kabullenme olarak yorumlayabilirsiniz," dedi sakın bir sesle. Ya da denedi. Sesi her zamankinden bir oktav daha tizdi.

"Yine de sabırlı kabullenişe nadiren yüz kızarması eşlik eder," diye belirtti.

Lütfen her şeyin üstüne bir de çekici olmasına izin verme. Buna dayanamazdım. "Ve eğer seni istenseydi," diye acımasızca açıkladı, "seçeğim ilk sıfatlar arasında 'sabırlı' ve 'uysal' olacağından şüpheliyim."

Adamın kendisi hakkında bir fikir edinmiş olmasından ve onu örneğin şöminenin üzerindeki saat ya da bir barouche gibi sadece işlevsel olarak görmemesinden dolayı endişelenmeli miydi yoksa gurur mu duymalıydı bilemiyordu. *Hangi kelimeleri kullanırdınız?* Eski, geveze, arsız, daha az dikkatli Elise, huysuz bir aristokrat tarafından iki haftalığına deneme amaçlı işe alınmamış olan Elise bunları söyleyebilirdi, çünkü bilmek istiyordu. Ve bu, bir makaranın parçası olarak birinin kolunu yakalamak gibiydi. Heyecan verici bir dans, bir flört olabilirdi.

Aynı zamanda tam bir tuzak da olabilir.

Bunun anısı onu ayılttı.

"Beni her zamankinden daha pembe bulduysanız, lordum, bunun nedeni mutfaktaki ocakları pişirme hazırlığı için yakmış olmam olabilir, bu yüzden biraz sıcak. Merdivenleri de koşarak çıktım, zira iki kez aramanızı istemem."

"Ah. Anlıyorum. Elmalı tartlar ve kabullenme. Öncelikleriniz konusunda sizi tekrar tebrik ediyorum Bayan Fountain."

"Sizin öncelikleriniz benim önceliklerimdir, efendim."

"Gerçekten de öyle."

Karşılıklı, uygunsuz, o andan ve birbirlerinden aldıkları hissedilir zevkten başka bir şey olmayan garip, küçük bir sessizlik geçti.

"Acaba kendinizi biraz daha iyi hissediyor musunuz, Lord Lavay?" diye usulca sordu.

"Öyleyim, Bayan Fountain. Neden? Şimdi o oynak, kıcını çimdikleyen lordlardan birine dönüşeceğimden mi endişeleniyorsun?" Bunu çok sordu

ciddiyetle.

"Lordların bu kadar çeşitli olduğunu bilmiyordum," dedi daha da ciddi bir şekilde. "Ama reflekslerim mükemmeldir ve hatırlayacağınız gibi korkusuzumdur. Yani hayır. Endişelenmiyorum."

Flört etmemek için çok fazla. Çünkü kesinlikle flört ediyordu. Bir makarada, biri kolunu uzatırsa, biri onu alırdı. Yapılacak en kibar şey buydu.

"Ah, evet, elbette. Korkusuz. Hatırlattığınız için teşekkür ederim, Madam Je-sais-tout."

Beni hala korkutan tek şey sensin. Birçok yönden.

Sonsuza kadar, muhtemelen.

Geçilmemesi gerektiğini bildiği bir şeyin kıyısında yürümenin verdiği o küçük, lezzetli korku hissini yeniden tattı. Bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Bir erkeğin her anı nasıl canlandırabildiğini, ten, sinir uçları ve bir kalp bir yana, görme ve koklama duyularına sahip olmanın ne demek olduğunu hatırlattığını. Bir erkeğin kalbinizi kolayca kanlı bir tarla kuşu gibi şakıtabileceğini ya da bir taş gibi yere çakabileceğini.

Bu adam muhtemelen bir parmağını kıvrarak baştan çıkarabilir.

O bir prensti.

O bir hizmetçiydi.

Elbette hiçbir anlamı yoktu.

O küçük yükseliş bir anda düşüşe geçti.

"Söğüt kabuğu çayının tadını nasıl buldunuz, Lord Lavay?"

"İğrenç. Ama gemide bisküvinin içine konmuş buğday biti yemişliğim de var, yani 'iğrenç' bir bakış açısı meselesi."

"Bütçede böcekler için hiç yer bırakmadığınızı belirtmek zorundayım."

"Utanç verici. Tadı biraz hardala benziyor."

Güldü.

Sanki kız gözlerine parıltılı bir şey fırlatmış gibi gözlerini kırıştırdı ve yüzünde yine o belli belirsiz sıkıntılı ifade belirdi. Aniden arkasını döndü, huzursuz bir iki adım attı.

"Bu mektuplardan bazılarına yanıt vermeme yardımcı olacağınızı umuyordum. yaralanmamdan bu yana, yazmak bir şey bir bir acı

egzersiz"-elini kaldırdı-"ve bazı konular sonsuza kadar ele alınmadan kalamaz. Aslında bazıları oldukça acil."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım elbette."

"Eğer daha hızlı olacaksa İngilizce yazabilirsiniz. Muhabirlerim bunu gayet iyi okuyabileceklerdir."

Sol eliyle tanıdık kahverengi sandalyeyi çekti ve başını eğip kaşlarını kaldırarak sandalyeyi işaret etti. Kadın iç çekerek yerleşti.

Ah, kahverengi sandalye, eski dostum, tekrar karşılaştık.

Kâğıt, tüy kalem, mürekkep ve kum çoktan onu bekliyordu.

Tekrar pencereye doğru döndü, görünüşe göre tüm ilhamının ve hayallerinin kaynağı buydu.

Bölüm 9

//

SEVGİLİ BÜYÜKBABACIĞIM," DIYE BAŞLADI.

Yazdığını görmek için omzunun üzerinden ona bir bakış attı.

"Sevgili büyükbabacığım," diye tekrarladı saygıyla.

"Umarım bu mektup sizi hâlâ sağlıklı bulur. Haberlerin ne kadar hızlı ve hangi kanallar aracılığıyla yayılabildiğine hayret etmeye devam ediyorum. Yanıt vermekte geciktiğim için en derin özürlerimi sunarım. Sizi endişelendirdiğim için çok üzgünüm ve ilginiz için teşekkür ederim. Korkarım duyduklarınızda gerçeklik payı var-"

"Bayan Fountain, ayak uydurabiliyor musunuz?" diye sordu.

". . gerçek duyduklarınızda" diye onayladı.

"-ama Sussexe Pennyroyal Green adında bir kasabada yaşıyorum ve yeterince iyiyim, buraya tanıştığınız sevgili dostum Ardmay Kontu tarafından getirildim. Hatırladığım kadarıyla ona "güler yüzlü bir kabadayı" demiştiniz. Rahatça seyahat edebilecek duruma gelir gelmez Paris'e döneceğim. Eğer el yazımda bir farklılık fark ettiyseniz, bunun nedeni bu mektubu asistanıma yazdırıyor olmamdır."

Özenle bir şeyler karaladı ve daha fazla mürekkepten yararlandı. Bir bukle iğnesinden kurtuldu ve kaşının etrafında asılı kaldı.

Ona söylemedi.

Omzunun üzerinden bakmak için durakladı. Sabırsız, kalın, koyu yukarı doğru vuruşlar, bazı harflerde vurgulu uzun sivri uçlar ve diğerlerinde şehvetli ile ayırt edici hale getirilmiş böyle güzel bakır levha el yazısı.

Nefes aldığı anda, Bayan Fountain'ın ince bir çiçek sabunu kullandığını keşfetti; bu sabunun kokusu mutfaktaki ocağın sıcaklığından ve merdivenlerden yukarı fırlamasından ve belki de az önceki o ilgi çekici kızarıklıktan kaynaklanıyordu.

Kendi gölgesinin kâğıdın üzerine düştüğünü gördü. O havada asılı dururken kadın hareketsiz kalmıştı.

"Her şey doğru yazıldı." Sesi biraz zayıftı. "Eğer endişeniz buysa."

Bir kadına bu kadar yaklaşmayalı ne kadar olmuştu? Belli ki çok uzun zaman olmuştu, bu da tensel hazzın neredeyse şiddetli bir şekilde kabarmasını ve dilini kadının yakasıyla ensesi arasındaki o soluk noktaya dokundurma dürtüsünü açıklıyordu. O noktanın baştan çıkarmaya başlamak için mükemmel bir yer olduğunu deneyimlerinden biliyordu.

İki adım geri attı. Sanki bir anlığına bir afyon inine girip çıkmış gibi kafası biraz dalgalandı.

"Lütfen yazdıklarınızı bana geri okuyun," dedi kısaca. O da her şeyi yaptığı gibi hızlıca okudu.

Etkilenmiş bir kaşını kaldırdı. "Bu her şeye rağmen işe yarayabilir. Pekala, o zaman ..."

Derin bir nefes aldı. Büyükbabası her şeyi bilmek isteyecekti.

"Ayın karanlığıydı ve onlardan altı tane vardı, grand-- père. Thames Nehri'ndeki Horsleydown Merdivenleri'nin yakınında gecenin içinden çıktılar. Bana bu görevi veren kralın emriyle Londra'daydım. Sanırım amaçları, yapmak için para aldığım şeyi yapmamı engellemekti; bu da onların yapmak istedikleri şeyi yapmalarını engellemekti. Birden fazla kez kan akıttığımı biliyorum. -Bıçağımın bir melezin lanetli midesine saplandığını hissedebiliyordum ve Tanrı'nın izniyle o bir yerlerde sürünerek ölürken ben-" "Bayan Fountain, neden yazmıyorsunuz?"

Tamamen donmuştu. Yüzü neredeyse tüy kalemdeki tüy kadar beyazdı ve dehşet içinde ona bakıyordu.

"Bayan Fountain?" dedi sabırsızlıkla.

"Altı kişi mi?"

"Evet. Büyükbabam *aksiyon* ve *kahramanlık* hikâyelerinden hoşlanır." Bu sözlere ironik bir hava kattı.

Parladı. "Oh! Yani gerçekten altı kişi değiller ?"

"Hayır, dediğim gibi altı ," dedi yavaşça, sanki kız yavaş bir çocukmuş gibi. "Lütfen dikkatinizi verin, Bayan Fountain."

Ağzını biraz açtı. Küçük, kuru bir ses çıktı. Ve sonra kelimeleri çıkardı.

"Ama sen hâlâ hayattasın."

Belli belirsiz gülümsedi. "Mezar taşında 'Bu sefer yedi kişilerdi' yazması gerektiğini düşünmeye başladım. "

Sanki *kendisine* saldırmış gibi adama baktı.

"Bunu eğlendirmek için söyledim Bayan Fountain. Gülebilirsiniz." Ağzı inandırıcı olmayan ve tamamen itaatkâr bir şekilde kıvrıldı. "Ama . Altı tane olduğunu nereden bildin? Ayın karanlığı ? Ayın karanlığı mıydı?"

"Sana yazmanı söylediğim her şeyin doğru olduğunu varsayabilirsin."

Doğrusu Philippe nasıl sayabildiğini bilmiyordu. Ama altı tane olduğundan emindi. Savaşırken görüşü neredeyse çok yönlü, daha hassas hale geliyordu. Her şeyi hatırlıyordu. Her yüzün parıltısını, bıçakların göz kırpsını, alınan ve verilen darbelerin homurtularını, yıkanmamış adamların pis kokusunu, ölümcül olabilecek bir darbe aldığını fark ettiği anı. Bu ölümcül olmalıydı. Eğer o adamlardan biri kılıç kullanmada onun yarısı kadar yetenekli olsaydı, çoktan ölmüş olurdu.

Ve eğer Redmond adında biri gecenin içinden bir halüsinasyon gibi çıkmasaydı ve etrafı kendi ölümcül adamlarıyla çevrili olmasaydı, Lavay Horsleydown Merdivenleri'nde bir köpek gibi ölecekti.

"Savaşırken bazen görüşüm daha keskin oluyor. Altı kişi olduklarını, yarın güneşin doğacağını bildiğim kadar kesin olarak biliyorum ve rahatsız edilmemeyi tercih ettiğimde bana başka bir soru soracağınızı ve ay bitmeden uşaklar için gece mavisi cübbe üretmeyeceğinizi bildiğim kadar kesin olarak biliyorum."

Bunu omurgasını dikleştirmek ve yanaklarına yeniden renk gelmesini sağlamak için söylemişti ve neredeyse anında işe yaramıştı.

"Savaşırken," diye alaycı bir şekilde tekrarlardı. Aslında hâlâ onu inceliyordu, sanki hayalet olmadığından emin olmak ister gibiydi. "Bunu benim 'haftalık alışverişi yaparken' diyebileceğim şekilde söylüyorsunuz. "

Ama gözleri sıkıntılıydı. Ona baktığı gibi bakılması garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Sanki kutsanmış bir an için tüm ruhu kuştüyü bir şiltenin üzerine uzanmıştı ve o ana kadar ne kadar yorgun olduğunu bilmiyordu. O onun

Varoluş oldukça zayıf ve ölümcül bir hal almıştı ve yine de bir şekilde, tüm bunlara rağmen, sıradanlaşmıştı.

"Konu, hassas duyarlılıklarınız için çok mu zor olacak Bayan Fountain?" dedi aniden, kısaca. "Unutmayın, bu neredeyse yetmiş yaşında olan ve her zaman biraz kana susamış bir çizgisi olan büyükbabamı eğlendirmek için." "Lütfen devam edin," dedi hemen. "Benim hassasiyetlerim dökme demir gibidir."

Bundan çok şüpheliydi ama bir nefes verdi ve düşüncelerini topladı.

"Ama bildiğiniz gibi, büyükbabacığım, bir Lavay'a düşmanlarına karşı savaşma şansı verildiğinde ve korkakça ve adaletsiz bir şekilde bir domuz gibi katledilmediğinde, bir Lavay her zaman galip gelecektir."

Kendi sesindeki çelik gibi çınlamayı duyabiliyordu, sanki bunu doğrudan kahramanlık hikâyelerini gerçekten seven büyükbabasına anlatıyormuş gibi. *"Bir domuz gibi ... katledildi .."* Bayan Fountain bir şeyler karalayarak gergin bir şekilde tekrarladı.

"Les Pierres d'Argent ile ilgili haberler için teşekkür ederim. Ben de onu sık sık düşünüyorum. Çocukluğumun o kadar büyük bir parçasıydı ve kim olduğumun o kadar bir parçasıydı ki, onu kaybetmek başka bir ..." Boğazını temizlemek için durakladı. *"...başka bir ölüm. Sık sık rüyamdan yüzümde bir gülümsemeyle uyanıyorum. Ama bu, dediğiniz gibi, diriltmeyi umduğum bir ölüm."*

". . . başka bir . . . ölüm. "

"Yaralarımдан kurtulduğumda beni bir ateş aldı ve babamı, götürülmeden önceki günkü gibi, gururlu, meydan okuyan ve cesur gördüm. Bu bana cesaret verdi ve onun için, annem ve Marie-Helene için ve için yaşamam gerektiğini biliyordum."

"Bayan Fountain," dedi sertçe.

Kadın yine hareketsiz kalmıştı.

Boğazını temizledi ama yüzünü kaldırmadı. "Özür dilerim, Lord Lavay. Lütfen son cümleyi tekrar eder misiniz?"

". . . Bu bana cesaret verdi ve onun, annemin, Marie-Helene'in ve sizin için yaşamam gerektiğini biliyordum; böylece sevdiğimiz hiç kimse boş yere ölmemiş olacaktı."

". . öldü . . . boşuna . . " diye tekrarladı usulca.

Durakladı. Büyükbabasına yazmak her zaman zor olmuştu, çünkü çok şey yaşanmıştı ve hiçbir zaman yeterince şey söylemenin bir yolu yoktu. Sadece torununu yeterince iyi tanıdığını umabilirdi.

"Sizi iki yanağınızdan öpüyor ve sevgilerimi gönderiyorum, büyük baba. Lütfen kiranız için endişelenmeyin, çünkü en kısa zamanda size ödenek sağlanmasını ayarlayacağım. Bir gün evimiz bize geri verilecek. Çok uzun zaman oldu ama yakında bu yaşamda yeniden bir araya geleceğiz."

Konuşmayı bıraktı.

Kadın yazmayı bıraktı.

Sanki onları birer heykele dönüştüren bir büyü yapmış gibi bir sessizlik çöktü. Philippe Sussex penceresinden dışarı baktı ve uzakta yıpranmış ve eğilmiş ahşap bir otlak çiti gördü. Gözlerini kısarsa, bunun çocukluk evi Les Pierres d'Argent'in bahçesini çevreleyen uzun, alçak duvar olduğunu hayal edebilirdi. Gümüş taşlar.

Devrim sırasında ayak takımı tarafından ele geçirilmişti, Bourbonlara ve onlarla olan herkese karşı duyulan kana susamışlığın bir parçasıydı. Kolunu da koparmış olabilirlerdi. Fransa'da belki de fazla güç sahibi olmuş eski ve varlıklı bir aileye mensup olmak gibi ağır bir suçtan dolayı yakalanıp idam edilmeyen aile üyeleri, yanlarında taşıyabildikleri ya da Fransa dışına kaçırabildikleri birkaç parça eşyayla böcekler gibi dağılmaya zorlanmıştı. Ve ancak şimdi evlerine dönmeye başlamışlardı. Bazıları asla geri dönmeyecekti.

"İmzalayacağım," dedi keskin bir sesle.

Aniden Bayan Fountain'a doğru döndü ve tam zamanında onun yüzündeki büyüleyici ifadenin kayboluşunu izledi.

Kadın irkildi ve onun taklit etti.

"Pekâlâ. Postalamamı ya da postalaması için kasabaya bir uşak göndermemi ister misiniz?"

"Belki de söylemek istediğim başka bir şey olup olmadığını görmek için tekrar okumalıyım. 'Philippe' kelimesini kendimi küçük düşürmeden kullanabilirim, şüphesiz. Devam edelim mi?"

"Nasıl ."

bir başka kağıt yaprağını düzeltti.

Bir buklet daha kaçırmıştı. Bunu fark etti ve bir kulağının arkasına sıkıştırarak ona doğru hamle yaptı.

"Les Pierres d'Argent sizin eviniz miydi?"

"Evet," dedi kısaca. "Lütfen dinleyin, Bayan Fountain."

"Sevgili Mösyö LeGrande,

Les Pierres d'Argent'in satışıyla ilgili olarak size yanıt vermekte geciktiğim için özür dilerim. Ailemden alınan evi satın almak zorunda kalmamın ironisi gözümünden kaçmıyor ve şüphesiz siz de bunun farkındasınız, ancak evi neden satışa sunmak zorunda kaldığınızı anlıyorum. Ev için çok cazip bir teklif aldığınızı bana bildirmeniz büyük incelik ve size teşekkür ediyorum. I . . ."

Burada aniden durdu, sanki bir sonraki kelime canını yakacakmış gibi. Boğazını temizledi.

". . . alçakgönüllülükle . . ."

Bir hiçbir şey söylemedi.

". . . alçakgönüllülükle," diye nazikçe sordu.

"Evet, evet," dedi adam test edercesine.

". . . humbly request your patience, as I anticipate being able to offer handsomely for it as soon as . . . as soon as . . . my nuptials are official."

Kıpırdamadan durdu.

Tüy kalem, kuş tüyü kaplı bir tuğla da olabilirdi. *"nikâh"* kelimesini oluşturacak hareketi bir türlü yapamıyordu. "Hayır." o dedi hızlıca, ve döndü doğru Onu. "Son o *'bunun için cömertçe'.*"

Aniden başını eğdi.

". . bunun için," diye itaatkâr bir şekilde tekrarladı. Yanakları yeniden sıcacık olmuştu. Adam konuşmayı kesti.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Belki bir tane daha, Bayan Fountain, eğer lütfederseniz."

"Nasıl isterseniz," dedi sessizce.

Tek ses, kâğıtları düzeltirken çıkan çıtırtılardı.

"Sevgili Marie-Helene,

Mektubunuz için teşekkür ederim. Balo elbiselerinizin geçen sezondan kalma olduğunu öğrenmek gerçekten çok üzücü.

kibar bir toplumda yüzünüzü göstermekten utanıyorsunuz ..." "... kibar toplum ..." Elise tekrarladı.

". . özellikle de Leydi Montrose'un dört yeni elbisesi ve bir de binicilik kıyafeti olduğu için. Mirasınızı hatırlayacağınızı umuyorum, yani SİZ-" "Lütfen o kelimenin altını çizin, Bayan Fountain." "... kibar bir toplumsunuz ve öyle davranmalısınız, bu da yeni bir binicilik alışkanlığı karşısında başınızı dik tutmanız anlamına gelir. Ve . . .

Omzunun üzerinden orijinal mektuba baktı ve işaret parmağıyla Elise'e yaklaştırdı.

"Bu kelime nedir, Bayan Fountain? Acı gözyaşları bulanıklaşmış gibi görünüyor."

"'Taş kalpli' sanırım," dedi. "Peki ya bu?"

"Kayıtsızlık."

"Ah, ben de öyle düşünmüştüm. Ve böylece devam ediyoruz."

"Eğer bana çatının akıp akmadığını, hayvanların yaşayıp yaşamadığını, atının açlıktan ölüp ölmediğini, masada yeterince yemek olup olmadığını ve hizmetçilerin kaçıp kaçmadığını söyleme nezaketinde bulunursan, soğuk ve kayıtsız kalbim mutlu olacaktır. Sevgilerimle, kardeşin,"

Elise yazmayı bıraktı ve başını eğerek, bu mektubu okuyup ayağını yere vuracak ve belki de mektubun tamamının alaycı bir şaheser olduğu gerçeğini tamamen gözden kaçırarak olan güzel, şımarık ve çılgın Marie-Helene'i hayal etti.

" ... ve okuyup imzalayacağım, Bayan Fountain. Postalanmalarını istediğim zaman ararım."

". "

Bir mezara yeni toprak atan birinin ciddiyetiyle metnin üzerine kum serpti. Adam sessizdi. Onun kendisini dikkatle izlediğini hissedebiliyordu. Belki de sadece teninin, hatta tüm varlığının, adamın gözleri ona her değdiğinde aşırı derecede hissediyordu.

"Sanırım şimdilik hepsi bu kadar Bayan Fountain. Gidebilirsiniz."

Neredeyse dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve dalgınca reverans yaptı, bakışları onunkilerle çarpıştı.

Sonra bir süre bekler.

Yüzü çelik gibi ve .

Düşündüklerinin yüzünden belli olup olmadığını merak etti, çünkü bunu saklayabileceğini sanmıyordu. Yeterince uzun süredir hizmetkârlık yapmamıştı.

Gidişini izledi ve gözden kaybolmadan önce onu dirseğinden yakalama dürtüsüne şaşırdı.

Döndü ve o üç harfe baktı. Geriye daha fazlası kalmıştı. Ama en azından bu üç mektup ihtiyaç, endişe ve talep akışını bir süre daha durduracaktı. Ama tanıdık bir baskının oluştuğunu hissedebiliyordu. Zaman çok hızlı geçiyordu. Ve hiçbir zaman yeterli para yokmuş gibi görünüyordu. Tantalus gibiydi, her zaman ulaşamayacağı bir şeye uzanıyordu.

Büyükbabasınınkini kendisine doğru çekti. Büyükbabasının Marie-Helene ile tek kelime bile paylaşmayacağından emindi, ki olması gereken de buydu.

Kaşlarını hafifçe çattı.

Ne yazık ki bunun yeniden yazılması gerekecek.

Çünkü bir kelime neredeyse tanınmayacak kadar bulanıklaşmıştı.

Sanki üzerine bir damla gözyaşı düşmüş gibiydi.

Başparmağını çok nazikçe kelimenin üzerine bastırdı, sanki yanağından fırçalıyormuş şefkatle. Gerçekten de nemliydi.

O kaldırılmış o için bulmak ve kelime "ev"
baskılı Orada içinde Bayan Fountain'in el yazısı.

ELISE aniden elini tırabzana koydu ve merdivenleri her zamanki inmek yerine, tırabzanın onu aşağıya doğru yönlendirmesine izin verdi. Bir şekilde pürüzsüz ahşap, paratonerin yapabileceği gibi, kayan duygularını dengelemesine yardımcı oldu.

Keşke kadın değil de saat ya da barut *olsaydı* diye düşündü. Çünkü o zaman cazibesi onu o yöne, acısı bu yöne çekmeyecek, taştan yapılmak istediğinde, onun için bir saatten ya da barouche'dan daha önemli olamayacağı zaman hareket etmeyecekti, çünkü hizmetkârların sadece bu kadar olması gerekiyordu. Ah, insanın ayaklarını genişçe yere basabilmesi ve çelik gibi bir tavır takınabilmesi.

tıpkı Lord Lavay gibi, dünyanın size yüklemeyi seçtiği her şeyi soğukkanlılıkla omuzlayın.

"*Gidebilirsin,*" diye alay etti sert bir bariton fısıltıyla. Kendini neşelendirmek için bir girişim. Onu her zaman çağırabilir ya da kovabilirdi. Bundan asla hoşlanmayacaktı. Ama buna katlanmak zorunda kalacaktı.

Tıpkı "nikâh" kelimesine ve nikâh ihtimaline katlanmak zorunda kalacağı gibi ve bu onun için neden bu kadar önemli olsun ki? Ne de olsa sadece geçici olarak buradaydı. Bunun gibi adamlar para ve miras için evlenirler ve tıpkı gibi başka adamlar yetiştirirler, onlar da hizmetçi tutarlardı. Doğanın kanunu .

Burnunu çekerek başını salladı.

Yavaşladı, elinin altındaki ince ahşabın ipeksi kayışının tadını çıkardı.

Sadece ...

Durdu.

"Ev" kelimesini söylediğinde sesindeki kırılma.

Bu küçük kırılma, cephesinde ışığın aktığı bir çatlak gibiydi.

Diğer tarafı görmeyi ne kadar da çok istiyordu.

Ve o anda kendi kalbinin de onun için biraz kırıldığını hissetmişti.

"Çelik gibi ve vurdumduymaz" ifadesinin aslında "soğukkanlı ve kayıtsız" ifadesinin tam tersi olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Ona söğüt kabuğu çayı ikram ettiği zamanki yüz ifadesini hatırladı. Bugün acı çekiyor olma fikri bile onu suçlu hissettirmişti.

Sanki buna hakkı yokmuş gibi. Sanki dokunulmaz olması gerekiyormuş gibi.

Nimetlerini saymaya inanan biriydi ve bu öğleden sonra fırtınalı duygularının acısını elmalı tart pişirerek çıkarabilecek olması bir nimetti.

Burnunu çekti ve gözlerini kırıştırdı.

Tanrı'ya şükür onun gözyaşı döktüğünü görmemişti. En azından bunun için minnettar olmalıydı.

Bölüm 10

BİR SAAT SONRA, ELISE oklavayı tatmin edici bir gümbürtüyle indirdi ve tüm ağırlığıyla hamurun üzerine eğilerek onu yuvarladı, düzleştirdi. Bir avuç un aldı ve peri tozu gibi parmaklarının arasından süzülmesine izin verdi, sonra hamuru bir kez daha kuvvetlice düzleştirdi.

Dolly Farmer da dahil olmak üzere hepsinin canla başla çalıştığını görmekten memnuniyet duyarak önce personelinin çabalarını gözden geçirdi. O görüldüğünde hemen harekete geçmemişlerdi. Kendi istekleriyle mobilyaları taşıyor, yerleri süpürüyor, cilalıyor, halıları yuvarlıyor ve dövülmeleri için dışarı çıkarıyorlardı.

Bir sandalyenin ayağının altında tozlu bir nokta tespit ettiğinde onları bir odadaki halıları yeniden dövmeleri için göndermişti. Aslında göndermemişti ama personelini tetikte tutmanın ne kadar etkili olduğunu öğrenmişti. Ayrıca bir pervaz şeridindeki toz parçasını da işaret etmişti.

"Sanırım biraz acemisiniz," demişti tatlı bir sesle. "Şüphesiz, sizin pozisyonunuza başvurmak için sıraya giren diğer hizmetkârların aksine. Bourbon Hanedanı'nın bir prensi bir parça bile toz ."

Muhtemelen şansını biraz zorluyordu ama Lord Lavay'ın etkisinin faydalı olduğunu inkâr etmek mümkün . Çok yönlü olmasından bahsetmiyorum bile. Onun adını her türlü şekilde kullanabilirdi. Bir öğretmen olarak, öğrencilerine yapmalarını istediği her şeyi yaptırmak için elindeki türlü aracı kullanmayı öğrenmişti.

Yağmurun arasından mutfağa bir ışık tabakası girdi ve onunla birlikte ilham da içeri doldu.

Öfkelendiğinde bir şeyler fırlatmasına izin verilmeyebilirdi ama kesinlikle şarkı söyleyebilirdi.

*Oh, huysuz Lord Philippe Lavay'
yoluna çıkmasan iyi edersin, Bir iki
vazo ya da fincan fırlatır
Ya da seni ezip geçmeye karar verebilir!
Düzinelerce adamla savaştı ve hepsini
tekrar seve seve yapardı.
O yüzden seni de yakalamadan
önce ondan kaçsan iyi olur!
Ohhhhh. . . .
Yolumuza çıkmasan iyi edersin!*

Gözünün ucuyla bir şeyin hareket ettiğini gördüğünde oklavayı sallayarak döndü.

Ve karşısındakinin adamın ta kendisi olduğunu gördüğünde yer yarılmış da içine girmiş gibiydi.

Bunu takip eden korkunç anda, hayatı gözlerinin önünden geçti.

Sessizlik çınladı ve Londra dumanı kadar uğursuz bir un bulutu havada asılı kaldı. Birçoğunun saçlarına dökülmesinden korkuyordu.

"Lütfen, beni merakta bırakmayın. Şarkının geri kalanı nasıl gidiyor Bayan Fountain?" Bunu boş boş söyledi. Neredeyse bir mırıltı. Kolayca okşayabilen ya da tehdit edebilen o lezzetli aksan.

Adam kapının çerçevesine yaslanmış, onun kaçış yolunu tamamen kapatmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzü taş gibi ve kayıtsızdı.

Şarkının geri kalanı mı? Bırakın şarkı söylemeyi, konuşma yeteneğini bile kaybetmişti. Oklavayı Poseidon'un mızrağını tuttuğu gibi tutuyordu.

"Lord Lavay ..." diye belli belirsiz konuştu. "İ . .

." O ne?

"Bu gerçekten de benim adım. Ve bu kadar şeyin onunla kafiye olması ne kadar da uygun."

Gerçekten de oldukça uygundu ama şu anda bunu kabul etmek niyetinde değildi.

Başını salladı.

Neden *başını sallamıştı*?

Oh, Tanrım. Yüzü kavruluyordu.

Yüzü garip bir şekilde gergindi, sanki bir şey saklıyormuş gibiydi.

"İsterseniz silahınızı yere bırakın, Bayan Fountain."

"Silahım-oh." Oklavayı yavaşça, sessizce yere bıraktı ve elleriyle bir şeyler yapma ihtiyacı duyarak onları sıkıca kavuşturup Lavay'la yüzleşti.

"İşte benim endişem," dedi ciddiyetle ve kadının kalbi battı da battı. "Benim pek çok yönüm var, görüyorsunuz Bayan Fountain. Savaşçı özelliklerimi oldukça iyi yakaladınız ama başka özelliklerimle de ünlüyüm. Örneğin, 'arms' ile çok güzel kafiyeli olan 'charms' kelimesini henüz kullanmadınız. "

Dondu kaldı.

Ve sonra içinden bir zevk geçti.

"Alarm nedeni'nden bahsetmiyorum bile," diye riske girdi. Çünkü Tanrı yardımcısı olsun, kendine engel olamıyordu.

Düşünceli bir ifadeyle ona baktı ve bu bakışta bir şey kadının omurgasında parmak izi gibi dolaştı.

"Öyle ?" dedi ipek gibi.

Yüce Tanrım, evet. Ama olması gerektiği gibi değil.

Boynunun arkasında bir sıcaklık başlamıştı.

"Çok güzel bir sesin var," dedi aniden. Artık onun kendisiyle alay ettiğinden emindi.

Gülümsedi. Yavaşça, tam olarak takdir izin vermek için, kalbinin etrafında yılan gibi dolanması ve nefesini kesmesi için zaman tanımak için. Hınzırca, keyifle yayıldı ve onu yirmi yaş daha genç gösterdi. Güzelliği lezzetli bir şekilde canını *yakıyordu*.

Ve gülümseme bir lütuf gibi hissettirdi.

Bu tür gülümsemeleri kazanmak için yapmayacağı çok az şey olduğunu düşündü.

"Gülümsediğinde *çok güzel* görünüyorsun," diye nefes aldı. Yüce Tanrım! Bunu yüksek sesle söylemek istememişti! Daha da kötüsü, sesi kuşkulu çıkmıştı.

Elini ağzına götürdü, sanki kelimeleri geç de olsa tekrar ağzına gibi. Güldü.

Bastırmaya çalıştığı şey buydu. Kocaman bir kahkahaydı, fırtına sonrası güneş ışığı kadar harikaydı. Mutfakta yankılandı,

ve kulağa özgür ve doğal geliyordu. Ve evin köşelerini temizlemek ve havayı tazelemek için tam da buna ihtiyacı olduğuna karar verdi. Bu tür kahkahalardan çokça. Kendi pahasına olsa bile.

" . . . *Ve bunu bir süredir yapmadım,*" diye bariton bir sesle şarkı söyledi. Kızın çenesi düştü.

Sonra güldü ve ellerini un bulutu çıkaran bir alkışla birleştirdi. Öksürdü ve sıçradı, ama bunun altında onun tekrar güldüğünü duyabiliyordu ve ses mutlu bir iç çekişe dönüştü ve başını sağa sola salladı. Sanki sonsuz bir eğlence kaynağıymış gibi.

"Pişirmeyi bitirdiğinizde elmalı tart ve söğüt kabuğu çayı gönderirseniz sevinirim, Bayan Fountain. Merdivenlerden inme amacım bekleyebilir. Oh, ve üzerinde un var .." İşaret parmağını sol göğsünün genel bölgesinde sağa sola salladı.

Kötü, kötü adam.

Sonra da şarkı söyleyerek uzaklaştı,

*Ooohhhh, güçlü Lord Philippe Lavay'ın
yoluna çıkmasan iyi edersin-*

"Bence 'güçlü' kelimesi daha uygun, değil mi Bayan Fountain?" diye omzunun üzerinden seslendi.

Bir ya da iki elmalı tart yiyecek.

Seni ezip geçmeden hemen önce!

Onun görünmez bir kılıçla "içinden geçme" hareketi yaptığını gördüğünü düşündü.

Söğüt kabuğu çayı kesinlikle işe yarıyor olmalı.

Ve onun gidişini izlerken bir şüpheyle, parlak, sinir bozucu bir şüpheyle savaştı, merdivenlerden aşağıya ve mutfağa kadar gelmesinin nedeni ... onu görmektir. Sadece onu görmek için.

Bir an hareketsiz kaldı ve adamın kaybolduğu yere baktı. Büyük evlerdeki birçok hizmetlinin evin efendisini bir an bile göremediğini biliyordu, aynı çatı altında olsalar bile dünyaları o kadar ayırırdı ki. Ve genellikle evin efendileri

Ev, hizmetkârları görmek ya da onları fark etmek şöyle dursun, isimlerini bile asla öğrenemezdi. Evin efendilerinin çoğu yalnızca bir uşak ya da kâhya ile muhatap olurdu.

Hizmetkârların uysal, göze batmayan ve itaatkâr olması gerekiyordu.

Eğer onu bu kriterlere göre değerlendiriyorsa, zaten başarısız olmuştu. Başını iki yana salladı.

"Bu ne saçmalık Elise," dedi kendi kendine sertçe. "Mutfağa geldi çünkü *yapabiliyor*. Söğüt kabuğu çayıyla adama hareket kabiliyeti kazandırdınız ve şimdi sizi tetikte tutmak için yataktaki kestaneler ve porselen dolaplardan sallanan fareler gibi beklemediğiniz anda her yerde olacak."

Fareler ona hizmetçilerle yakında yapacağı ve kalıp kalmayacaklarını söyleyecekleri yüzleşmeyi hatırlattı ve bu da ters bir şekilde ruh halini iyileştirdi. Hizmetçilere de söylediği gibi, meydan okumak onu daha neşeli yapıyordu.

Ve Jack'i bir saat kadar sonra görme beklentisi her şeyi yeniden perspektife oturttu. Hiç kimse, Lavay'ın cazibesi bile, çocuğuna bakmaya kararlı bir anneyle boy ölçüşemezdi.

ELISE mutfak kapısının önünde durmuş, gözlerini evle papaz evi arasındaki tepelik alana dikmişken, biri her zamanki gibi ufak tefek ve koşan, diğeri daha uzun boylu ve ufak tefek olanı yavaşlatmak için boş yere kollarını sallayarak onun peşinden koşan iki figür belirlediğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Anne!"

"İyi akşamlar, Jack, aşkım!"

Adam gülerек onun kalçalarına çarptı ve kollarını ona dolayarak sarıldı.

"Whoops!" Güldü. "Anne, senin için bir şeyimiz var."

Seamus nefes arkasından geldi, durdu, eğildi, sonra elini kalbinin üzerine koyup bir şeyler okudu:

Güller

kırmızıdır,

Menekşeler

nadirdir

Bayan Fountain saçında ikisiyle de muhteşem görünürdü.

Ama elimizde sadece zambaklar .

O ve Jack çiçek takdim ettiler. Gerçekten, zambaklar.

Onları aldı ve gülerek reverans yaptı. Jack'in zambağı Seamus'unkinden daha çok ezilmişti.

O ki, vefasız haydut kalbi sağ olsun, Lavay'dan sonra merhem gibiydi. Seamus onu büyülemiyor, öfkelenmiyor, harekete geçirmiyor, duygularını rüzgârda savrulan yapraklar gibi savurmuyor ya da bütün gün boyunca zihninin önemli bir bölümünü işgal etmiyordu. Ama gururunu okşuyordu ve kesinlikle bakması kolaydı.

Şüphesiz, bazı kadınlar için Seamus baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş haliydi.

Gözleri yeşildi ve şimdi ona doğru parlıyorlardı.

"Zambaklar ve küçük bir kabadayı bana teslim edildi. Bir kadın daha şanslı olabilir mi? Aman Tanrım, Jack, yakana jöle mi bulaştı?" "Hayır, kan anne!" dedi neşeyle.

Elise biraz da sahte bir şokla kapının çerçevesine tutundu.

"Endişelenmeyin, Bayan Fountain. Biraz güreştiler ve Jack'in dirseği Liam'ın burnuna geldi."

"Onlar vardı Güreş mi? I değildi. farkında Bu oldu parça müfredat."

"Erkekler böyle yapar Bayan Fountain. Bir an derslerini yaparlar, sonra savaş başlar. Adam, yani Peder Sylvaine ve ben onları ayırmayı başardık. Hâlâ çok iyi arkadaşlar."

"Çoğunlukla Liam'ın kanı," dedi Jack neşeyle. "Papaz bizi bir köşeye çekip kemanlar ve neden çözüm olmadıkları hakkında düşünmeye zorladı."

"Keman . . oh, sanırım '*şiddet*' demek istedin, Jack, sevgilim. Kemanlar çaldığın küçük müzik aletleridir." Teller üzerinde bir yay çiziyormuş gibi yaptı. " '*Şiddet*', kısa *e* sesiyle, yumruklaşmak, güreşmek ve benzeri şeyler anlamına gelir." Yumruklarını havaya kaldırıyormuş gibi yaptı. "Ve o haklı. Bu asla-iyi, nadiren cevaptır."

Çünkü ayın karanlığında Philippe Lavay'a doğru gelen altı adamın görüntüsü gözünün önüne geldi ve içten içe kendini sahnenin içine soktu, yumruklarını atarak hepsine daha onlar ulaşamadan saldırdı.

ona yakın bir yerde. Onunki gibi bir gülümsemeye sahip olan hiç kimse şiddete maruz kalmamalıydı. Bu fikir bile midelerini düğümledi.

Bu kötü düşünce de nereden ?

"Oh." Jack burnunu kaşıdı. "Şey, ben köşedeyken kemanları düşündüm. Liam'ın ne bilmiyorum. Seamus keman çalıyor. Noel pandomiminde keman çalacak." Seamus alçakgönüllülükle, "Keman," dedi. Görünmez bir kemanı omzuna kaldırdı ve kuvvetli bir çalma taklidi yaparak bir güzellemeyle bitirdi. "Hiç şaşırmadım."

" . . . birçok yeteneği olan bir adam olduğumu mu?" Gülümsedi. "Şiddet cevap olmayabilir Bayan Fountain, ama kemanlar genellikle cevaptır."

"Annem şarkılar uyduruyor, Seamus." Jack şimdi ona yaslanmıştı.

Elise yine kızardığını hissetti. "Jack," dedi uyarırcasına.

"Öyle mi Bayan Fountain? Gece dışarı çıktığınızda Pig & Thistle'a gelin ve şarkılara katılın. Bir flütçümüz, bir davulcumuz ve 'Colin Eversea'nın Türküsü'nün tüm mısralarını bildiğini iddia eden biri var. Herkes gelir, papaz, Bayan Endicott, Eversea çocukları. getirirsen, sadece düzgün dizeleri söyleyeceğimize yemin ederiz. Tabii eğer kalırsa."

"Bu nazik bir davet, Bay Duggan. Belki bir gün hepinize katılırım. Şimdilik Jack'i eve getirdiğiniz için teşekkür ederim. İşte zahmetiniz için dört reçelli tart."

Kadın bezle sarılmış bohçayı uzattı ve adam da dün tartlarını sardığı bezi ona verdi.

"Oh, sorun değil. Bu bir zevkten başka bir şey değil, Bayan Fountain. Yarına kadar."

Selam verip arkasını dönerek uzaklaştı ve yüksek, berrak, ahenkli bir İrlanda tenoru yeşilin üzerinde yükseldi.

Oh, eğer hiç göremeyeceğini

Colin Eversea'nın sonu, o zaman benimle gelin, çocuklar, benimle gelin!

Hafifçe gülümseyerek onun gidişini izledi ve belli belirsiz Seamus Duggan'ın kendisine kur yapıp yapmadığını merak etti.

Kesinlikle hayır. Çocuğu olmayan pek çok genç kadın, bir buket çiçekten daha az tahrik ya da teşvikle kendini onun kollarına atarken.

Zavallı, zavallı aptal genç kadınlar. Keşke bilselerdi.

Edward'ın onu Seamus gibi erkeklere karşı aşıladığını düşünmek hoşuna gidiyordu.

Ya da korkunç, şüpheli bir cazibeye sahip olan herhangi bir erkek. Daha önce bir kez etkilenmişti. Eminim şimdi de müthiş bir direnci vardır?

Bir süre kapı aralığında durdu ve tamamen başka bir adamı düşünürken Seamus'un giderek küçülmesini izledi.

Ne olur ne olmaz diye James ya da Ramsey'i söğüt kabuğu çayı ve elmalı tartla gönderirdi.

BİR SAAT SONRA, Jack'in karnını doyurduktan sonra, hepsi bir mahkeme gibi uzun mutfak masasının etrafında toplandılar.

Elise'e sanki yargılanan kendisiymiş gibi geldi.

"Bazı koşullarımız var" dedi Dolly, hepsi tabaklarını sessizce güveç ve ekmekle doldurduktan sonra, anlaşıldığı kadarıyla dayanılmaz değildi.

"Şunu belirtmek isterim ki Dolly, herhangi bir koşul öne sürme hakkına sahip değilsin, ancak makul öneri ya da taleplerin varsa, bunları değerlendirmekten ve gerekirse bunları seninle tartışmaktan mutluluk duyacak olan Lord Lavay'a iletmekten memnuniyet duyarım."

Dolly Farmer ona her zamanki alaycı neşesiyle baktı. Belki de yetenekli beş kart loo oyuncularını bir başkasının blöf yaptığını anlardı.

Elise, bir çamaşırcı ya da temizlikçi olarak becerileri ne olursa olsun, Dolly'ye yıldırım çarpmasına zerre kadar aldırmayacağına karar verdi.

Diğerleri ise Lord Lavay'ın fırlatma ruh haliyle karşılaşmışlardı ve adı hâlâ bir tehdit kokusu taşıyordu. Bu tekrarlamak istedikleri bir şey değildi.

"Peki o zaman," dedi Elise hoş bir şekilde. "Lord Lavay'a asası hakkında ne söyleyebilirim?"

Dolly Farmer cömertçe ve oldukça tatlı bir sesle, "Biz , Bayan Fountain," dedi. "Bence sizin için çalışmak büyük bir zevk olacak."

Elise gözlerini Dolly'ye dikti.

Masumca ona bakan. Gülümsedi ve kirpiklerini kırıştırdı.

Belki de bunu kastetmiştir. Dolly Farmer gibiler asla bilemez.

Ramsey boğazını temizledi.

"*Ama...* bizim şartımız ciğerciliği sevmemiz."

Elise başıyla onayladı. "Pekâlâ. İki hafta içinde alacaksınız." "Ve haftada bir akşam beş kart oynamak istiyoruz."

"Eğer Lord Lavay hizmetinize ihtiyaç duymuyorsa, haftada bir akşam beş kart loo oynayabilirsiniz. Eğer evde misafir varsa, oyun iptal edilir, yani oynamanıza izin verilmez. Eğer çalışıyor olmanız gereken bir zamanda oynadığınıza dair bir kanıt görürsem, derhal görevden alınırsınız."

James neşeyle, "Yeterince makul," dedi ve ağzına yarım dilim ekmek tıktırdı. "Çok iyi bir fırıncısınız Bayan Fountain."

"Teşekkür James," dedi asilce. "Biliyorum."

Bölüm 11

Lavay, Ardmay Kontu'nun mahzenlerinden bağışlanan bir şişeden bir kadeh şarapla yıkanan güzel bir dilim ekmekle sarmalanmış, tartışmasız bir et yahnisini mideye indirdikten sonra, neredeyse bir refleks olarak Bayan Fountain'ı aradı. Tıpkı bazı erkeklerin akşam yemeğinden sonra hoş bir konyak ya da puro içmesi gibi.

O gelmeden önce belli bir sabırsızlığı olduğunu biliyordu. Bir gündemi vardı.

Ama kadın geldiğinde, onu neden çağırdığını bir an için unuttu. Sadece ona bakmak büyük bir zevkti, özellikle de merdivenleri koşarak çıktığı, yanaklarının pembeleştiği ve saçlarının sandığı kadar derli toplu olmadığı belli olduktan sonra.

"Ah, iyi akşamlar, Bayan Fountain. Söğüt kabuğu çayını bana vermeniz çok nazik bir davranış olduğunu söylemek isterim. Daha doğrusu, beni çekilmez olmaktan başka bir şey yapmak için üç parça nezaket, bir parça çaresizlikti."

Kızın gözleri telaşla irileşti, ama sonra onun şaka yaptığına karar verdiğini görebiliyordu.

"Yadigâr tariflerime 'bir prens nasıl evcilleştirilir'i de ekleyeceğim."

"Muhteşem. Bayan Endicott'un Akademisi'nde kızlara ders mi veriyordunuz? Çok çeşitli dersler olduğunu tahmin ediyorum."

"Evet." Birdenbire temkinli davrandığı
belliydi. "Ve pozisyonunuzdan
hoşlandınız mı?"

"Evet."

"Ah. Benim geveze yeni hizmetçim aniden suskunlaştı. Neden artık bir öğretmen değil de hizmetçisiniz Bayan Fountain?"

Tereddüt etti ve ardından, "İşe alındığım gün mülakatımızı sanıyordum, Lord Lavay," dedi.

"Bayan Fountain, neden oturmuyor ve merakımı ?"

Bunu hoş bir şekilde söyledi, ama tartışmaya açık olmayan bir ses tonuydu.

Sanki giyotine giden basamakları tırmanıyormuş gibi sandalyeye oturdu.

Onun karşısına oturdu. Ateş ışığı açık tenini parlayan bir kehribara çevirmişti ve gözleri daha yumuşak ve gölgeliydi.

"Sırası gelmeden bir şey söyledim," diye itiraf etti usulca. "Şok edici."

Bu onu gülümsetti ve bu daha iyiydi.

Eğer kız *cinayet işlediğimi* söyleseydi, şu anki konumunu rasyonalize etmenin bir yolunu bulacağından biraz endişeliydi. Belki de onu sadece et satırlarından uzak tutmak gibi bir şey.

Tek omzuyla omuz silkti. "Bazı yerlerde böyle bir şey diğerlerinden daha hoş karşılanır. Elbette zamanını ve rakibini seçmeli. Ve görüyorsunuz, artık daha az acıyla omuz silkebiliyorum. Söğüt kabuğu çayınız ve yersiz konuşmalarınızla kelime dağarcığımı bana geri verdiniz Bayan Fountain."

"Bunu duyduğuma sevindim, efendim."

"Ve şimdi sizden büyükbabama mektubu yeniden yazmanızı istemek zorundayım." Yine şaşırmış görünüyordu. "Tatmin edici değil miydi?"

O oldu eğlendi at nasıl ŞÜPHELİ o Sesli. Açıkça

Bayan Fountain nadiren tatmin edici bulunmazdı.

"Birisi ağladı."

Gizliydi. Onu kasten pusuya düşürmüştü. Kadın dondu kaldı.

Sonra gözlerinde yalvarmaya benzer bir şeyle ona baktı, sanki bir suç işlerken yakalanmış gibiydi.

Kızın bunu inkâr etmemesi hoşuna gitmişti. Bir an için bakışlarını kilitlediler.

"Eviniz nerede Bayan Fountain?" diye sordu usulca.

"Northumberland." Bunu neredeyse hissiz bir şekilde söyledi. Pusudan dolayı hâlâ şaşkıındı.

"Ah."

Büyük, sağlıklı ateş doyurucu bir patlama yaptı.

"Ev sizin bir parçanız haline geliyor, değil mi?"

Bir tür acı içinde nefes alıyor gibiydi. "Evet." Kelime kalındı.

"Les Pierres d'Argent benim evimdi," diye düşündü usulca. "Ailem olarak birçok evimiz var. Ama burası benim bildiğim ve sevdiğim evdi. Neredeyse iki asırdır aileme aitti. Her ağacı sanki birlikte büyüdüğüm oyun arkadaşlarıymış gibi tanırım. Bir öyleler de. Birden fazla ağaçtan düştüm."

Hafifçe gülümsedi. Ama hâlâ gergindi. Elleri masanın altında kaybolmuştu ve bir düğüm halinde katlanmış olduklarından şüpheleniyordu.

"Bahçedeki her çiçeği bilirim. Yürüyüş yollarındaki ve duvarlardaki her taşı bilirim. Dizlerimi kazıdım, balık tuttum, tırmandım, akşam yemeği için bir tart çaldığım için kırbaç yedim, erkek ve kız kardeşlerimle ve kuzenlerimle kavga ettim, oynadım ve güldüm. Nasıl erkek olunacağını orada öğrendim. Ailemin sesleri, tüm kahkahalar ve gözyaşları, kim olduğumuz, onun ahşaplarında, taşlarındadır. Bu da en az bunun kadar benim bir parçam." Elini kaldırdı. "Ve bizden alındı. Yapabilenlerimiz böcekler gibi yeni ülkelere dağıldı. Sadece alabildiklerimizi aldık. Sos tekneleri gibi şeyler. Gümüş kaşıklar."

Hayal görüyordu ve gözleri avlanmış gibi bakıyordu.

O bulundu ve kavram . yapmak onu acı çekmek içinde herhangi bir yol çok tatsız. Ama bazı nedenlerden dolayı, onun bilmesini istiyordu.

"Özür dilerim," dedi usulca. "Yanıma sadece bir saç fırçası aldım." Adam kısaca başını salladı ama herhangi bir soru sormadı.

"Evinizi özlüyorsunuz, Bayan Fountain." Bir duraklama daha. "Evet."

O kadar belirsiz bir kelimeydi ki bu ve çok şey sakladığından emindi. "Ziyarete ne zaman gideceksin?"

"Yapamam."

Gerginlikten beti benzi atmıştı.

"Görevinizden izinli sayılırsınız, Bayan Fountain. Tabii iki haftadan fazla sürmesi ve uşakları giydirmeniz şartıyla."

Bu bir gülümseme getirmiş olmalı.

Bir tane denedi. "Ben ...
yapamam." Üstüne gitmemesi
gerektiğini hissetti.

Ve yine de.

"Neden? Sıra dışı bir şey mi söyledin?"

Aslında bu onu gülümsetti. "Bir ."

Ama gözleri daha fazla soru sormaması için ona yalvarıyordu. O da
razı oldu.

"Rica etsem bu mektubu kelimesi kelimesine tekrar kopyalayabilir
misiniz? Yarın postalanması için götürmek istiyorum."

"Elbette, efendim."

Belirgin bir başını eğdi ve kendini kâğıt ve mürekkebe verdi. Herhalde
yüzünü ona göstermediği için mutluydu. "Eve dönmeme gerek yok.
Kendi başıma gayet iyiyim," dedi bir süre sonra aniden.

"Elbette ," dedi hafifçe.

*Size yalancıları sevmediğimi söylediğimi sanıyordum, Bayan
Fountain.*

Marcus Aurelius'la birlikte kanepeye yerleşti. Nekahet döneminin
faydalarından biri de canının istediği gibi kitap okuyabilmesiydi. Elbette
yeşil sahasında atını dörtnala koşturmayı tercih ederdi ama o gün
yakında tekrar gelecekti ve bu arada zaten yeterli olan beynini
geliştirebilirdi.

Sayfayı çevirdi ve tek kelimesini bile okumadı, ateş ışığının kızın
yanaklarını sarartmasını izledi, başka bir sayfayı çevirdi ve tek
kelimesini bile okumadı, tüy kalemi tekrar mürekkebe batırırken dilinin
üst dudağına dokunmak için dışarı fırlamasını izledi, başka bir sayfayı
çevirdi ve sessizlik kapı çerçevesine sert bir vuruşla bölündüğünde ona
baktı.

"Sizin için haberci, efendim. Oldukça acil görünüyor-"

Haberci, Elise'i itip ve çay istemeyen granit yüzlü kişiyle aynıydı ve
şimdi de Ramsey'i itip odaya girdi.

Lavay'ın gözünü bile kırpmadığını fark . Sanki adamı bekliyormuş
gibiydi.

Haberci ilginç bir adamdı, diye düşündü Elise, yukarı baktı, sonra
mümkün olduğunca göze batmamak için refleks olarak tekrar eğildi.
Belli bir kendini beğenmişlik ya da mevki yaymıyordu,

Ama ne itaatkâr ne de alçakgönüllüydü; yüzü ifadesizdi - bu akşamdan sonra onu kalabalık bir odada tanıyamayacağından emindi. Ama odaya girerken ona tek bir amacın yoğunluğu eşlik ediyordu.

Lavay ayağa kalktı.

Adam Lavay'a bir mektup uzattı, eğildi, selam verdi, döndü ve gitti.

Lavay mührü kırdı.

Başını kaldırdı. "Bayan Fountain, mektubu bitirdiniz mi?" Sesi soyutlanmış ve umursamazdı.

"Evet, efendim."

"Bu akşamlık bu kadar, teşekkürler."

Ve böylece, bir mektubun üzerindeki bir gözyaşı damlasına dayanarak en derin acısını ortaya çıkardıktan sonra, her zamanki baş döndürücü aniden kovuldu.

Ama garip bir şekilde, onunla mutlak huzurun tuhaf bir anını paylaşmıştı, o kadar tekil ve farklıydı ki, kendine ne söylemeye çalışırsa çalışsın, hayatının son altı yılında hiçbir şeyin huzurlu olmadığını fark etti. Onun sessiz anlayışı, onların suç ortaklığı, derideki çatlaklar gibi sızlayan tüm o yarıklara akmıştı.

Elçiden gelen mesajı okuduğunda adamın yüzünü görmüştü. Soğuk, soyutlanmış ve bir avcının gibi niyetliydi.

Karnında, endişe verici bir şekilde endişe olduğunu fark ettiği bir sıkışma hissetti.

O unutulmuştu.

Ama bazı şeylerin gururundan daha önemli olduğundan şüpheleniyordu.

Bölüm 12

ELISE ertesi günü, öğleden sonra Ardmay Kontu'nun yanına kapanmış olan Lord Lavay'dan tek bir çingirak sesi duymadan atlattı. Büyük olasılıkla, dün gece gelen mesajla ilgili bir şeydi bu. Bununla ilgili bir şey ona uğursuz geldi, şu anda mutfak kapısı ile papaz evi arasında gezinen büyük yağmur bulutları kadar uğursuzdu.

Eğer yağmur yağmasaydı, bu bulutlar büyük olasılıkla muhteşem bir gün batımına katkıda .

Mutfak kapısının önündeki basamaklarda durmuş, gözleri her zamanki gibi bir av köpeğinki gibi papaz evine dikilmişti. İlk başta uzaktaki kuşlar kadar küçük olan iki figürü görene kadar nefes almayacaktı.

Boyutları büyüdü.

Karanlık lekeler yerine insan olarak göründüklerinde, kalbi gökyüzüne doğru fırladı.

Onu görünce Jack koşmaya başladı ve Seamus da ona ayak uydurmaya çalıştı.

"Bunları sevdiğini biliyoruz anne, o yüzden daha fazla getirdik," diye homurdandı Jack. Jack'in elinde bir avuç dolusu papatya ve bir zamanlar çok daha fazla yaprağı olan ama papaz evinden eve gelirken kelleşmiş birkaç gül vardı.

Seamus onu dürttü. "Bu

Seamus'un fikriydi."

"Şimdi miydi? Teşekkür , Bay Duggan. Teşekkür , Jack.

"Ben bir koyun olacağım, anne!"

"mi? yerine mi?"

"Noel pandomiminde. *Baaaaaa! Baaaaaa!*" Eğildi ve arka ayaklarını salladı.

"Çok inandırıcı. Mükemmel bir oyuncu seçimi..."

"Bayan Sneath." Seamus'un yüzü karardı ve sesi sanki *Beelzebub* demiş gibi derinleşti.

Elise, Bayan Sneath'i tanıyordu. Sussex Yoksullarını Koruma Derneği'nin azılı başkanıydı ve papazla yakın işbirliği içinde çalışırdı. Hayır işleri için gönüllü olan genç kadınların yanına yaklaşmak şöyle dursun, Seamus Duggan'lara bile göz açtırmayacak türden bir kadındı.

Ve Bayan Sneath *başarılı* biriydi. Bir şeyin yapılması gerekiyorsa, yapıldığından emin olurdu.

Ve . . . bir pandomim kostümlere ihtiyaç duyar.

Umut ve ilham Elise'in içinde şiddetle dalgalandı.

"Kızlar da olacak anne! Bayan Endicott'un okulundaki genç kızlar da olacak. Onlar melek olacaklar."

"Sen yukarı çıkarken Bay Duggan'la biraz konuşabilir miyim diye merak ettim, Jack." Bunu öyle aceleyle söylemişti ki Seamus'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Git ve Kitty, Mary, James ve Ramsey'e gününü anlat. Koyunlar ve melekler hakkında bir şeyler duymak isterler."

Neredeyse tüm personel Jack'e aşık olmuştu. Kitty ve Mary ona en sevdikleri evcil hayvanlarıymış gibi davranıyor, James ve Ramsey de onunla şakalaşıp eğleniyorlardı. Ancak Jack, çocukların ve hayvanların doğru bir şeylere karşı duydukları o içgüdüyle Dolly'den uzak duruyordu.

"Pekâlâ, anne. Mutfakta tart var mı?" "Evet, ama yemekten önce tart yok-" yola çıkmıştı.

Dönüp Seamus'a baktı. "Kısa kestiğim için beni bağışlayın, Bay Duggan-"

" . . . birden fazla genç bayana söylediğim gibi."

Gözlerini kırptırdı. Aman Tanrım, adam iflah olmazdı. toparladı.

"-Peki Sussex Yoksullarını Koruma Derneği'nin hanımları pandomim için kostüm dikecek mi?"

"Evet. Koyunlar, çobanlar ve benzerleri. Bebek İsa. Melek elbiseleri. Pederin elinde çalmamı istediği bir müzik var. Şarkı söylüyorum.

ve benzerleri. Birkaç ilahi, 'Çobanlar Gece Sürülerini İzlerken'. Bunun gibi."

"Biraz zor durumdayım Bay Duggan. İki uşak üniformasına ihtiyacım var. Paltolar, yelekler, çoraplar, ayakkabılara kadar her şey. İki hafta içinde. Boxing Day'den çok önce."

Bu Seamus'un bir an duraklamasına neden oldu.

"Bebek İsa gerçekten de özeldi," dedi nazikçe, "ama onun bile uşakları olduğunu sanmıyorum, Bayan Fountain."

"Bilge adamlar bir tür kutsal uşaklar değil de nedir?" Seamus başını eğdi. "Ah, seni zavallı kız. Böyle saçma sapan konuşuyorsan gerçekten zor durumdasın."

"Bilge adamlar kraldır! Ve kralların uşakları vardır!" kaçırdı. İlahi bir ilham.

Seamus'un hoşuna gitti. "*Şimdi* bana üzerinde çalışacak biraz daha şey verdin." "Gece mavisini olmalılar. Gümüşle süslenmiş."

"Fazla bir şey istemiyorsunuz, değil mi Bayan Fountain?" "Ve çorap. İpek çoraplar."

"Ayakkabı mı?"

Seamus şimdi açıkça düşünüyordu.

"Ve ayakkabılar."

"Eğer Sussex Yoksullarını Koruma Derneği'nin hanımlarını Noel pantomimine uşak eklemeye ikna , karşılığında sizden bir şey isteyeceğim Bayan Fountain ve bu elmalı tart olmayacak."

Oh, Tanrım.

"Sonraki iki izin akşamınızda Pig & Thistle'a gelin," hızla ekledi.

"Hepsi bu mu?"

Kısa bir kahkaha attı. "Yeterli olacaktır," dedi kendinden emin bir şekilde. "Hayal kırıklığına uğradın mı, güvercin?" Göz kırptı. "Bayan Sneath'e bir oyun oynamanın zevki fazlasıyla yeterli bir ödül. Tabii ."

SİGORTA İDDİA

Kraliyet'in habercisi Lavay'a kağıt üzerine karalanmış birkaç satır getirmişti; bir tarih, bir buluşma yeri, adamların isimleri

tanışması ve takip etmesi gereken kişiler, birlikte çalışacağı kişilerin isimleri, Ardmay Kontu da dahil olmak üzere tanıdığı adamlar.

Bu elbette tehlikeliydi. Kendisini, savaşın sonuçlarından dolayı hala acı bir Fransız vatandaşı olarak konumlandırarak onların saflarına sızacaktı.

Bu kadarı çok fazla zorluk çıkarmazdı.

Ve para ... oh, teklif ettikleri para neredeyse her şeyi çözecekti.

Sorun şu ki Lavay şu anda bunu yapmak için fiziksel olarak hiçbir şekilde donanımlı olmadığını biliyordu. Kendini beğenmişliği vardı ama aptal değildi ve birlikte çalıştığı adamları asla tehlikeye atmazdı.

Karar vermek için bir ayı vardı.

Ve bu karar aslında onunla istediği her şey arasında duruyordu.

Ardmay Kontu da benzer bir mesaj almıştı ve dün bu konuyu konuşmuşlar, bir yandan da geçmiş maceralarını anımsayıp asıl konuşmaları gereken konuyu, yani görevi kabul edip etmeyecekleri konusunu geçiştirmişlerdi.

Ya da Philippe'in bunu Kont olmadan yapıp yapmayacağını.

Çünkü Philippe'in sezgileri ona, vaat edilen ödüllere rağmen arkadaşının karısı ve bebeği yüzünden isteksiz olduğunu söylüyordu. Artık kaybedecek çok şeyi vardı. Sevddiği neredeyse her şeyi kaybetmiş olan Philippe onu asla suçlamayacaktı.

Söğüt kabuğu çayı yardımcı olsa da, vücudunun geri kalanı gibi hâlâ kaskatı olan elini dalgınca esnetti. Bu onun öfkesine hiçbir şey yapmadı.

Ve belki de kendini mazoşist hissettiği için, yazışma yığınını karıştırdı ve Marie-Helene'in en son mektubunu açtı.

Ve iç barometresi yukarı doğru fırladı.

Artık neredeyse bir refleks olarak zili şiddetle çaldı.

Ve Bayan Fountain geldiğinde, bir an için aptalca ona baktı, ruh hali sanki bir kadeh konyak içmiş gibi yükselmişti.

Elbiselerinin hepsi sade ve kasvetliydi ve güzelce oturmalarına rağmen, açıkça ekonomi önünde bulundurulurken tasarlanmışlardı. O

daha fazla renk giymeli. Canlı olanlar. Derin olanları. Kadının hatlarını saran ve sıvı gibi hareket eden yumuşak kumaşlar, çünkü kadın kıvraktı. Bir balo elbisesi içinde nasıl görüneceğini merak etti. Ya da hiç balo elbisesi giyip giymediğini.

"Kırmızı," diye mırıldandı. "Pardon?"

"Ben ... şey, yani, bir mektuba vereceğim yanıt konusunda bana yardımcı olmanızı istiyorum." Durakladı ve onu inceledi. "Vazoyu sizin için fırlatmamı ister misiniz, efendim?"

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Eğer çok nazikseniz."

Onu aldı ve oldukça bilinçli bir şekilde ve nazikçe şöminenin uzak ucuna, onun ulaşamayacağı bir koydu.

"Mükemmel nişan," dedi kuru bir sesle. "Teşekkür ederim."

"Mektup kız kardeşime cevap niteliğinde," diye açıkladı gergin bir şekilde. "Ah," dedi kadın.

Bu hecedeki saf anlayış merhem gibiydi.

Kadın kahverengi koltuğa yerleşti ve Fountain bastırılmış bir iç çekişle koltuğa geri kayarken, adam eğlenerek onu izledi. Bayan Fountain şehvetli bir yaratıktı.

Birini tanımak için biri gerekirdi.

Neredeyse kız tüy kalemi eline alamadan başladı.

"Sevgili Marie-Helene. En büyük dileğim senin cehennemde çürümen olsa da-"

"Sevgili Marie-Helene," diye yazarken kararlı bir şekilde tekrarladı, "umarım bu mektupta sağlığınızın ve mutluluğunuzun devam ettiğini görürsünüz." "-Geçen sezondan kalan elbiseleri tamamlamak için son para talebinle ilgili olarak, sana parayı nereye koyacağını söylemekten memnuniyet duyarım."

"Son para talebinizle ilgili olarak, sabrınızı ve tasarrufunuzu rica ediyor ve her şeyde güzel görüldüğünüzü hatırlamanızı ve başınızı her zaman yüksek tutmanızı ve soyunuzu hatırlamanızı rica ediyorum."

Sussex'te neden oyalandığıma ilişkin sorunuza gelince, zamanımı nasıl ve nerede geçirdiğim sizi pek ilgilendirmez.

Sussex'te oyalanmamın nedenlerine ilişkin sorunuza gelince, ilginiz için teşekkür ediyor ve sizi temin ederim ki görüşeceğiz

yakında tekrar . ."

Yazmayı bıraktı ve sakin bir şekilde ona baktı. Adam ona kara kara baktı.

"Bunu mu demek istediniz, efendim?" "Evet. Lanet olsun size, Bayan Fountain."

Eğilip kalemi Marie-Helene'in parmaklarının arasından aldı ve en alta kendi adını karaladı. Sanki Marie-Helene ile işi sonsuza dek bitmişti .

Sonra da uzun ve acılı bir iç çekti. "Lord Lavay ..."

"Bir soru mu sormak üzeresiniz Madam Je-sais-tout?" dedi sınırcasına. "Ben de sizin her şeyi bildiğinizi sanıyordum."

Gözünü bile kırpmadı. "Marie-Helene Londra'da Londra'da saldırıya uğradığınızı biliyor mu? Ve iyileşmekte için Sussex'te olduğunuzu?"

"Tabii ki hayır," dedi küçümseyerek.

"Neden olmasın?"

"Marie-Helene'e karşı sorumluluğum iki yönlüdür, Bayan Fountain: onu bu tür çirkin gerçeklerden korumak ve muhteşem bir evlilik yapması ve hiçbir şey istememesi için donanımlı olmasını sağlamak."

Bayan Fountain'ın yüzünde hüznü ve sevimli bir şey titreşti, tam olarak tanımlayamadığı bir duygu dalgalanması, ama genel olarak, bir tür olarak kadınlar şu anda onu rahatsız ediyordu.

"Devrim uzun ve çirkin bir gerçeklik değil miydi?" diye sordu. Bu onu kısa kesmesine neden oldu.

Bir sonra, "Evet," dedi sert bir sesle.

Düşünceli bir şekilde durakladı, tüy kalemi tekrar eline aldı ve ucunu dudaklarına değdirdi.

O kırmızı dudaklara karşı beyaz tüy. Büyüleyici.

"Yaptı mı Marie-Helene değil kaybetmek a Baba ve a Kardeşim, ...de mi? Ve belki de arkadaşlarınız ve diğer akrabalarınız?"

Gözlerini tekrar ona dikti.

Ve sonunda uzun, çok uzun bir iç geçirdi ve ellerini yüzünden aşağı doğru kaydirdi.

"İşte bu yüzden," dedi bitkin bir halde, "bana ne olduğunu bilmesini istemiyorum. Yeterince şey yaşadı. Ve onu izlemek

... onları durduramadığımda ya da onu onlardan koruyamadığımda ..."

Birbirlerine sözsüzce baktılar.

Böyle şeyleri anlamak için neler yaşadınız Bayan Fountain? diye sormak istedi.

"Oysa siz son on yıldır çayırarda oynaşıp duruyorsunuz," diye dikkat çekti.

"Bu benim sorumluluğum Bayan Fountain," dedi yine yavaşça, sanki o aptal bir çocukmuş gibi. "Onları korumak için ne yaptığım da onu ilgilendirmez."

"Senin için endişeleniyor olabileceğini düşündün mü? Seni özlediği için ses tonunun endişeli olabileceğini? Ve belki de sandığınızdan daha güçlüdür?"

"Pah," diyerek tek omzuyla omuz silkti. "O genç bir kız. Şımarık ve öyle de kalmalı."

Ama şimdi daha az öfkeliydi.

Bunları daha önce kimseye anlatmamıştı ve bunları dile getirmesi bile onu hafifletti, sanki göğsünden bir kat daha ağırlık kalkmış ve nefes almasını kolaylaştırmıştı.

"Kaç yaşında?" Bayan Fountain bastırdı.

"On sekiz."

"Yetişkin bir kadın."

"Şimdiye kadar evlenmiş olması gereken yetişkin bir kadın, ama yakışır bir çeyiz için. Ve onun çeyizi benim sorumluluğumda. Kız kardeşimin evde kalmış bir kız olduğunu ya da mevkisinin altında biriyle evlendiğini görmeyeceğim."

Sesi, son kelime odada yankılanana kadar yükseldi.

Elbette söylenmeyen, zonklayan söz, Bayan Fountain'ın onların seviyesinin *çok* altında olduğuydu.

Ama Orada oldu hiçbir şeyİngilizce insanlar anlaşıldı daha iyi

"istasyon" dan daha fazla.

Elise nazikçe, "Kendi başına birkaç karar verebilecek yaşta," diye bastırdı.

"O 'karar vermek' için yetiştirilmedi, Bayan Fountain." Bunu kuru bir şekilde söyledi.

"Eğer o da senin gibiyse. ."

Tam boyuna doğru doğruldu.

Ve esprisiz bir kahkaha attı. "Sen bile bu cümleyi bitirecek kadar aceleci olmayabilirsin," diye uyardı acımasızca.

Omurgası dikleşti ve çenesi yukarı kalktı. Bayan Fountain, " ... eğer o da sizin gibiyse, hayatta kalmayı başarmış biri," dedi. "Şunu söyleyebilir miyim? Kadınlar genellikle erkeklerin bize daha dayanıklıdır. Ve çoğu zaman çok daha güçlüdürler. Söyleyeceklerim bu kadar."

"Şimdilik," dedi Philippe acımasızca.

Tek omuzunu silkti. Belli ki gülmemeye çalışıyordu. Onun yanağı.

Bir an sessizlik içinde onu inceledi. "Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz, Bayan Fountain?"

Ona sadece eşit bir şekilde baktı. Bu da yeterli bir cevaptı.

Tekrar adımladı.

Sonra döndü ve duraklayarak başladı. Çünkü bir nedenden dolayı onun bilmesini istiyordu.

"Ona kızgın değilim. Kendime kızgınım. Kadere kızgınım. Buna kızgınım" - iyileştirici elini havaya kaldırdı - "ve *kendi evimi geri* almak için ihtiyacım olan parayı kazanmamı ve kız kardeşime bir çeyiz ve kalbinin istediği her kanlı balo elbisesini sağlamamı engelleyen arafa kızgınım. Ailemin devrim tarafından paramparça edilmesine ve benim parçaları toplamak zorunda bırakılmama kızgınım. Öfkenin en iyi ilacı yapıcı eylemdir, Bayan Fountain. Zaman benden uzaklaşıyor. İyi ve hızlı bir evlilik yapabilirim, ya da kraliyetten başka bir görev kabul edebilirim, ya da mümkünse ikisini de yapabilirim. Ama kış bitmeden hangisini yapacağıma karar vermem gerekiyor, çünkü bunu yapmazsam Les Pierres d'Argent elimden gidecek."

Bu ateşli konuşmayı içine çekti.

"Yani ... kendinizi tekrar tehlikenin içine atabilirsiniz çünkü bu kazançlıdır ya da ..."

"Kendimi evliliğe atıyorum."

Bu da uğursuzca çalan bir başka kelimeydi. Gerçekten de kilise çanının neşeli bir şekilde çalınmasından çok, biri diğerinden sarkan iki küçük çocuğun başardığı gibi bir çan sesine benziyordu.

"Kralın habercisi bu yüzden mi buradaydı?"

"Evet. Kraliyetin benim için ... işi var."

"Ve iş derken, sanırım silahlarla ilgili bir şeyi kastediyorsunuz." "Ben de çekiciliğim için ödüllendirildim, Bayan Fountain. Ve silah kullanma diller."

"Eğer kılıç kullanmayı da bilmiyorsanız, Majestelerinin adamları için bunların hiçbirisi bir anlam ifade etmez. Sanırım yine tehlikeli bir şeyler yapmak istiyorsunuz."

Hem onu hem de kendisini şaşırtarak gülümsedi. O kadar sert, zeki ve canlandırıcıydı ki. "Ah, güçlü Lord Philippe Lavay'ın yoluna çıkmasan iyi edersin..." diye şarkı söyledi usulca, ona takılarak. "Ah, başımın üzerinde bir çatı tutmak için tek gerekli olanın cazibem olduğu günleri özlüyorum."

Bu onu gülümsetmeliydi.

Ama düşünceli bir şekilde onu inceliyordu ve bir şey yüz ifadesini kararttı.

Belli ki konuşup konuşmamaya karar veriyordu.

İçini çekti. "Ne söylemek istiyorsanız söyleyin, Bayan Fountain," diye emretti. "Neresi . . . tam olarak neresi acıyor? Elinizden başka?" diye cüret etti.

Kaşları havaya kalktı.

"Özür dilerim. . . bu çok mu kaba bir soru?"

"Her yerde' çok mu kaba bir cevap?"

"Bu doğru mu? Eğer öyleyse çok

üzgünüm." "Teşekkür ," dedi

sonunda. Basitçe.

Çünkü bunu kastettiği çok açıktı. İçinde suçlayıcı, yaltaklanan ya da histerik hiçbir şey yoktu.

Sessiz bir hareketle elini kaldırdı. "Bildiğiniz gibi beni en çok rahatsız eden şey şu. Daha doğrusu en uygunsuz olanı." "Görebilir miyim? Dediğim gibi, ben bir doktor kızıyım. Yaralanmalar hakkında bir iki şey bilirim."

"Beni evlilikten kurtarmak için savaşa layık hale getirmeye mi çalışıyorsunuz, Bayan Fountain?"

Kadının hazırcevap cevabını beklerken nefesini tuttuğunu fark etti. O anda gözlerinde bir şey parladı. Bulutların güneşin yüzünde akıp gidişini izlemek gibiydi.

"Sanırım her iki durumda da ellerinizi kullanmanız gerekecek, Lord Lavay."

Güldü, şaşırdı. Ve çok sevindi.

Karşısındaki sandalyeye oturdu ve elini, sanki içinde geleceğini okuyabilen bir çingene okuyucuymuş gibi uzattı.

Sanki bir el değil de uyuyan bir kirpi yavrusuymuş gibi, büyük bir nezaketle ve biraz da nazikçe tuttu.

Bir an için onu inceledi, o kadar ciddiye ki bu onu gülümsetti.

Kendini bir anlığına birine teslim etmek ne büyük bir lükstü. Elleri yumuşak ve serindi, ama kadın akrabalarının ve dans ettiği ya da seviştiği tüm güzel kadınların sahip olduğu ipeksi, yumuşak ellere benzemiyordu. Değerli şeylerle, ciddi şeylerle güvenebileceğiniz bir eldi.

Güzel bir kadın onun eline dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Hiçbir şey istemeden ya da beklemeden.

Bu farkındalık onu da şaşırtmıştı. Bu tamamen rahat bir sonuç değildi ve her erkeğin buna ulaşacağından emin değildi. Bu daha çok soyut bir şeydi. Yüz hatlarının hoş yumuşaklığı ve açıları, hareket etme şekli, teninin ışığı alışı biçimi, gülümsediğinde yıldızlar gibi parlayan derinliksiz gözleri, çok stratejik bir şekilde kullandığı o çatırdayan zekâsı, sakladığı şeylerle birleşen sihirli bir formül.

Aklına, elinin ortaya çıkarması gereken şeyin şimdiye kadar ortaya çıkmış olması gerektiği geldi.

Ama ondan vazgeçmemişti.

Ve birden etraflarındaki hava sanki dünyanın geri kalanından ayrı bir kubbenin altındaymışlar gibi yakın ve kadifemsi göründü.

Tuhaf bir huzur kapladı içini. Daha önce benzer bir duygu yaşadığını hatırlamıyordu.

Buna ne diyeceğini bilemezdi. Belki de "doğruluk."

"Yarayı kim dikti?" Sesi de bir suskunluktan, sanki adamın eli dinlenen bir hastaydı ve ikisinin de onu rahatsız etmemesi gerekiyordu.

"A . . . Onu, tesadüfen benimle aynı yerde bulunan ve yardımına koşan bir samaritan olarak tanımlayacağım. Daha sonra beni birisinin bakımına ,

Haklı olarak, elimin estetik çekiciliğinden çok kan kaybından ölmekten endişe ediyordu. Gördüğünüz gibi gereken çok şey vardı. Kesik ve benzeri şeyler."

"Böyle şeyleri çok rahat söylüyorsun. 'Kan kaybından ölmek,' " kuru bir şekilde alıntı yaptı.

"mı istiyorsun?"

Tek omzuyla omuz silkti, bu da onu eğlendirdi. Görünüşe göre bulaşıcıydı.

"Neredeyse bir balık gibi karnımı deşeceklerdi. Ama ben bir kedi gibi hızlıyım, bu yüzden onlar ciğerimi kılıcın ucuna önce yuvarlandım, çataldaki turşu gibi."

Başı tekrar yukarı fırladı ve şaşkın bir dehşetle ona baktı. Adam yaramaz bir çocuk gibi sırttı. "Bunu metanetinizin ve yaratıcılığınızın bir testi olarak kabul edin Bayan Fountain - ben böyle şeyler söylediğimde yüzünüzün kızarmaması için. Yine de hayatta kalmamın ilginizi çektiğini bilmek sevindirici."

Bakışlarını hemen yere indirdi.

Onun nasıl tepki vereceğini görmek için bunları söyleyip durduğunu fark etti.

Birkaç dakika boyunca sessizlikten başka bir şey olmadı.

"Sizi rahatsız eden şeylerden biri de daha fazla dikiş atmanız ve dikişlerin birbirine daha yakın olması gerektiği. İşlemeli bir yastığın üzerindeki harfler gibi. Bu elinizin daha rahat hareket etmesini sağlardı."

"Üzerime ne işlemek istersiniz, Bayan Fountain?"

"Dikkatli olun," dedi, sesi tamamen ciddi çıkıyordu.

Güldü.

Belki de günün geri kalanını burada, Bayan Fountain'ın karşısında oturup buklelerinden birinin kaçmasını bekleyerek ve Bayan Fountain'ın üç kısmı sempatik, bir kısmı temkinli ve bir kısmı da bastırmak için çok uğraştığı hınzır, şehvetli bir mizah olan o karanlık gözleriyle ona bakarak geçirmek isteyeceğini düşündü.

Çünkü bu son kısmın onun büyük bir bölümünü oluşturduğundan şüpheleniyordu.

Bu, umutsuzca saklandığı yerden çıkarmak istediği kısımdı.

Elmacık kemiğindeki pembe yarığa dokundu. "Yüzümün benim servetim olduğu düşünülürse, sanırım geri kalan kısmımın

en ağır yük."

Ağzını buruşturdu. Eğer iltifat bekliyorsa, hayal kırıklığına uğramaya mahkûmdu. "Başka nerede yaralandın?"

Elini onun yumuşak, küçük beşiğinden çekmek için hiçbir hareket yapmadı.

Vazgeçmek için hiçbir hamle yapmadı.

An resmen ikisinin de pusulasının olmadığı bir şeye dönüşmüştü.

Diğer eliyle işaret etti. "Buradan bir kesik var. ." Göğsünün alt orta kısmındaki bir boşluğu işaret etti ve gözlerinin onu takip etmesini izledi. "... .." Parmağını yavaşça aşağıya, gözlerinin takip edemediği bir noktaya doğru çekti. "...buraya."

Bakışları durdu ve adamın göğsünde oyalandı.

Sonra yavaşça başını kaldırdı. Bakışları buluştu. Daha doğrusu çarpıştılar.

Kendi göz bebeklerinin Bayan Fountain'ın göz bebekleri büyük olup olmadığını merak etti.

"Ve her şey çok katılaşıyor, görüyorsunuz," diye ekledi. Somberly.

Gözle görülür bir şekilde nefes aldı.

"Sertliği nasıl gidereceğimi biliyorum," dedi ciddiyetle.

Gözleri büyüdü. İlginç bir his omurgasında iz bırakmaya başlamıştı. Kolayca alevlenip bir yangına dönüşebilecek o lezzetli arzu fısıltısı.

"mi? Sizi dinliyorum Bayan Fountain." Sesi bir sessizlikti.

Yine tereddüt etti. Düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı ve çok az öne eğildi.

"Şey, önce onu ısıtmanız gerekir ..."

Sonra elini kaldırdı ve diğer eliyle onunkini kapatıp küçük bir sandviç yaptı. Sanki yakalayıp vahşi doğaya salması gereken bir yaratıkmış gibi.

"... .. etrafındaki kasları gevşetmek için." Konuşamıyordu.

Sanki cüretkâr bir bahiste kartını ortaya koymuş gibiydi.

"Ah," dedi usulca, sesindeki gerginliği duyarak. "Öyle mi?"

"Germek yardımcı olacaktır. Aslında, onu tekrar bir kılıca sarmak istiyorsan germelisin."

Gözlerindeki parıltılar gerçek parıltılar mıydı, yoksa lamba ışığının bir yansıması mıydı?

"Kılıcımın uzunluğu ve çevresi oldukça fazla olduğundan ve ben de ünlü bir kılıç ustası olduğumdan, bu beni ciddi şekilde ilgilendiriyor." Sesini yumuşak ve bir o kadar da ciddi tutuyordu. Bir cenaze töreninde de olabilirlerdi.

Hava resmen yasadışı kıvılcımlarla doluydu. Fırtına öncesi hava gibi.

"Ve sonra, ısıdıktan sonra, Lord Lavay, kasları gevşetmek için ... böyle ... ovmanız gerekir."

Başparmaklarını aldı ve avucunun içine bastırıp yoğurdu.

Bir

kere.

İki

kere.

Uzun uzun iç çekti, sanki yıllardır tuttuğu bir iç çekişti bu. "Aman Tanrım, bu çok iyi geldi."

Dondu kaldı.

Neredeyse duyulamayan bir parçalanma sesi duyabiliyordu. Sanki tür büyü bozulmuş gibiydi.

"Keşke zavallı, yaralı bedenimi esnek tutmak için üzerini örtecek sıcak bir şeyim olsaydı, Bayan Fountain."

Gözleri telaşla açıldı.

Neredeyse elini ona geri itecekti. Onu

resmen şok etmişti.

Ya da kendini şok etmişti.

Bu konuda *şok* olmamıştı.

Dürtüsü ne olursa olsun onu kurtarmaktı.

"Teşekkür ederim," dedi hızlıca. "Hiçbir şeyin işe yaramayacağını düşünmeye başlamışken bunun faydası olacak."

"Sevindim," dedi aynı hızla. "Diğer elinizle kendiniz ovabileceksiniz ve sanırım işlerin hızla düzeldiğini göreceksiniz."

"Diğer elimle kendim için ovmaya alıştım."

Dondu kaldı.

Ve işte o zaman şimdiye kadar tanık olduğu en güçlü mücadelelerden birine tanık oldu. Ağzının bir kenarının köşesi yukarı kalktı ve sonra diğer köşeyi de yukarı çeker gibi oldu.

Ama o gülümsemesini göremeden başını eğdi. Birkaç derin nefes aldı.

Tekrar kaldırdığında kasvetli ve sakindi. Biraz daha pembeleşmişti. Kadının merdivenlerden sendeleyerek indiğini, aşağıya indiğinde duymaması için kahkahalarla kükrediğini hayal etti.

"Mektubu yarın kız kardeşinize postalayayım mı, Lord Lavay?"

"Teşekkür , Fountain. Lütfen yanınıza alın."

O kadar hızlı ayağa fırladı ki neredeyse kahverengi sandalyeyi devirecekti.

"Şimdi mutfağa dönsem iyi olacak. Sanırım bir şeyler yanıyor."

Bu hafif kalırdı. *Belim* demek istiyordu ama o zaman onu bir daha asla göremeyebilirdi.

Odadan o kadar hızlı çıktı ki neredeyse bir rüzgâr yaratacaktı. Adam onun gidişini izledi.

Ve o gittikten sonra uzun süre kapı aralığına baktı, sonra ne yaptığını fark edince kendini iyice bir silkeledi.

Kaşlarını çattı ve odanın etrafına bakındı. Başka bir lamba yaksa iyi olacaktı. Oda şimdi her nasılsa daha loş görünüyordu.

Eline baktı ve onu esnetti. Onu geri almak şekilde garip hissettirdi. Garip bir şekilde, sanki artık ona aitmiş gibi hissediyordu.

Bölüm 13

ELISE GÜLMÜYORDU.

Aslında, merdivenlerden inerken fırlatacak bir vazosu olsaydı, paramparça olmanın keyfini çıkararak bunu yapardı.

"Neden, neden, neden, neden?" diye yalvardı tavana, tamamen Lavay'a ait olan geniş kollu bir hareketle. Yine mırıldanıyordu. "Neden beni kadın yaptın, neden onu erkek yaptın, neden onu çekici yaptın, neden ona dokunmayı böyle bir zevk haline getirdin, neden bir aleve dokunuyormuşum gibi hissetmek zorundayım, neden baştan çıkarılmak zorundayım? Ben onun için muhteşem bir evlilik yapana ya da kendini öldürtene kadar zaman geçirmenin anlamsız bir yoluyum ve bunu yapıyorum. İstemiyorum. İstemiyorum. İstemiyorum. Umursamıyorum. Ben o kadar zayıf *değilim*. Jack'ten başka kimseye ihtiyacım yok."

Kendisini dinliyor olabilecek göksel varlıklara arzularını açıkladıktan sonra, kendini biraz güçlenmiş hissetti.

Hangisini tercih ederdi? Kendini tekrar tehlikenin içine atmasını mı yoksa mevkisine uygun bir kadının kollarına atmasını mı?

İlkini tercih etmek kötü bir şey miydi?

Kendi kendine çaresiz bir kahkaha attı. Sorun şuydu ki ... ona dokunduğunda, adam hem kaos hem de huzur olmuştu. Hiçbir şey daha doğru hissettirmemişti. Hiçbir şey daha yanlış olmamıştı.

Ve ah, ona dokunmak ne büyük bir zevkti. Teninin sıcaklığı, kullanılmaktan yara bere içinde kalmış ve nasırlaşmış ellerinin kaba zarafeti. Uyumakta zorlanabileceği gecelerde rüyalarına nasıl bir ateş katacaktı.

Çünkü bir erkeğin ellerinin, bir kadının vücudunda serbestçe dolaştığında neler yapabileceğini biliyordu.

Bunun anısı, yüzüne çarpan soğuk su, tam da ihtiyacı olan ayıltıcıydı.

Tahterevalli gibi sallanan duyguları bir tür dengeye oturunca durdu ve derin bir nefes aldı. Ama kendini biraz Lavay gibi hissediyordu, yarayı sarsmamak için kıpırdamadan duruyordu. Şimdi oldukça küçük bütçeyi anladığını düşünüyordu. Adam etrafındaki herkesle ve her şeyle ilgileniyordu, görünüşe göre kendisi hariç.

Elinde tuttuğu mektuba baktı. Marie-Helene'e yazılmış olana.

Kıpırdamadan durdu ve bir an düşündü.

Birkaç cümleye daha ihtiyacı olduğuna karar verdi, bunu da odasında kolayca yapabilirdi.

Ve Lavay'ın zavallı, yaralı bedenini örtecek sıcak bir şey bulmaya karar verdi.

"BAAAA!" JACK o akşam selamlaşmak için "BAAAA" dedi. Ve parmak boynuzlarıyla ona vurdu. "Bugün bir mekle tanıştım - daha doğrusu melek olacak - adı Colette."

"Sana da baaa. Bir gün hepimiz melek olacağız Jack, aşkım."

"Beni kurtarın," dedi Seamus, her zamanki gibi Jack'in peşinden koştuğu için hâlâ biraz zor nefes alıyordu.

"Henüz ölmediniz, Bay Duggan. Bugün bana getireceğin haberler cennete kabul edilmende rol oynayabilir. Jack, git Kitty ve Mary ile görüş, önce bir turta yiyelim-"

Bir anda merdivenleri çıktı.

Seamus hemen, "Papaz evindeki çiçeklerimiz yeni bitti ama onun yerine haber getirdim," dedi.

Gözlerini kapattı ve dua etmek için ellerini kavuşturdu.

"Bilge adamların uşakları olacak. Bayan Sneath bu fikre çok sıcak baktı, şıklık katacağını düşünüyor ve tüccar bir oğlu var, kumaşı, örgüyü ve her şeyi bağışlayacak. Oğluyla övünmekten çok hoşlanıyordu ve eğer bir gün bir şeyler yaparsam nasıl bir yerlere de... Şunu söylemem yeterli Bayan Fountain, sizin adınıza çok acı çektim."

"Oh." Elise nefes verdi ve rahatlayarak basamaklara sertçe oturdu. "Sanırım kendi ayakkabılarını saklamaları gerekecek. Ama çoraplar

...

Yani, teşekkür , Seamus."

"Postlethwaite's Emporium'da ipek çoraplar var. Bayanlar için. Muhtemelen erkekler için de."

Bunu nasıl bildiğini ancak hayal edebilirdi.

Ve Lavay'ın bütçesinden uşakların ipek çorapları için yeterli parayı ne kadar kırparsa kırpsın, ne kadar manevra yaparsa yapsın zorlukla çıkarabiliyordu. İkisi de ne kadar değerli olduklarını biliyordu.

"Bayan Sneath'e Ramsey ve James'i prova için göndereceğimi söyle. Gecenin yarısında dikiş işlerine yardım edeceğim. Ve uşak kostümlerini giymeme izin verirse, önümüzdeki birkaç ay boyunca boş zamanım onun emrinde olacak."

"Nasıl isterseniz, Bayan Fountain," dedi ve geri çekildi.

"Gelecek hafta Pig & Thistle'da görüşürüz."

Kız ona bir öpücük konduracak kadar cüretkâr davranmış, adam da bunu yakalamaya çalışıp yakalayamayınca sanki bir kelebekmiş gibi peşine takılmış, tepeyi aşip papaz evine kadar gitmişti.

Uşak kapıya vurduğunda LAVAY Londra rıhtımlarının haritasını inceliyordu.

Başını kaldırdı. Ters

ters baktı.

Adam gerçekten itici *biriydi*. Bu hangisiydi? James mi? Ramsey mi?

Livery onu geliştirebilirdi ama o zamandan beri bu konuda hiçbir şey duymamıştı ve Bayan Fountain'ın böyle bir şeyi nasıl başarabileceğini hayal bile edemiyordu. İcini çekti, boyun eğdi.

"Evet?"

"Size bir şey getirdim, efendim."

Her kimse, kollarında bol bir yastığa benzeyen bir şey tutuyordu.

"Bu da ne böyle?"

"Bayan Fountain gönderdi, efendim. Bu bir çorap ve içi tohumla dolu. Ocakta ısıtılmış ve bu şekilde ağrıyan kaslarınıza sarabilirsiniz. Dedi ki .
." Durakladı.

ve sanki okuması gereken bir şey varmış gibi yukarı baktı. "... 'zavallı, yaralı bedeninizi' örtecek sıcak bir şeye ihtiyacınız vardı. "

İri yarı uşak onu kendi boynuna geçirdi ve bir o yana bir yana çevirerek gösterdi. Sonra Lavay'a uzattı.

Philippe'in eli yavaşça uzandı.

Bunu almakta garip bir şekilde isteksizdi, çünkü bunun bir mesaj olduğunun farkındaydı. İçini tuhaf bir utanç ateşi yaktı. Kendini *reddedilmiş* gibi hissediyordu.

Bu *çok* saçmaydı ve özellikle de bir kadının ellerinde, onun için alışıldık bir his değildi. Bırakın bir hizmetçiyi. Ve aslında bu jest karşısında neden reddedilmiş hissetmeliydi ki?

Sonunda Ramsey'den aldı.

"Bayan Fountain'e söyle..."

"Evet, efendim?"

Ağzını alaycı bir şekilde çarpıttı. "Bayan Fountain'a bunun çok nazik bir davranış olduğunu söyleyin."

ELISE sözünün bir kadın olduğu için ve pederle Bayan Sylvaine onu at arabalarıyla getirmeyi teklif etme nezaketini gösterdikleri için, Mary ile Kitty, Elise gece yarısından çok önce eve dönene kadar Jack'e periyodik olarak bakacaklarına söz verdikten sonra, izinli olduğu gece bara gitti.

Barın kapısını iterek açtıklarında üzerlerine bir ışık, ses ve neşe dalgası yayıldı. İronik bir şekilde, bu biraz papaz evine girmek gibiydi - ne de olsa kilise ve pub aynı müşteriye paylaşıyordu. Ve tıpkı bir kilise gibi, eski ahşapları da içinden geçen herkesten ve her şeyden bir parça emmiş gibiydi: ateşten ve purolardan çıkan duman, dökülen bira, yüzyıllar boyunca kızarmış butların ve etli turtaların lezzetli kokusu. Sandalyeler ve masalar hırpalanmış ama sağlamdı ve yüzyıllar boyunca kullanılmaktan ve yer değiştirmekten parlamıştı.

Popüler Rahip Sylvaine için ateşin yanında bir masa ayrılmıştı ve o da kahkahalar, tokuşturulan kadehler, yükselen sesler ve ayak sesleri arasında rahip ve karısının yanına yerleşti; tüm bunlar köşede güzel bir şamata çıkaran müzisyenlere karşıydı.

Onlar içeri girdiğinde Seamus bir jigin sancılarını çekiyordu, başını savuruyordu, yaylı kolu bir bulanıklıktı. Başını son bir kez kuvvetli bir şekilde savurup kemanını ve yayını bir akrobatın yere inişi gibi havaya kaldırarak melodramatik bir şekilde bitirdi.

Sevinçli bir tezahürat yükseldi ve herkes isteklerini haykırdı. Seamus yayını kalabalıktan birine doğrulttu ve o kişi Elise'in tam olarak duyamadığı bir istekte .

Ama şarkı başladığında hemen tanıdı.

Seamus'un sesi, kısa sürede sessizliğe bürünen gürültünün üzerinde yükseldi ve şarkı söylemesinin esiri oldu.

*Bu sıkıcı kasabadan bana ne?
Robin yakınlarda değil;
Neyi görmek istemezdim? Ne
duymak isterdim?
Tüm neşe ve olduğu yerde,
Bu şehri yeryüzünün cenneti
yaptı, Ah! Hepsi seninle kaçtı,
Robin Adair*

Robin Adair. İronik bir şekilde, hece olarak Philippe Lavay'a oldukça benziyordu. Ve şimdi, geri kalan tüm dizeler boyunca, duyabildiği tek şey buydu .

"Sanırım biraz temiz havaya ihtiyacım var," dedi aniden papaz ve karısına ve onlar bir şey söyleyemedi sandalyesini hızla geriye itti, kalabalığın arasından geçerek kapıyı itti ve merhametli, engin sessizlikte Pig & Thistle'ın kenarına yaslandı.

Ve nefes aldı. Ve
nefes verdi.

Gökyüzü gece yarısı mavisiydi. Yıldızlar gümüş rengindeydi. Ve nefesi küçük beyaz hayaletler yaratıyordu.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve kadın . Gelen her kimse bir an karanlıkta asılı kaldı.

"Gökyüzü gece yarısı mavisi, Bayan
Fountain." Seamus'tu.

Gülümsedi. "Teçhizat kesinlikle çok güzel olacak. Tekrar teşekkür ederim", Bay Duggan. Ben de tam burada iki uzun uşak için ipek çorapları nasıl temin düşünüyordum. Çok pahalılar." Seamus onun yanındaki duvara yaslandı, elinden kemanı sarkıyordu.

"Burada bulunma sebebinizin bu olduğundan emin değilim. İçeride canlı bir kalabalık var. İyi arkadaşlar, iyi müzik, İngiltere'nin en iyi birası. Ama yine de yalnız görünüyorsunuz Bayan Fountain ve burada yıldızlarla birliktesiniz."

İç çekti. "Çok iyi çalışıyorsunuz Bay Duggan." "Evet," diye kibirlenmeden kabul etti. "Duygulandınız mı?"

"Oh, belki. Ama muhtemelen umduğunuz sebeplerden dolayı değil." Bu, niyet ettiğinden daha da sert bir şekilde ortaya çıktı.

Bir sessizlik oldu.

"İnsanların düşündüğünden daha fazlası var bende, Bayan Fountain." Bunu sessizce söyledi.

Seamus Duggan'ın onurunu zedelediğini düşünsene.

Bugünlerde sağda solda duyguları incittiğinden şüpheleniyordu. Yanlış şeyler söylüyor, yanlış şeyler yapıyordu. Yanlış ellere dokunmak ve benzerleri. Kendisini hiçbir zaman bir olarak görmemişti ve bundan hoşlanmıyordu.

"Sanırım insanlar sadece *gördüklerine* dayanarak bir sonuca varabilirler, Bay Duggan. Ve herkesin gördüğü en son şey de sizin Bayan Annie Wimpole'dan bir öpücük çalmanızdı."

Güldü. "Hayat, çalınacak küçük zevklerden oluşan büyük bir açık büfe değil de nedir?"

"Bence erkekler bu zevkleri çalmaktan kadınlardan daha sık kurtuluyor."

Küçük bir kahkaha attı, alaycı bir kahkaha. "Evet, genç kız, muhtemelen haklısın."

"Bay Duggan, sanırım benimle ilgilenmenizin tek nedeni benim sizinle ilgilenmediğimden emin olmanız."

"Hayır, tek neden bu değil," dedi kurnazca, ama açıklamadı ve sesi en ufak bir hakarete uğramış gibi çıkmadı. Sesi yumuşadı. "Kalbiniz kimde Bayan Fountain? Çünkü eğer bir şey varsa

Karşılığında şey almadan kendininkini veren bir kadını tanıyın."

Şok olmuştu.

Ona rahatsız edici gerçekleri gösteren erkeklerle dolu bir hayata ihtiyacı yoktu.

Sessizliği muhtemelen suçlayıcı nitelikteydi ama söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu.

Ama kesinlikle "kalbini vermemişti". Bunu söylemek için ne kadar saçma bir şiirsel yol; bunu söylemek için bira dolu duygusal bir İrlandalıya güvenin.

Yine de tek düşünebildiği, barın dışında oyalanmanın ve Lord Lavay'ın yanında dururken yıldızlara bakmanın, belki de sadece eğilmek için yapılmış o geniş göğsüne biraz yaslanmanın ve bar şarkılarına eşlik ederken gürlediğini hissetmenin ne kadar güzel olacağıydı.

Bu, herhangi bir kadının sahip olabileceği kadar hayali ve umutsuz bir özlemdi ve buna hakkı yoktu.

Ama bir duygu o kadar büyük ve kontrol edilemez olduğunda, onunla dışarıda, yıldızların arasında yalnız olmayı, odanın ses, neşe ve ... neydi o kelime ... daha uygun olan insanlarla dolu olduğu içeride olmaya tercih ettiğinde yanlış bir şeyler vardı. ? Ah, evet. "İstasyon." Tabii ya.

"Benden daha kötüsünü yapabilirsin," dedi Seamus. Sesi son derece ciddiydi.

"Çok daha kötüsü," diye cömertçe kabul etti. Bu tamamen iltifat değildi.

Buna güldü ve içeri dönmek için arkasını döndü. "İstersen Rahip Sylvaine'in seni eve götürmesini sağlarım."

"Biraz daha kalacağım," dedi cesurca.

Ve kaldı da.

BAYAN İLE FOUNTAIN'in dümende olduğu Alder House gün geçtikçe, oda oda daha temiz, daha aydınlık ve daha konforlu hale geldi. Daha çok bir ev gibi. Yemekler iyileşti. Moraller düzeldi. Hava düzeldi. Lavay'ın sağlığı düzeldi.

Lavay'ın ruh hali düzelmedi.

Daha doğrusu huzursuzluğa dönüşmüştü. Artık Bayan Fountain'ın söğüt kabuğu çayı ve onu kendi kendine ovmasını öğütlemesi sayesinde yürümek ve eğilmek biraz daha kolaydı ve evin koridorlarında dolaşmaya, pencerelerden dışarı bakmaya, işlerinin başındaki oda hizmetçilerini ürkütmeye başladı. Yağmur yağmadığı günlerde bahçeye çıkmaya cesaret ediyordu. Bir keresinde neredeyse Postlethwaite's Emporium'a kadar yürümüştü ama bunun bedelini eve döndüğünde ödedi. *Nefes nefese kalmıştı*, her şeyden önce -her zaman çok zahmetsizce formda olan- ve neredeyse her yeri zonkluyordu, hem de heyecan verici bir şekilde değil. Hareketsiz yatmaya ve dinlenmeye zorlandı, bu onu çileden çıkardı ama öfke onu gerginleştirdi, bu yüzden kendini gevşemeye ve eşit bir şekilde nefes alıp vermeye zorladı.

Eğer sabırlı olursa, kış bir ata binebilirdi. Ama sabır neredeyse öğrenmesi gereken bir beceriydi, tıpkı bir zamanlar eskrim ya da satranç öğrendiği gibi. Son yıllarda hayatındaki hiçbir şey ona bunu gerektirmemişti. Uzun zamandır her şey durmaksızın, anlık tepkiler ve savunmayla geçmişti.

Huzursuz gezintilerinde nedense Bayan Fountain'a nadiren rastlıyordu. Belki de ondan kaçmak için bir içgüdü edinmişti.

Onu görmek için bir bahane uydurabilirdi. Ne de olsa ona zile cevap vermesi için para ödüyordu. Ama kadın günde üç kez uşaklarını söğüt kabuğundan çay getirmeye gönderiyor, o da her fincanı bir azapmış gibi alçakgönüllülükle kabul ediyordu.

İkisi, o ve Bayan Fountain, sanki Bayan Fountain onu burnunu karıştırırken ya da mahrem bir yerini kaşırken yakalamış gibi, bir utançtan kurtulmaya çalışan iki insan gibiydiler. Tam olarak tanımlayamadığı nedenlerden dolayı kendini hâlâ biraz ham hissediyordu.

Kendini kımıldamadan ama çok da kımıldamadan Marcus Aurelius ile zihnini geliştirmeye zorlarken, dikkatini vermesi gereken iki yazışmanın da farkındaydı. Tutuk eli sayesinde el yazısı hâlâ kusursuz olmaktan uzaktı. Her iki yazışma da hayatının geri kalanını belirleyecek kararları temsil ediyordu. Ve ikisi de kararını vermesi sonsuza kadar beklemeyecekti.

Açık denizlere yelken açmış, devrim sırasında ayak takımından kurtulmuş ve Londra'da altı canı ile savaşmıştı.

En çılgın rüyalarında bile bir hizmetçi çağırmak için cesaretini toplaması düşünmemiştir.

ELISE son zamanlarda çanının ne kadar hareketsiz olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Ama bu sonların sessizliği değildi. Sessizlik gerilimle canlıydı. Bu biraz da bir savaştaki çatışmalar arasındaki bekleyişe benziyordu - ya da belki daha doğrusu, bir senfonideki bölümler arasındaki dinlenmeye, geceleri uyanık yatıp koyunları saymaya çalışırken kendi elini tutup Lavay'ın eliymiş gibi davranmasına izin verdiği melodramatik bir metafora. Ya da *chagreen*.

Bu gece kendine böyle bir şey yapmayacağına dair söz verdi.

Bu geçici sessizliğin tüm hayallerini bastırmak ve kontrolünü sağlamlaştırmak için mükemmel bir fırsat sunduğuna karar verdi, böylece bir dahaki sefere çaldığında -ki tekrar çalacağından kalbi bir yana, geri kalanı bile sızlamayacaktı.

Ayrıca şu anda gereken daha sıradan şeyler vardı. Örneğin uşaklar için ipek çorapları nasıl temin edecekti? Artık sadece son rötuşlar gerekiyordu ve James ile Ramsey bunun içinde heyecan verici derecede zarif görünüyorlardı.

Odasında tek başına -Jack yatağında yatıyordu- saçlarını tokalarından kurtardı ve hepsini küçük masanın üzerindeki bir kâseye düzgünce yerleştirdi. Sonra annesinin on dördüncü yaş gününde hediye fildişi sırtlı saç fırçasını eline aldı.

Saçlarını örmeden önce her gece yüz kere vurur. Elmalı tartların, simitlerin, tisanelerin, sabunların ve cilt için sütlerin faturası. Güzelliğe duyulan ihtiyaç ve ondan alınan zevk, onu mütevazı ve gündelik olanın içinde bulabilme yeteneği. Bütün bunları ona annesi öğretmişti. İri, kara gözlerinden kıvrak zekalarına kadar pek çok yönden çok benziyorlardı.

Artık bir anne olduğuna göre, eğer şimdi ondan kaçırırsa, kendi annesinin onu sevmiş olması düşünülemezdi. Jack'in yaptığı *hiçbir şey* onu sevmesini engelleyemezdi, hatta sonunda gönderilse bile, Tanrı korusun, bu durumda elinden gelen her şeyi yapardı.

Colin Eversea gibi bir dumanla ortadan kaybolmasını ve bir halk kahramanı olarak yaşamasını sağlayacak güce sahipti.

Başparmağını fırçasının arkasına kazınmış harflerin üzerinde hafifçe gezdirdi. ELF. Elise Louise Fountain.

Bir zamanlar anne babasının sevgisinin bu baş harfler kalıcı olduğunu düşünmüştü.

Aradan geçen yıllar yarayı pamuk katmanları gibi tamponlamıştı ama yorgun düştüğünde bunu hissediyordu, tıpkı yağmur yağdığında eski bir yaranın sızlaması gibi.

Başka bir fırçası daha vardı. Ama bu fırça, Lord Lavay'a da söylediği gibi, ailesinin evini temelli terk etmesi söylendiğinde ele geçirdiği birkaç şeyden biriydi. Onun için çok değerliydi, sevildiğini ve büyüdüğünü hissettiren bir hediye idi.

Ve artık o ipek çorapları nasıl alacağını biliyordu.

Çünkü en kötü zamanlarında bile başkalarını mutlu etmekten zevk aldığını ve James ile Ramsey'i mutlu edebileceğini öğrenmişti.

Ama en çok da Lord Lavay'ı mutlu edebilirdi ki kendine karşı dürüst olmak gerekirse tek istediği de buydu. Ve genellikle kendine karşı hiç şaşmadan, acımasızca dürüst davranırdı.

"Yüze ulaştın mı anne?" Jack gece rutinine aşına olduğu için seslendi.

"Yüz. Bir hikaye ile hemen geliyorum."

"Aslanla ilgili olan!"

"Doğal olarak," dedi.

ERTESİ GÜN, Bay Postlethwaite, dükkânın kapısındaki zil çaldığında, bir kadın tarağını en cazip olduğunu umduğu şekilde düzenliyordu.

Elise'e bakmak için döndü.

"Size de günaydın Bayan Fountain. Postalamak için başka mektuplar da getiriyor musunuz?"

"Size bir teklifim var Bay Postlethwaite."

"Ah, artık günlerimi güzel genç hanımlardan gelen teklifler çok nadiren renklendiriyor. Lütfen devam edin."

"Bunu bir çift ipek çorapla takas etmek mümkün mü? Erkekler için ipek çoraplar yani?"

Saç fırçasını çıkardı.

Hakkını yemeyelim, Bay Postlethwaite gözünü bile kırpmadı. Onu eline aldı, bir o yana bir bu yana çevirdi ve bir tüccar gözüyle inceledi.

"Ah, çok güzel, Bayan Fountain. Üzerindeki baş harfler ... sizin mi?"

"Evet."

"ELF. Tuhaf, gerçekten."

"Sanırım. üzerinde baş harfleri olsa bile biri bunu satın alır mı?"

"Oh, kesinlikle. Sonunda. Güzel bir fırça ve baş harfleri de yeterince göze batmıyor. Takas yapmaktan mutluluk duyarım. Gidip çoraplarınızı seçin, Bayan Fountain."

Bölüm 14

ERTESİ SABAH, PHILIPPE uyandı. Yine kapısının dışında hararetli bir fısıltı duyduğunu sandı.

Ve sonra, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bir tıkırtı geldi. Esnedi.

"Girin," diye homurdandı.

Kapı açıldı. Şok olmuş bir şekilde, erkeksi bir ses, "Giyinmek için yardıma ihtiyacınız varsa, hizmetinizdeyim efendim," dedi.

Lavay kendini dik tuttu ve bakakaldı. gözlerine sürterek bir kez daha baktı.

Herhalde *rüyasında* Les Pierres d'Argent'a döndüğünü görüyordu. Çünkü karşısında uzun boylu, düzgün, zarif bir uşak duruyordu.

. . .ve gece mavisini giymişti. Gümüş örgü ile süslenmişti.

Philippe yataktan kayarak çıktı ve sanki bir hayaletmiş gibi onun etrafında döndü. Yavaşça bir parmağını uzatıp onu hafifçe dürttü.

Adam kımıldamadı ya da gözünü bile kırpmadı. "Sen de *kimsin*?" diye sordu sonunda. "Ben Ramsey, efendim. Uşağınız, efendim."

"*Bu* evle birlikte gelen uşaklardan biri misiniz?" "Evet, efendim."

"Neden buradasın?"

"Yazı turayı ben kazandım, efendim." ". . ."

"Bayan Fountain hangimizi size göndereceğine karar veremedi, çünkü ikimiz de onun deyişiyle 'uygun'uz. Bir peni attık, efendim. Aslan tarafı yukarı, ve işte buradayım."

Philippe geri çekildi ve onu inceledi. Başını yavaşça sağa sola salladı. O bir mutlak bir görüntüsüydü iyi kesilmiş cübbesi, çizgili bir

yelek, soluk ipek çoraplar ve ayna parlaklığında cilalanmış ayakkabılar.

Lavay kısa, meraklı bir kahkaha attı.

"Çok *güzel*sin Ramsey."

"Teşekkür ederim, efendim. Sanırım."

"Bana teşekkür ediyorsun," diye onayladı Philippe. "Bu muhteşem görüldüğünüz anlamına geliyor."

Ramsey kaşlarını çatmadı ya da yüz ifadesini değiştirmede. Vurdumduymaz ve biriydi. Duruşu bir mizana direği kadar dikti. Philippe'in hayatı boyunca tanıdığı uşaklara benziyordu.

Ve içinden güneş ışığı gibi bir merak aktı.

"Beni ve James'i düşünecek kadar nazik olduğunuz için de teşekkür ederim efendim. Bayan Fountain bize bunun sizin fikriniz olduğunu söyledi."

Bayan Fountain'ın zekice bir stratejik hamlesi. "Bayan Fountain benim de kabul ettiğim önerilerde bulunmuş olabilir. Evden sorumlu olduğu için ne şanslı olduğunu asla unutma, Ramsey. O bir ... o bir mucize."

"Elbette efendim. Çok sıkı bir gemi işletiyor."

Lavay gülümsedi. Birden kendini ışıktan yapılmış gibi hissetti.

"Lütfen bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin lordum." "Usturayla aran nasıl Ramsey?"

"Bir bebeğin poposunu tıraş edebilirim ve en ufak bir çentik bile bırakmam."

"O zaman beni tıraş edebilmelisin, sanırım."

"Ama elbette efendim. Eğer dışarı çıkmayı düşünüyorsanız, bugün nanken pantolon giymenizi önerebilir miyim? Hava sert, efendim."

"Önerin için teşekkür ederim. Ama beni şık bir hale getirdikten hemen sonra, Ramsey, yapmanı istediğim bir şey var."

ELISE mutfakta nefesini tutmuş Ramsey'nin dönmesini bekliyordu ama onun koşarak dönmesini beklemiyordu.

"Çabuk olun, Bayan Fountain! Kaybedecek zamanımız yok! Lord Lavay vazoyu odanızdan alıp hemen kendisine getirmenizi istiyor!"

"Ne? Ama ne dedi-" "Gidin, Bayan Fountain! Gidin!"

Pekala o zaman.

Yanakları hayal kırıklığıyla kızarmıştı. Belki de bu kıyafetten o kadar nefret ediyordu ki bir şeyler fırlatma ihtiyacı hissetti ve tasarruf duygusu onu paha biçilmez bir şey yerine mütevazı bir şey fırlatmaya razı etti.

Yüreği burkularak küçük odasına çıkan merdivenleri tırmandı. Ve keskin bir şekilde durdu.

Kahverengi kadife sandalye pencerenin hemen altında, küçük yazı masasının yanında duruyordu. Bu alanın önceki sakini olan yaya tahta sandalye, görünüşe göre fırlatılıp atılmıştı.

Sanki bir halüsinasyonmuş gibi yavaşça yaklaştı.

Başka bir deyişle, Lavay'ın daha önce uşağa yaklaştığı gibi.

Önce daireler çizdi, sonra uzandı ve elini artık tanıdık gelen o lüks uykunun üzerinde gezdirdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu sandalyeye. Sandalye anlaşılmaz kalmaya devam etti.

Kısa, merak dolu bir kahkaha attı ve ılık, yumuşak ve parlak bir neşe akarken gözlerini kapattı. Sonra ellerini yüzüne götürdü ve tekrar indirdi.

Küçük vazoyu ele geçirdi ama şimdi bunun bir oyun olduğunu düşünüyordu.

Topuklarının üzerinde döndü ve şaşkınlıkla merdivenlerden aşağıya, her şeyin her zamanki gibi olduğu ve hiçbir mobilyanın ait olmadığı bir yere taşınmamış gibi görüldüğü mutfağa doğru yürüdü. Sonra durup en yakındaki yansıtıcı nesneye, yani kahve fincanına bakarak saçlarını gözden geçirdi ve uygunsuz bir aceleyle merdivenlere doğru fırladı.

Yaklaşırken daha bir adım atmayı hatırladı, böylece vazoyu tutarak yanına vardığında tamamen sakin görünmeyi başardı.

Ve tabii ki onu gördüğünde kalbi dehşet verici derecede hevesli bir sıçrama yaptı. Aradan geçen günlerde daha da çirkinleşmemişti.

"Bu sabah beni bir uşak uyandırdı, Fountain," dedi Lavay söze girmeden. Sanki en son konuştuklarından bu yana çok garip günler değil de daha dün geçmiş gibiydi.

"Çok iyi, efendim."

"Beni tıraş etmeyi ve giydirmeyi teklif etti."

"Teklifini kabul ettin mi?"

"Çenem hakkında ne düşünüyorsun,
Fountain?" "Çok parlak."

Adamın o yavaş gülümsemesi başladı, kızın etrafını altın bir ağ gibi saran o gülümseme... Kız da gülümsedi, gülümsememek için kendini zor tutuyordu.

Bir an için birbirlerinin mutluluğunun tadını çıkardılar.

"Bunu nasıl yaptın, Çeşme?" dedi şaşkın bir sessizlikle. "Yaratıcılık, efendim."

Sevinçle güldü.

Her zaman oturduğu yerde, daha küçük olan ikinci oturma odasından getirilmiş bir sandalye gördü. Bu sandalye rom rengindeydi ve hiç test etmemiş olmasına rağmen oldukça yumuşak görünüyordu. "Lord Lavay, kahverengi kadife sandalye benim odamda. Nedenini biliyor musunuz?"

"Öyle mi? Şaşırtıcı, gerçekten. Belki de seni ve okşamalarını özlemiştir. Belki de oraya kendi başına çıkmıştır."

Parmaklarını masanın üzerinde yürümek için kullandı ve muhtemelen sandalyenin merdivenlerden yukarı doğru yürüdüğünü gösterdi.

"Okşamalarım mı?"

Yüzü alev alev yanıyordu. Elbette onun sandalyeye dokunduğunu fark etmişti. O *her şeyi* fark ederdi. Tıpkı şimdi alev alev yanan yüzünü fark ettiği gibi.

Parmaklarını tekrar masanın üzerinde gezdirdi. "Gördünüz mü? Bir hafta kadar önce bunu rahatça yapamıyordum. Yakında canileri bir kez daha gönül rahatlığıyla bıçaklayacağım."

Belli ki dehşete düşmüştü, çünkü adam anında ciddileşti.

"Sandalyeyi sana veriyorum, Fountain. Bana uşaklar verdin ve kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar evimde hissettirdin. Ben de sana bir sandalye vereceğim. Adil bir takas, *değil* mi? İşvereniniz olarak hediyemi kabul etmenizi dilerim. Nesillerdir ailemdeydi. Aslında bir zamanlar geçici bir tahttı."

Aman Tanrım. Şimdi kendini biraz baygın hissediyordu. "*Taht* mıydı?"

"Tanrı aşkına, hayır, Fountain." Sesi acı çekmiş gibiydi. "Ben de seni zeki sanırdım. Sadece iki kuşak ve sanırım Louise-Anne halam bu evde öldü. Doksan yaşındaydı, gözlerini kapadı ve öldü,

ve bir faro oyunu sırasında uçup gitmiş, ya da aile efsanesine göre öyle."

Yine güldü. "Ama sandalyen bende kalamaz! O bir aile yadigârı!"

Aslında hayatının ve Jack'in birkaç yılını o sandalyeyle finanse edebilirdi.

"Kesinlikle öyle. Artık *senin* yadigarın. Ama benden şüphe ediyorsan, onu arayacağım ve bana gelip gelmediğini göreceğim. Eğer gelmezse, o zaman sana ait demektir."

Kısa, soluksuz bir kahkaha attı ve başını salladı. "I . . . Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Teşekkür , Lord Lavay de. "

Derin bir nefes aldı ve verdi. "Teşekkür ederim, Lord Lavay."

Adam onu onaylayarak gülümsedi.

"Belki buna da aşık olursunuz." Kahverengi olanın yerini alan sandalyeyi genişçe işaret etti.

"Aşk" kelimesi havada o kadar belirgin bir şekilde zonkluyordu ki, bu bir kalp de olabilirdi, özellikle de tüm duyuları keskin bir şekilde arttığı için.

İkisi de bir an için şaşkın görünüyordu.

Aceyle ekledi, "Acaba bu yeni sandalyeye oturup benim için bir mektup alma nezaketini gösterir misiniz, Bayan Fountain?"

"Benim için zevktir."

Yeni sandalyeye yerleşti -o da oldukça rahattı- ve arkılığı sırtını kavrayana kadar kıvrıldı. Sonra tüy kalemi eline aldı.

Odanın ortasına doğru yürüdü ve konuşmaya hazırlandı.

"Pekâlâ. Genç bir hanımefendiye, bu yüzden en iyi el yazınızı kullanın lütfen, Bayan Fountain."

"Başka türlü bir el yazım yok, Lord Lavay."

"Elbette hayır, Fountain. Ve başlıyoruz." "*Sevgili Alexa.*"

Kelimeleri bir çırpıda söyledi.

"Çok uzun zaman oldu ve mektubunuzda umutla belirttiğiniz gibi, ben gerçekten de yok edilemezim ve tüm temel parçalarım bozulmadan duruyor. Varlığınızın kışın ortasında bahar gibi olduğunu bilirken, sizi görmek isteyip istemediğimi nasıl sorgulayabilirsiniz? Şu anda bile güldüğünüzü duyuyorum, ama sizi nasıl eğlendirdiğini bilirken mübalağaya nasıl karşı koyabilirim?"

"Bayan Fountain? Neden yazmıyorsunuz?"

"Ah! Bağışlayın beni." ". . . sizi eğlendiriyor

.."

Kimdi bu Alexa? Ve düzyazısı neden birdenbire bu kadar parlaklaşmıştı?

Başka bir kız kardeş olamayacak kadar hevesli görünüyordu.

"Tanınmak ne kadar güzelse, Londra'da çoğu erkeği öldürecek bir saldırıdan sağ çıkmak da o kadar güzel. Pennyroyal Green'e en son geldiğinizde yollarımızın kesişmemesine çok üzüldüm ve Paris'e dönmeden önce buradan tekrar geçmezseniz giysilerimi parçalayacağım."

Durakladı.

"Sizce 'giysilerimi yırtmak' biraz fazla mı Bayan Fountain?" "Güzel giysileriniz olduğunu düşünen yeni uşaklarınızın - uşaklarınızın - kalbini kırmak istemiyorsanız, hayır."

"Leydi Prideux beni eğlenceli buluyor, Bayan Fountain. Bu yanılsamayı sürdürmek benim sorumluluğum."

Dondu kaldı.

Tüy kalem, uçarken donmuş bir kuş gibi, kâğıdın üzerinde, ona dokunmadan duruyordu.

Sonra çok ama çok dikkatli bir şekilde

indirdi. Alışılmadık derecede hareketsizdi.

Sanki bir tür sancı ya da acı çekiyormuş gibi.

"İllüzyon kelimesine itiraz etmediğinizi fark ettim. Kırıldım Bayan Fountain, gerçekten. Bazı çevrelerde aslında büyüleyici olarak görülüyorum."

Alay ediyordu. Nazikçe.

Yüzündeki şaşkın ve boş ifade şaşırtıcıydı.

Boğazını temizledi. "Leydi Prideux?" dedi belli belirsiz. Ona bakmadı. Bakışları kararlı bir şekilde kâğıda yönelmişti.

"Ailelerimiz ben doğduğumdan beri arkadaş. Onlar devrimden hem aile üyeleri hem de servet açısından benim ailemden biraz daha sağlam çıktılar."

Bunu kısaca söyledi. Çünkü odada bir gerginlik vardı ve nedenini bilmiyordu.

"Ah," dedi sonunda. Ve garip, kısa bir kahkaha attı.

Sonunda başını kaldırıp ona baktı. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi, daha doğrusu onu ilk kez net bir şekilde görüyormuş gibi bakıyordu.

Nefes alıyor gibi görünmüyordu.

Ve neden bu kadar beyazlamıştı?

"Söylemek istediğiniz her şeyi söylediniz mi? Leydi Prideux'ya . . . Lord Lavay'a söylediniz mi?"

"Hayır," dedi şaşkınlıkla ve biraz da nazikçe. "Yapmadım. Biraz daha var. Eğer , Bayan Fountain? Yoksa okşayacak sandalyeleriniz mi var?"

"Tabii ki."

Sanki adam ondan kalem yerine masayı kaldırmasını istemiş gibi omuzlarını dikleştirdi, sonra da koyuldu.

"Kiraladığım evde bir toplantı düzenlemeyi umuyorum, sevgili Alexandra ve eğer geri dönersen, kesinlikle yapacağım. Seninle tekrar dans etmeyi hayal etmekten daha fazla hiçbir şey bana zevk veremez ve elini öpme olasılığı kışı ısıtacaktır.

Ben senin olarak kalacağım."

"... ve sonra her zaman yaptığım gibi imzalayacağım."

Sessizdi, hareketsizdi, kaskatı kesilmiş ve ve yüzündeki ışık sönmüştü. Önceki birkaç dakikanın neşesi hiç yaşanmamış olabilirdi. Şaşkına dönmüştü.

"Eğer söylemek istediklerinizi söylediyse, Lord Lavay, mektubu postalayacağım."

"Yarın postalanması için götüreceğim, Bayan Fountain. Postlethwaite'e kadar yürümek bana iyi gelecek."

". "

Hâlâ hareket etmemişti. Sanki büyük bir acıyı bekliyormuş gibiydi.

"Sizi rahatsız eden bir şey mi var Bayan Fountain? 'El öpme' ile ilgili cümlelerin çok mu abartılı olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Hayır. Eğer bana daha fazla ihtiyacınız yoksa ..."

Aniden ayağa kalktı ve sanki oda gibi çıkmak için döndü. Neredeyse kapıya varmıştı ve adam paniğe benzer bir şey hissetti.

"Örneğin seni öpecek olsam, bunu asla unutmazsın." Adam bu sözleri bir ağ gibi kadının üzerine fırlattı.

Adımlarının ortasında dondu kaldı.

Sanki onu sırtından bir okla vurmuş gibiydi.

Sonra o kadar hızlı döndü ki, durduktan sonra da etekleri sallanmaya devam etti.

Çok üzgün görünüyordu.

Pek gurur verici değil.

"Bayan Fountain, bembeyaz olmuşsunuz. Çok mu iticiyim o zaman? Yeni yara izimin beni rakish gösterdiğini sanıyordum."

Ama sözleri garip bir şekilde ortaya çıktı. Ciddi bir soruyu gizlemek için yapılmış bir şakaydı ama bu görevde fena halde başarısız olmuştu.

Başını hafifçe salladı.

"Benimle bu şekilde alay etmemelisin." Sesi tuhaf bir şekilde kısıktı.

Gülümsemeye çalıştı.

Yüzünden ahududu jölesi gibi kayıyordu.

Adam aniden ona doğru bir adım attı,

endişeliydi. Kadın geri adım attı.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi usulca, ısrarla.

Gözlerini indirdiğinde onu bakışlarıyla yaktığını fark etti.

Hemen pişman oldu, çünkü orada söylediği sözlerin etkisini incelemek istiyordu, çünkü az önce tanık olduğu şey muhtemelen olması gerekenden daha heyecan vericiydi.

Ve eğer kendine karşı dürüst olsaydı, bu sözleri söylemesinin bir nedeni vardı.

Sessizlik kafa karışıklığıyla doluydu.

Ve acı çekiyordu. Nedeninden emin değildi. Sadece buna dayanamadığını .

"Bayan Fountain," dedi nazikçe. "Bazen benim Fransız olduğumu ve diğerlerinin olmadığını unutuyorum. İngilizler belki daha suskun. Biz böyle şeylerden sanki hava durumuymuş gibi bahsederiz."

Ona baktı, sanki bunun gerçek olup olmadığını anlamak istercesine yüzünü inceledi.

"Ama tipik olarak hizmetçiler için değil." Bunu sanki bir çocuğa bir şeyi işaret ediyormuş gibi nazikçe söyledi.

Ve yine de sözlerinde bir sorunun en zayıf ipucu vardı. Adam tamamen hareketsiz kaldı.

Zihni şaşkınlık içinde bomboş kaldı.

Ve bir anda tamamen utandı.

Sonra hayranlıkla dolup taştı.

Eğer onu doğrularla şişlemediyse lanet olsun.

O bir oyuncak değildi. O bir oyun değildi. Onun ruh halini hafifletmek için var olmamıştı. Onun dünyasında, flörtün sadece ikinci bir dil olduğu bir kadın değildi. Hediyeler onun için anlamsızdı.

Ama o bir kadındı. Kendine ait duyguları, şüphesiz kendine ait sırları vardı ve şu anda acı çekiyordu.

Onun yüzünden miydi?

Ya da belki de kibri bunu önerdi.

Bu düşünce onu irdelemekten korktuğu bir şekilde sevindirdi. Ama onu üzme onu ciddi şekilde mutsuz ediyordu.

"Belki de yerimi unuttum," dedi sonunda huysuzca.

Kulağa canlandırıcı bir nefes gibi gelen bir ses çıkardı. "Benimkini unutmayacağım," dedi.

Şu anda, bu sözler şimdiye kadar duyduğu en kötü sözler gibi görünüyordu. Ensesindeki kızarıklığın başlangıcını hissedebiliyordu. *Her şey bir yana.*

En son ne zaman kızarmıştı? Belki de on dört yaşındayken.

"Dikkatsizce gücendirdiysem beni bağışlayın," dedi sert bir sesle.

"Ah, elbette affedilecek bir şey yok," dedi aceleyle, nezaketle ve ona gerçek bir gülümseme verdi. Çenesini hınzırca bir noktaya getiren, gamzelerini ortaya çıkaran ve gözlerini yıldızlara çeviren türden. "İnsan Fransız olmaktan kendini alamıyor."

Gülümseme çok çabuk kayboldu.

Pişmanlığı, o gülümsemeyi biraz fazla arzulamaya başladığını fark etmesine neden oldu.

Afyondan daha iyiydi. Konyaktan. İğrenç söğüt kabuğu çayından.

Ve onun sıkıntısını hafifletmek, kendi sıkıntısının hafiflemesine izin vermekten her zaman çok daha rahattı.

"Alçakgönüllülük" onun için alışılmadık bir durum olduğundan, sessiz ve düşünceli kaldı. Ne yapacağını bilemez bir halde, belki de ilk kez ... hatırlamıyordu.

"Ŗu anda başka bir ihtiyaınız yoksa lordum, elmalı tartları denetlemeliyim yoksa yanacaklar. Ve hatırlatmak isterim ki, bu akşam izinliyim."

"Lütfen gidin. Hiçbir şey o elmalı tartlardan daha önemli değil. Akşamınızın tadını çıkarın, Bayan Fountain."

Ama sesinin tuhaf bir şekilde kalınlaştığını duyabiliyordu.

Duygularının neden incinmesi gerektiğini bilmiyordu.

Reverans yaptı ve aceleyle geçti.

Sanki kendisi bir rüzgar gülü, o da rüzgarmış gibi dönerek onun gidişini izledi. O kadar çaresizdi.

Bölüm 15

Ertesi gün çok erken ve yeterince masum bir şekilde başladı; gökyüzünün pırıl pırıl parlaması ve aralıklarla yağan sağanak yağmurun Jack'i içeride ve hizmetkârların odasında ayak altında tutması dışında. Yine de kimse onun varlığına aldırımıyordu, çünkü o baharın canlı bir nefesi gibiydi ve herkes tarafından şımartılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Elise ve hizmetçiler günlerinde medeni, hatta meslektaşça bir ritim tutturmuşlardı

-Gerçekten de herkes, oraya buraya stratejik olarak yerleştirilmiş çiçek vazolarının bulunduğu tertemiz bir evde olmaktan keyif alıyordu. Uşaklar da oldukça dekoratifti.

Şimdi Jack'le birlikte hep birlikte kahvaltı ediyorlardı.

Dolly bile çok tatlıydı.

Pekmezli tatlı.

Elise şüphelenmekten vazgeçmeye karar verdi ve onu kazandığı için kendini tebrik etti.

Jack, belki de küçük çocukların ve hayvanların insanlara karşı duyduğu içgüdüyle, Dolly'nin yanında genellikle sessizleşiyor ve onu gülümsediğinde daha da ürkekleşen iri, temkinli gözlerle süzüyordu.

Neyse ki Dolly'nin yarım gün izniydi ve yağmur fırtınası olsun ya da olmasın bundan vazgeçecek değildi.

Boş tabağını kendisinden uzaklaştırdı ve bir yumruğunu göğüs kafesine vurarak boğuk bir geçirme sesi çıkardı. "Pelerinimi alıp gideyim o zaman, Bayan Fountain."

"Bununla dışarı çıkmak , değil mi Dolly?" Elise, Lord Lavay'ın kahvesini cezveye doldurdu ve çayını da bir fincana salladı. "Belki daha sonra fazladan bir gün daha geçirebilirsiniz?"

"Oh, bütün gün böyle olmayacak, Bayan Fountain. kardeşim beni ziyaret için dışarı çıkaracak ve bekliyor olacak."

Elise parmak uçlarında durdu ve pencereden dışarı baktı. Yolun uzak ucunda bekleyen bir at arabası ve atı seçebiliyordu; arabanın sürücüsü de bir yığın giysiye . Bu havada dışarı çıkmak için insanın deli ya da çaresiz olması gerekirdi. Herkes için tehlikeli olmaya çok yakındı.

Hafifçe kaşlarını çattı.

Hepsi kendi görevlerini yapmak üzere dağıldılar -Kitty ve Mary mutfağı temizlemeye, uşak da ateşe bakmaya- ve Elise gümüşleri parlatmak için daha fazla ilerleme kaydetmenin iyi bir zaman olacağına karar verdi. Anahtarlarını karıştırdı ve durakladı.

Güzel porselenlerin bulunduğu dolap hafifçe aralık kalmış gibiydi.

Kapıya doğru sıçradı ve kapıyı sonuna kadar açtı. İçeriye baktı, kalbi boğazına düğümlenmişti, içinde bir kuşku yanıyordu.

Şüpheler mide bulandırıcı bir şekilde doğrulanmıştı: küçük mavi sos teknesi kayıptı.

Öfke görüşünü bulandırdı.

Döndü ve dinledi. Dolly hizmetçi merdivenlerinde yeniden ortaya çıkmamıştı. Genellikle önemli bir mesafeden gelen ayak sesleri duyulurdu.

Dolly büyük olabilirdi ama Elise daha hızlıydı.

"Jack, burada mutfakta kal!" diye emretti dolabı kapatırken. Sonra da koridordan aşağı fırladı ve evin içinde şeytan gibi koşmaya başladı.

Ön kapıdan hızla çıkan Dolly'nin yolunu kesti. Dolly geniş bir pelerine bürünmüştü.

Ve ilginç bir şekilde, şişkin görünen bir valiz taşıyordu. Elise onun önüne atladı ve çıkışı engelledi.

"Taşınmak isteyeceksiniz Bayan Fountain," diye Dolly. "Kız kardeşim orada sıırıslıklam olacak."

"Neden bir valiz taşıyorsun, Dolly?"

Dolly olduğu yerde kalakaldı. Çantayı tutmayan elini pelerininin altına sokmuştu.

"I dinna düşünmek o olmak yer iş, Bayan Fountain. Fountain," o hoş bir şekilde söyledi, ki bu sadece kulağa uğursuz gelmesine hizmet etti.

"Bana elinde ne olduğunu göster Dolly."

Dolly bir kaya gibi sabit kaldı.

"*Şimdi*." Elise kelimeyi silahtan çıkan bir mermi gibi tükürdü.

Dolly'nin eli dışarı fırladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sanki bir kuklaymış da biri iplerini çekmiş gibi şaşkın görünüyordu.

Avucunda mavi Sevres sos teknesi vardı.

İhanet duygusu muazzamdı. Nasıl, nasıl, nasıl Dolly'ye güvenecek kadar aptal olabilmişti?

Elise'in öfkesi tehlikeli bir şekilde alevleniyordu. Daha önce de güvenmiş ve bundan büyük pişmanlık duymuştu ve bir kez daha bu şekilde ayaklar altına alınırsa lanetlenecekti.

"O sos teknesini neden tutuyorsun? 'Kız kardeşinle' yaptığın küçük gezintide onu bir cheroot söndürmek için mi kullanacaktın?" Sesi alçak ve tehditkârdı.

Sessizlik sağır ediciydi.

Elise, Dolly'den daha küçüktü ama öfkesi öfkeli bir kedinin tüyleri gibi ondan yayılıyordu. Kendini üç beden daha büyük ve yirmi kat daha acımasız hissediyordu.

Dolly sessiz kaldı.

"Dolaba nasıl girdin Dolly?"

"Ah, seni zavallı, kendini çok nazik ve zeki sanıyorsun, oysa sen tam bir *amatörsün*. Ne kadar tatlı, nazik ve teşekkür edicisin. Yumruğumla köşeye bir vurdum ve hemen açıldı."

Elise gözlerini kırptırdı. "Bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum." Öfkesinin altında duygularının ve gururunun incindiğini fark edince şaşırdı. "Çabuk olmak nazik olmaktan daha iyidir, Bayan Fountain. *Şimdi, lütfen* kenara çekilir misiniz?"

"Beni dinle, seni *sahtekar*. Şu andan itibaren referans gösterilmeksizin serbest bırakıldın. Sana ne olacağı umurumda değil. Şanslısın ki hırsızlıktan asılmanı sağlamayacağım."

Dolly sonunda, uygun bir şekilde, hiç de hoş bir görüntü olmayan bir şekilde kızardı. Elise geldiğinden beri yaptığı ilk uygun şeydi bu. "Bu sadece bir şey. O zengin koyda çok fazla şey var ve ben-"

"Neyin var? Bir işin mi var? Başının üstünde bir çatı? Karnında yemek mi? Hak etme duygusu? Minnettarlık yok mu? Bu ne *cüret*! Bu ne *cüret*. Bahsettiğiniz 'o', Bourbon Hanedanı'nın bir prensi, bu ülke ve kendi ülkesi için kan döktü, böylece sizin gibiler

güvende kalabilir ve dediğiniz gibi 'küçük zevklerinizin' tadını çıkarabilirsiniz. O bir açıklama ..." Elise sesinin çatladığını hissetti. "...olağanüstü, nazik ve adil bir adam ve şu anda seni hayatta tutan kişi de o. Elinde tuttuğun şey, evi ondan *çalındığında* sahip olduğu birkaç şeyden biri. Ve şimdi ondan tekrar mı çalacaksın? Çoğu hizmetkârın göremeyeceği kadar iyi muamele gördün ve karşılığını hırsızlıkla ödüyorsun. Sonra da şaşırtıcı bir şekilde bunu haklı göstermeye çalışıyorsun."

Bu öyle tutkulu bir belagat saldırısıydı ki, Dolly sanki üzerine şarapnel parçası sıçramış gibi sersemlemiş bir halde gözlerini kırpıştırarak durdu.

Araya gergin bir sessizlik girdi.

"Ne yapacak?" Dolly iğrenç bir şekilde mırıldandı. "Peşimden mi koşacak?" Elise hiç birine vurmak için bu kadar istekli olmamıştı.

"Sizi vurmak için kaçmasına gerek yok ve eğer sizi vurmak isterse, hakime yalan söyler ve bunun meşru müdafaa olduğunu söylerim. Delirdiğini ve ona saldırdığını, çünkü hırsızlığını sonunda fark etmeyeceğimi düşündüğüne göre deli olmalısın. Bana her zaman eninde sonunda bir ipin ucunda sonunu bulacak biri gibi görünmüştündür."

Dolly şimdi kıpkırmızı olmuştu.

"Yargılayacak birisiniz, değil mi Bayan Fountain," diye tısladı. "Sizin hakkınızda bir iki şey duydum, ben de . Bırakın günahsız olanlar .."

Elise aniden öne çıktı ve yüzünü Dolly'ye yaklaştırdı. O kadar yakındı ki, kadının burun deliklerindeki kılları, gözlerinin rengini ve genişleyen burun deliklerinin her iki yanından yayılan küçük kırık damarları görebiliyordu. Kadının şimdi hızla gelen ekşi nefesinin kokusunu .

"Kilisede çok zaman geçiriyorsun, değil mi Dolly?" Elise bunu çok alçak sesle söyledi, ama görünüşe göre uğursuz bir ses çıkarmayı başarmıştı. "Bu cümleyi bitirmen için sana *meydan* okuyorum."

Yutkundüğünde Dolly'nin boğazı hareket etti.

"Eğer bana kimden çaldığımı ve kimi yaraladığımı söyleyebilirsiniz, o zaman pozisyonunuzu koruyabilirsiniz."

Dolly suskun kaldı.

"Ben de düşünmüştüm. Bana sos kabını ver."

Dolly elini kaldırdı, fırlatmaya ama Elise daha hızlıydı ve elinden kaptı. "O valizi bırak ve bu evden çık. HEMEN. Arkanda bıraktığın eşyaları yarın sabah yolda bulacaksın."

Dolly Elise'in ayaklarına doğru tükürdü, ıskaladı, valizi düşürdü ve kapıyı çarparak evden çıktı.

Elise daha sonra aramak valizi aldı, topuklarının üzerinde dönerek fırlamaya hazırlandı ve sendeleyerek durdu.

Lord Lavay koridorun sonunda duruyordu. Onu izliyordu.

Yüz ifadesi neredeyse şaşkınlık içindeydi. Sanki bir şey kafasına dank ediyordu.

Sanki Lord Lavay'ın kendisi, eli kolu bağlı Dolly Farmer tarafından evden kovuluyormuş gibi, onun o mavi sos teknesini tutkuyla savunduğunu duymuş olmalıydı.

Sessizce birbirlerine baktılar. Adamın gözlerindeki ifade neredeyse dizlerinin bağını çözüyordu, öylesine yumuşak ama öylesine şiddetliydi ki.

"Onurumu koruduğunuz için teşekkür ederim, Bayan Fountain. Bir an için cinayet işlemeye hazır göründünüz," dedi yumuşak bir sesle. "Ve bu bakışa oldukça aşına olduğum için bilmem gerekirdi. Korsanlar bunu sık sık yapar." Gülümsemeye çalıştı. Bunu tam olarak yapamadı.

Eğer seni öpecek olsaydım. . .

Sos teknesini sözsüzce ona uzattı. Şefkatle. Sanki gerçekten de bir öpücük müş gibi.

Yavaşça ona doğru yürüdü ve parmak uçları onunkileri okşayarak, neredeyse törensel bir şekilde, nazikçe ondan aldı.

Bir süre konuşmadan ona baktı. Sanki onun da yüz ifadesini görmesini istemiyordu.

"O , Bayan Fountain. Nazik olmak hızlı olmaktan daha iyidir. Lütfen cesaretinizi kaybetmeyin."

"Yapmayacağım. Ama sanırım porselen dolap için yeni bir kilide ihtiyacımız var." Başını kaldırdı. "Bütçede yer bulacağım."

Bunun üzerine gülümsedi.

"Korkarım o aşçıydı, Lord Lavay."

Tek omzuyla omuz silkti. "Gerekirse ekmek ve peynir yerim. Ya da Ardmay Kontu ve Kontesi ile dışarıda yemek yerim."

"Buna gerek kalmayacak," diye aceleyle onu temin etmeye çalıştı. "Bir adam sadece elmalı tartla yaşayamaz. Başka bir tane bulana kadar yeterince pişirebilirim. Kahvenizi de size getirtirim. Bu sabah size getirmekte geciktiğim için özür dilerim, eğer sizi üzen buysa."

"Kahve olmadan birkaç dakika daha dayanabilirim. Ve . Böyle şeyler olur, Fountain. Zamanında pek çok adamı kovdum. Ancak hiçbiri Dolly Farmer kadar büyük değildi."

Ona gülümsedi.

Çalışma odasına dönmek için arkasını döndü ve omzunun üstünden seslendi, "Oh, ve tebrikler. İş resmen senin."

Merdivenlerden yukarı, koridordan aşağı ve çalışma odasına dönerken Philippe, Bayan Fountain'ın kendisini savunurken yüzünde beliren ifadenin tadını çıkarıyordu.

Daha önce bir kadının yüzünde aynı ifadeyi gördüğünü hiç hatırlamıyordu. O şefkatli vahşilik. Tehlike anları alkolle aynı etkiye sahipti: gerçekleri sarsıyordu.

Sanki bir savaş esirine güvenli bir yere kadar eşlik ediyormuş gibi sos teknesini şefkatle tuttu.

Neredeyse patinaj yaparak durdu, tıpkı hayatında hiç görmediği küçük bir çocuğun da durduğu gibi. Birbirlerine zıt yönlerden yaklaşıyorlardı.

Yaklaşık on iki metre mesafeden birbirlerini sessizce, şaşkın ve temkinli bir şekilde incelediler.

"Sen o dev olmalısın," dedi çocuk sonunda.

"Dev mi?"

Bir asır kadar eski olduğu düşünülürse, evin hayaletten nasibini almış olması muhtemeldi ama henüz karşılaşmamıştı. Bu seferki şeffaf değildi. Ağzının kenarına yapışmış kırıntılara benzeyen bir şey vardı. Büyük olasılıkla elmalı tart.

Philippe yavaşça yaklaştı, sanki çocuk bir çocuk değil de keskin dişleri olan vahşi bir hayvanmış gibi.

Ayağa kalktı ve aşağı baktı.

Çocuk gözleri kocaman açılmış bir şekilde yerinde duruyordu. "Lütfen beni yemeyin."

Philippe kendini anlamsızca, "Aç değilim," derken buldu.

Mutfakta mı çalışıyordu? Evin bu katında ne yapıyordu?

"Liam'ı yiyebilirsin," diye teklif etti Jack, saray politikasını idare eden bir saray mensubu kadar yumuşak bir şekilde. "Benden daha hızlı koşabilir ama ondan daha çok var. Şimdilik," diye yemin etti Jack. "Daha büyük olacağım."

"Eşine gerçekten ihanet etmemelisin. Bu bir onur meselesi, genç adam." Bu da bir şekilde refleksti.

"Onur mu?" Jack kelimeyi test ederek ve açıkça hoşlanarak tekrarladı.

"Evet. Doğru olanı yapmaktan gurur duymak demektir. Ve gerçek bir insan yurttaşlarına sadıktır."

Karanlık koridorun rüya gibi niteliğinden kurtulamıyordu. Ve çocukta bir şey vardı... dilinin ucunda tam olarak ulaşamadığı bir kelime gibiydi.

"Uyumluluklar elmalı tart gibi midir?"

"'Com-pa-tri-ots' 'arkadaşlar' ve 'silah arkadaşları' anlamına gelen bir kelimedir. Savaşa gittiğinizde size göz kulak olan adamlar. Ve hayatın her gününde de."

Neden sanki her zaman yaptığı bir şeymiş gibi doğal bir şekilde konuşmaya başlamıştı?

"Keşke benim de bir aslanım olsaydı," dedi

çocuk birden. "Tabii ki. Herkesin vardır."

"Ve bir at."

"Doğal olarak."

Belli ki pusulasız bir konuşma labirentine girmişti.

Jack parladı. "yerine küçük kızları mı yiyorsun? Onlardan bir *sürü* bulabileceğin bir yer biliyorum. Bayan Endicott'un Akademisi'nde. Genelde daha temiz olurlar."

"Elmalı turtalara düşkünüm. Henüz bir insan yemedim. *Yedim*. bir böcek yedim." Bunu sanki bir koz oynuyormuş gibi

söyledi. "Ewww!"

Sevindirici bir tepki.

"Biraz daha , kilise çanını hiç yardım almadan tek başıma çalabileceğim."

"Takdire şayan bir hırs."

"Ben de elmalı turtaları severim," diye itiraf etti çocuk. "Hiç hamakta uyudun mu?"

"Evet. ." Bu konuşmanın bundan sonra nereye varacağını merakla beklemeye başlamıştı. Biraz eskime benziyordu ama çok daha az tehlikeliydi. "Büyük bir gemide denizciydim. Ben ranzada uyurdum, yani çok sert bir yatakta. Ama adamlarım hamakta uyurdu."

"Annem denizcilerin hamakta uyuduğunu söyler." "Annen . . ."

"Bana yatakta zıplamamamı yoksa hamakta uyuyacağımı söyledi."

Philippe'in ensesi hüznle karıncalandı. Annesi ... "Sence devler ne yer?" diye sordu çocuk.

"Ne yemek isterlerse, sanırım." Philippe sesinin biraz daha soğuklaştığını duydu, çünkü bir şeylerin farkına başlamıştı.

Çocuk kıkırdadı.

Lavay bunun üzerine refleks olarak gülümsedi, çünkü bir çocuğun kıkırdaması karşısında gülümsememek için insanın taştan yapılmış olması gerekirdi.

Ve Bayan Fountain'ın da belirttiği gibi, kesinlikle taştan yapılmamıştı.

Oh, kesinlikle hayır.

"Ben bir dev değilim, genç adam. Sadece çok uzunum. Bir gün sen de öyle olacaksın."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bu kaçınılmaz."

Çocuklar sadece genç insanlardı ve onlara tepeden bakmaya inanmıyordu.

"Çünkü sanırım fasulye sırtığına tırmanmak için biraz daha uzamam gerekiyor. Bu harika olurdu."

"Biri sana sihirli fasulye mi verdi?"

"Ohhhh!" Jack nefes aldı. "Hikayeyi sen de biliyor musun? Annem bana Jack'in adını vermiş. Uyumadan önce Jack hakkında bir şarkı söyler."

Philippe bir an için gözlerini kapattı, farkındalık bir ok gibi keskin bir şekilde içine .

Yumuşak koyu renk gözleri, bukleleri, koyu renk kaşları.

Çenesindeki küçük gamze.

Philippe'in midesinde tuhaf, soğuk bir düğüm oluştu. İhanete uğramış gibi hissetti.

Hayatta nedenini söyleyemezdi.

Mermer koridorlarda terliklerinin çılgınca tıkırtılarını ve patinajlarını, nefesinin hışırtısını duydu. "Jack, neredesin-" Elise, biri çok küçük, diğeri çok uzun boylu iki adam görünce durdu.

Genç Jack'in yüzü ısıltı ısıltı oldu.

"Anne! Devi buldum!"

"Anlıyorum." Sesi temkinli olsa da neşeliydi.

"Bu genç beyefendi sizin oğlunuz olduğunu söylüyor," dedi Lavay. "Gerçekten de öyle ve daha şanslı bir anne hiç yaşamadı."

Jack ona doğru parladı ve kadın ellerini apoletler gibi Jack'in omuzlarına bırakıp onu sıkıca kavradı. Deve karşı iki kişi.

"Jack, seni baktığım bu güzel evin sahibi Lord Lavay'a takdim etmekten memnuniyet duyuyorum ama bana itaatsizlik için hayal kırıklığına uğradım. Biz evin en üst katında oturuyoruz ve bu kısım Lord Lavay'a ait ve buraya izinsiz girmek kabalık olur. Ona selamınızı verdiniz mi?"

"Hayır, anne. Özür dilerim anne. Seni arıyordum ve o buradaydı. Bu bir kazaydı, anne."

"Şimdi lütfen selamınızı verin." Ellerini adamın omuzlarından kaldırdı.

Jack o kadar eğildi ki alnı neredeyse dizlerine değecekti.

"Yakışıklı bir selam, Efendi Jack. Teşekkür ," dedi Lord Lavay ciddiyetle.

Jack parladı, sonra mutlu bir şekilde kıpırdanmaya başladı.

Ellerini tekrar adamın omuzlarına koydu ve adam hareketsiz kalarak ona yaslandı.

"Ben Lord Lavay ile konuşurken lütfen şimdi odana dön aşkım. Yolu biliyor musun?"

"Trabzandaki aşk tanrısını, güzel gözlere benzeyen desenli duvar kağıdını takip et, merdivenlerden aşağıya kadar in, kokuyu bekle

sonra mutfağa git, koridordan aşağı in ve merdivenlerden yukarı çık."

Sanki sosyal konumları arasındaki uçsuz bucaksız mesafeyi tarif ediyor gibiydi.

"Çok haklısın ve çok zekisin, Jack." "Pekala, anne. Güle güle, Dev Lord Lavay."

"Tekrar görüşene dek, Yakında Uzun Usta Jack olacak," dedi ciddiyetle. Jack güldü ve kaçmaya hazırlanarak döndü.

"Yürü!" diye uyardı.

Alaycı bir şekilde sakın bir adım attı ve bu da onun arkasından gülümsemesine neden oldu.

Gözden kaybolana kadar onu izlediler. Daha doğrusu, kadın onu izledi.

Lavay onu izledi.

Kadının ifadesi adamın nefesini kesti.

"Bir oğlun olduğunu bilmiyordum," dedi usulca, sanki onu güzel bir uykudan uyandırmakta tereddüt ediyormuş gibi.

Kadının dikkati aniden ona döndü.

Endişeli görünüyordu. "Bu bilgiyi dışladığımı düşünüyorsanız özür dilerim lordum. İlginizi çekeceğini ya da işimin bir koşulu olacağını düşünmemiştim."

"Değil," dedi kısaca. Bir sessizlik daha.

"Sizi rahatsız ettiyse çok özür dilerim."

"Etmedi."

Sesinin oldukça kaba çıkmasından korkuyordu. "Büyüleyici biri," diye ekledi.

Ve sonra, artık iyice aydınlanmış ve tozlanmış koridorda sessizce birbirlerine bakarak durdular.

Hava söylenmemiş şeylerle öylesine doluydu ki, bir elini uzatıp onları silkeleyebileceğini hissetti. Onun işvereni olduğu ve bunu yapacak kadar kibirli olduğu için sormaya hakkı olan sorular vardı. Ama yine de bunları merak etmeye hakkı yoktu, çünkü o, yeniden zarif bir şekilde vals yapmaya başladıktan sonra yaşamayı planladığı evin hizmetçisiydi ve kaygılar hiyerarşisinde mobilyaların bir ya da iki basamak üstünde yer alması gerekiyordu.

Ancak soruları sormamış olması daha da can sıkıcı ve garipti.

"Yakışıklı bir çocuk."

"O çok güzel," dedi hemen, aceleyle ve sonra kızardı, çünkü bir düzeltme gibi gelmişti.

Bir sessizlik oldu.

Belli belirsiz gülümsedi. "Evet," dedi nazikçe. "Ben de tam bu kelimeyi düşünüyordum. Teşekkür ederim, Madam Je-sais-tout."

"Teşekkür ," dedi belli belirsiz, ki bunu ilk seferinde de söylemesi gerekirdi.

Yüzü pembeydi.

"Yakında elmalı tart olacak mı?"

"Evet, tabii ki. Gidip onlara bakacağım."

Görünüşe göre her zaman elmalı turtalara sığınabilirlerdi.

Bölüm 16

KOCAM.

Elbette o da öyle olmayı düşünüyordu ama şimdi bunun şaşırtıcı derecede tatsız bir kelime olduğunu düşünüyordu.

Başka bir kelimenin eklenmesiyle daha da tatsız hale geldi: *o*.

Kocası gibi.

Çalışma odasına döndü, sos tabağını masanın üzerine yerleştirdi ve sanki bir müşhil ya da saç gömleğiymiş gibi bu kelimeyi kafasında tekrarlarken -yeniden adım atabilmek ne kadar sevindiriciydi- volta attı. En iyi yanlarını nedeni bu muydu?

Çünkü o *Bayan* Fountain'dı ve mutlaka bir yerlerde bir kocası olmalıydı? Evli olmasalar bile hizmetçilere genellikle "Bayan" unvanı verilirdi. Ama sonuçta bir oğlu vardı.

Onun. Onun. Zamirlerin amacı da buydu zaten, sahiplik belirtmek. Belki de "sahiplik" yanlıştı. Belki de "ait olmak" daha iyi bir kelimeydi. Bir bakıma daha acı verici bir kelimeydi, çünkü seçim anlamına geliyordu. Başka birine ait olmayı seçmişti.

Hiçbir zaman acı gerçeklerden kaçan biri olmamıştı, çünkü bir kez gerçeği öğrendiğinde, bu konuda bir şeyler yapabilirdi.

Ve böylece, sanki kendini kamçılarlamak istercesine, "ait olmanın" anlamı buydu: Bir adam o parlak siyah saçların beyaz bir yastığın üzerine yayıldığını görmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu ve çıplak uzuvlarının onunkilere dolandığını hissetmenin ve karanlıkta gülüşünü duymanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Birisi her sabah onun yanında uyanıyor ve yataktan neşeli mi yoksa huysuz mu kalktığını ve güne başlamak için kahveye mi yoksa çaya mı - yoksa çikolataya mı - ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Bilmiyordu. Bilmiyordu. Bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Tüm sıradan şeyler birdenbire hepsinden daha önemli görünmeye başlamıştı.

Ve şimdiye kadar onları tanımak istediğini fark etmemiştir. Bu onu pencereye doğru hızlandırdı ve perdeleri sanki sıçrayıp ona saldırmaya hazırlarmış gibi geri çekti. Güne suçlayıcı bir bakışla baktı.

Eğer bir çocuk varsa, bir de erkek vardı, çünkü elbette o, zarif bir şekilde yönetilen evi ve kusursuz elmalı tartları bir yana, sonuçta Madonna değildi.

Sonra tekrar ... söz konusu adam ölmüş *olabilir*.

Bu umut onu saçma bir şekilde cesaretlendirdi ve birdenbire gün yeniden güzelleşti ve bu mesafeden bile kuşların ötüşünü duyabildiğini hayal etti.

"Pah!" dedi kendi kendine ve omuz silkerek pencereden uzaklaştı.

Ve *tüm* bunlar çok saçmaydı: göğsünde sanki biri göğüs kafesini açmaya çalışıyormuş gibi hissettiği garip basınç, perdelerle ilgili histriyonikler, o tatlı çocuğun babasız kalmasını dilemek, bilmek, bilmek, bilmek için duyduğu susuzluk.

O ...

Kıskanmıştı.

Şu yaya kelimesi.

Ah. *Demek köylüler böyle hissediyor*, dedi kendi kendine kuru bir sesle.

Bundan hoşlanmamıştı. Bu konuda ne yapacağını bilmiyordu: onu afyonla boğamaz ya da söğüt kabuğu çayıyla uyuşturamazdı. Onu varoluşundan çıkaramazdı. Onu vuramaz ya da ondan uzaklaşamazdı.

Tuhaf bir şekilde iğneledi.

Tüm bunlara alışkın olduğunu sanıyordu.

Sadece hissizleşmiş gibi görünüyordu. Ama şimdi duygular yeniden dolaşmaya başladığına göre, kendini yeniden göstermeye karar veren *bu* muydu? Lavay Hanesi'nin üzerine yağacak işkencelerin sonu yok muydu?

Artık onun hakkında o kadar çok şey biliyordu ki, ama onun için dünyadaki en değerli şey olan şeyden bir kez bile bahsetmemiştir.

Homurdandı. "Saçmalıyorsun Philippe!"

Belki de yaralanmış olan sadece kibriydi. Belki de Bayan Fountain'ı kendisine ait bir şey olarak görmeye başlamıştı.

Muhtemelen sıkılmıştı. Başka koşullarda onun mevkisindeki bir adam, güzel de olsa hizmetçisi tarafından bu kadar rahatsız edilmezdi. Güzel hizmetçiler her yerde evlere doluşur, mirasçıları baştan çıkarır ve her türlü soruna neden olurdu.

Çok uzun süredir kapalı kalmıştı ve çok uzun süredir güzel, çekici kadınların bolca bulunduğu, hiçbirinin nabzını rahatsız edici bir şekilde attırmadığı ya da küçümsenmiş bir metres gibi kıskançlık krizine girerek bir şeyler fırlatmaya teşvik etmediği gerçek dünyasının dışında kalmıştı.

O topu tutmanın zamanı gelmişti.

Ve bir refleks ya da can simidi gibi zili çaldı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi anlamsızca, kadın çalışma odasına geldiğinde.

"Evet. Tabii ki. Zili çaldığınızda genellikle yaptığım şey bu."

Şaka yapıyordu ya da yapmaya çalışıyordu. Ama sesi neredeyse onun selamlaması kadar yapmacıktı. Birdenbire yabancılaşmışlardı.

Kendini bir çocuk kadar değersiz hissetti. Ne söyleyeceğini bilemedi.

"Dolly Farmer'la yaşadığınız talihsiz olaya tanıklık etmek zorunda kaldığınız için tekrar özür dilerim," diyerek garip sessizliği bozdu.

"Çantasını aradım. Başka bir şey çalmamış."

"Buna tanık olduğum için pişman değilim. Asa ile yarattığınız mucizeyi şimdi biraz daha iyi anlıyorum. Mücadelenin doğasını tam olarak kavradığımı sanmıyorum."

"Öyle değildi-"

Başını sertçe salladı. "Her şeydi. Hayatımın büyük bölümünde, her evde, hizmetçilerin çoğunu görmedim bile. Onları sadece düzgün çalışmadıklarında fark ederdiniz. Onlar bir evin dolaşım sistemi gibiydiler. Sanırım bu sizi kalp yapar."

Kendini durduramadan ağzından çıktı ve bir an için kelimeler gerçek bir kalp gibi çarptı.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Daha önce de söylediğim gibi, daha önce de adam kovdum ama Dolly kadar büyüğünü kovduğumdan emin değilim," diye ekledi telaşla, neredeyse telaşlanmıştı.

Buna gülümsedi, merhametli bir şekilde. Ama sadece kısa bir süreliğine. Konuşulmayanların gerginliği arasında bunu sürdüremedi. İkisi de hâlâ onu çağırmasının gerçek nedenini gizliyordu ve bunu biliyorlardı.

Boğazını temizledi. "Sanırım cesaretinizi nereden aldığınızı şimdi anlıyorum Bayan Fountain," dedi nazikçe. "Anneler acımasızdır."

Ve işte .

Kıpırdamadan durdu. Belli ki kendini hazırlıyordu.

"Oğlun Jack, adı ne?" dedi usulca. "John.

Ama biz 'Jack'i daha çok seviyoruz." "Sihirli fasulyeleri olan çocuktan sonra."

"Evet," dedi kısaca. Sanki güç topluyormuş gibi uzun uzun nefes aldı, sonra verdi. "Lord Lavay, sizi rahatsız ettiyse tekrar özür dilerim. Gitmesi gerekmiyordu... Belki de size bundan bahsetmeliydim... Onun gitmesini hiç istememiştim-"

"Elise."

Sessizliğe gömüldü.

Adını kullanmasına şaşırdığı kadar ses tonuna da şaşırdı. Samimi. Sabırsız. Sıcak.

Kelimenin orada çınlamasına izin verdiler, ikisi de sessizce hayret ettiler. Kadın minnettarlıkla ona usulca gülümsedi.

Elise karşısında durmadığı zaman baloları, güzel kadınları, Alexandra'yı, çapkınlığı ve hovardalığı düşünmek daha kolaydı. Bu şeyler artık ona gereksiz ve gerçek dünyasının bir parçası değilmiş gibi geliyordu, oysa akıl sağlığı tam tersini düşünmesini .

Yine de o yanında durduğunda kendini her zaman çok daha iyi hissediyordu. "Biraz geveze olsa da tavırları çok hoş," diye nazikçe takıldı. "Belli ki zeki bir çocuk. Annesine çekmiş."

Parlıyordu. "Teşekkür ederim. Deniyorum. Günlerini genellikle papaz evinde geçiriyor. Peder Sylvaine, yerel bir çocuk olan Liam Plum ve diğer bazı kısıtlı imkanlara sahip çocuklarla birlikte onun eğitimine biraz zaman ayırıyor. Aramızda kalsın, şansımız yaver giderse büyüyünce dinsiz ya da aptal olmayacak. Umarım bir gün seveceği bir meslek bulur. Şu anki tutkusu kilise çanı çalmak."

"O da bir aslan istiyor. Ve bir at."

"Evet, pekala."

"Evin her yerinde başımızın üstünde yeri var, gerçekten. Çocukları severim, bilirsiniz. Dürüstlük, masumiyet, vahşilik ve zekânın, en sevdiğim insanların hepsinde ortak olan öngörülemezlikle bir araya geldiği o kombinasyona sahipler."

Tekrar güldü, sevinçliydi.

Bütün gün burada durup onu güldürecek şeyler söyleyebilirdi.

"Eğer hava böyle sert olmaya devam ederse, onu bana gönderin, ben de yerküreyi kullanayım" -tek parmağıyla bir tur çevirdi- "eğer isterse ona coğrafya öğretirim. Çünkü ben de sizin gibi bilgi vermekten hoşlanırım ve pek çok yerde bulundum. Ya da bir hamak kurabiliriz. Daha açık günlerde."

Tekrar gülümsedi. "Teklifin çok nazik ama Jack'in buna bayılacağını biliyorum. Teşekkür ederim."

Sadece başını salladı.

Sormak istediği ve onun da sormak istediğini bildiği soru havada sessizce sallanıyordu, neredeyse bir hamak kadar somuttu.

Bunu yüksek sesle söylemek istemedi. Burkulmuş bir ayak bileğinin üzerinde ilk adımını gibi bir şeydi bu.

Mümkün olduğunca sıradan bir ses çıkardı ama ikisinin de bunu beklediğini biliyordu, bu yüzden sözlerine bir pandomimin sahte, neşeli havasını verdi.

"Çocuğun babası ..."

Yüzü anında kapandı.

Bir şeyler yanılttı, çünkü nasıl cevap vereceğine karar verdiği açıktı. Bu da gerçeğin tamamını öğrenemeyeceği anlamına geliyordu. "O gitti," dedi kısaca.

"Gitti mi?"

"Evet. Altı yıl oldu."

Gitti mi? "Gitti" bir örtmece miydi? Öbür dünyaya mı gitmişti? Londra'ya mı? Afrika'ya mı? Dul muydu?

Bunu bilmek neden bu kadar önemliydi?

Öyle değildi. Bilmesi gerekmiyordu.

Ve önemli de olmamalıydı.

Kendine *gel Lavay*, dedi kendi kendine.

"Anlıyorum," dedi, ama . "Bayan Fountain," diye hızlıca devam etti, "sizi aradım, çünkü sanırım artık

Daha önce bahsettiğimiz balo. Belki de danslı bir toplantı demek daha doğru olur, zira balo bu özel evin salonu için biraz iddialı görünüyor. Sanırım hanımların çok hoşuna giden o yavan içkiden içeceğiz. Belki sandviçler ve insanların balolarda yemekten hoşlandığı diğer şeyler de. Sarhoşların kusması ve aşıkların arkasına saklanması için bazı bitkiler getirin, bu tür şeyler. Biraz çiçek ve eğer mümkünse belki de bayrak. Eğer uşaklara kıyafet giydirebilerseniz, bayrak bulabileceğinizi düşünüyorum. İki hafta sonra mı? Taşrada yapacak pek bir şey yok, bu yüzden davetlerin hoş karşılanacağını düşünüyorum."

"Bir top! Oh, bu harika bir haber!" Konu değiştiği için rahatlamış gibiydi.

Kaşlarını çattı.

Güldü. "Balolar elbette mutlu anlardır lordum. Dans, müzik, güzel elbiseler, arkadaşlıklar, sarhoş eğlenceler. Eminim personeliniz bu görevin üstesinden gelecektir. Ben sadece kır danslarına katıldım."

"Onları seviyorum," diye itiraf etti. "Aslına bakarsanız bu konuda çok iyiyim." "Kaşlarınızı çatmanızın nedenini sorabilir miyim?"

"Dansım konusunda endişeliyim." Bir sessizlik oldu.

"Gülmemek için kendinizi zor tutuyorsunuz, Bayan Fountain." "Gülmüyorum!"

Öyleydi.

"Gördüğünüz gibi biraz kaskatı kesildim ve biraz da antrenmansızım ve yaşlı bir adam gibi sallanarak aileme utanç getirmekten çekiniyorum. Acaba vals çalışarak bana yardımcı olabilir misiniz?"

Bu tamamen düşüncesizceydi, yine de bu fikir ona bir hediye gibi geldi. Ses tonu, cevabının onun için ne kadar önemli olduğuyla ters orantılıydı.

Bunu düşünürken saat birkaç saniye daha ilerledi, başı biraz öne eğildi.

"'Kalbimde buldum.' Çok süslü," diye mırıldandı.

Sadece bekledi, tuhaf bir baskı oluşuyordu. Muhtemelen nefesini tuttuğu içindi.

Birdenbire dünyanın kaderi onun söyleyeceklerine bağı hale geldi.
"Müziğimiz yok," diye düşündü usulca.

"Bugün ayağınıza basan Lord Lavay ile vals yapmak hakkında bir şarkı uydurabilirsiniz. Ya da sayabiliriz. İkimizin de nasıl sayılacağını bildiğimizi kesinlikle kanıtladık."

Buna güldü.

Uzun bir nefes aldı ve verdi. Ama hiçbir şey söylemedi.

"Şu anda ilgilenmeniz gereken başka sorumluluklarınız varsa, Bayan Fountain, elbette isteyeceğim. Ben sadece mümkün olan en iyi izlenimi bırakmak istedim."

İşte. Doğru ve adil olanı yapmıştı. Ona çekilmesi için bir fırsat vermişti. Jack ya da elmalı tart istemesi için. Ve bunu küçük bir doz suçluluk duygusuyla yapmıştı, çünkü kızın ona yardım etmeye karşı koyamayacağını biliyordu.

Bir süre daha onu inceledi, gözleri yumuşak ve ihtiyatlıydı. Orada keskin ve parlak bir şey titreşti. Teslimiyet mi? Ama biraz öfkeye benziyordu. Bir parıltı ve kayboldu.

Ve sonra derin, yavaş bir yaptı.

Bir senfoni uvertüründeki tellerin kabarmasına benzemeyen bir zafer dalgasının içinden geçtiğini hissetti. Hayatı boyunca daha önce hiç bir şey düşünmemişti.

Aynı zarif ciddiyetle eğildi.

Elini uzattı, kaşları çatıldı ve kendi eli de uzandı. Zamanın ona işkence etmek için acı verici bir şekilde yavaşladığına yemin edebilirdi. Belki de elleri hiç buluşmayacaktı. Belki de o dokunmadan önce onu geri çekecekti.

Ve sonunda onu kavradı. Parmaklarını onunkilerin üzerine kapattı, nazıkçe ama kararlı bir şekilde.

Sonunda ten tene tekrar karşılaştıklarında şaşkın bir durgunluk ve sessizlik anı yaşandı.

Ve o zamana kadar tüm bu vals saçmalığının sadece ona tekrar dokunmak için bir bahane olduğunu kabul etmeye istekli değildi.

Nedenini bilmiyordu. Nedeni önemli değildi. Önemli olan tek şey onun elini tutmasıydı ve diğer elini onun beline koymak için bir bahanesi olacaktı ve yakında vücudunun sıcaklığını hissedecek kadar ona yakın olacaktı.

Elini onun ince beline yerleştirdi. Kızın gözlerindeki ifadeyi okuyamıyordu ama yanakları çoktan al al olmuştu.

Eli bir ötücü kuş kadar narin bir şekilde adamın omzuna kondu.

"mi?"

Sadece başını salladı.

Ve onları bir valsle rahatlattı.

"*Bir*, iki, üç, *bir*, iki, üç, *bir*, iki, üç, *bir*, iki, üç, bir . . ."

"İki . . ." diye mırıldandı.

Ve sonra saymayı unuttu.

Çünkü sessizliğin kendisi şarkı söylüyordu. Nefes alış verişlerinin yumuşak, yumuşak sesi, elinin altında göğüs kafesini kaldırırken nefesinin ritmi, (yeni dövölmüş) halıya batan ayakları yeterli müzikti. Kadının yanaklarındaki kızarıklık. sıcaklığı. Kız o kadar hafifti ki, adam nekahat döneminde yara izleri yerine kanatları çıkmış gibi hissetti. Kendini hiç bu kadar ağırlıksız hissettiğini hatırlamıyordu.

Delirdin, delirdin, delirdin, delirdin, delirdin, Elise'in kafasında vals ritminde tekrarlanan nakarattı. Ama ona dokunmaya, bir sonraki nefesini çekmeye karşı koyabildiğinden daha fazla karşı koyamamıştı ve bunun nedeninin büyük bir kısmı, onun da kendisine dokunmak istediğini bilmesiydi. Onu nasıl reddedebilirdi? Sadece bu anın bile ne zararı olabilirdi ki? Bunlar her bağımlının bir sonraki afyon dolu nargileye uzanırken söylediğı sözlerdi, diye hayal etti. Paltosunun dar kesiminin altındaki kolu heyecan verici derecede sertti, dünyaları kaldırabilecek türden bir kol. Kravatının yastığından ve istenirse gözleri kapalı bile çizebileceğı çenesinden birkaç santim uzaktaydı ve adamın gözleri sıcaktı, çok sıcaktı. Ve adamın eli sıcacıktı ve belinde çok ama çok erkekçe duruyordu. Kendini hiç bu kadar keskin bir kadın gibi . Ve eğer ölmek için görkemli bir yol seçecekse
-kalbi biraz daha hızlı atarsa, her an bunu yapma ihtimali vardı- bu an daha mükemmel olamazdı.

Bir an sonra ortadan kayboldu. İşte o zaman gözlerini kapattığını fark etti. Sanki bu gerçekten de bir rüyaydı.

Kısa bir süre sonra valsini , tembel bir dönüşe geçtiğini uzaktan fark etti ve adamın gömleğinin nişasta kokusunu aldığı anda bunun nedeninin aralarındaki mesafenin bir şekilde azalması olduğunu anladı. *Bu yanlış, bu yanlış, bu yanlış.*

"Başarılı bir şekilde vals yapıyor gibi görünüyorsunuz Lord Lavay." Sesi sakinleşmişti.

Aklına başka bir üç çeyrek zaman kelimesi geldi ve bunu gerçekten hatırlaması gerekiyordu. *Temizlikçi temizlikçi temizlikçi.*

Hayır, onunla flört etmemeli. Hayır, onunla dans etmemeli. Hayır, kendisi olmamalı. Tıpkı Tantalus gibi o da acı çekmeli.

"Ama biraz sertçe, *evet*, bir fil gibi?" Sesi de boğuktu. Ve çok samimiydi.

Başını onun göğsüne yaslamayı ne çok isterdi. O konuştuğunda oradaki gürültüyü hissetmeyi. Kalbinin atışını duymayı. Üç çeyrek daha: *Bu yanlış, bu yanlış, bu yanlış.*

"Fillerin zarif olduğunu biliyorum." Sesi zayıftı. "Bir keresinde Covent Garden'da bir tane görmüştüm. Numaralar yapıyordu."

Buna güldü, yumuşak ve alçak ve ses kadının vücudunda lezzetli bir şekilde dalgalandı. Arzunun tatlı gerilimi içinde yükseliyordu, bir basınç, kıyıları taşırmak üzere olan bir nehir gibi, neredeyse bir öfke. *Seni istiyorum, seni istiyorum, seni istiyorum.*

Seller arkalarında felaketler bırakır.

Bunu ondan daha iyi kimse bilemezdi.

Aniden hareket etmeyi bıraktığında vücudundaki her hücre protesto için haykırdı.

Kolalı bir gömlek gibi kaskatı kesilmek için kendini zorladı. Neredeyse tökezliyordu.

Ama yeterince çabuk toparlandı. Yüzü hareketsiz ve esrarengizdi.

"Sanırım ağırbaşlı davranacaksınız, Lord Lavay. Partinizde sizinle birlikte vals yapan kadın ne kadar şanslı."

Elini tutmaya devam etmesi için hiçbir neden yoktu. Elini bıraktı, tıpkı bir yankesicinin çantasını gerçek sahibine geri vermesi gibi. Eli kızın belinden düştü.

Bir adım geri çekildi, sanki adam dünyada istediği her şey değil de bir tuzakmış gibi. Cildi öfke ve engellenmiş arzuyla ateşlenmiş ve gerginleşmişti. Bir şey fırlatmak istedi. Bir vazo. Ya da vücudunu onun kollarına geri fırlatmak.

Çok adaletsiz, çok adaletsiz, çok adaletsiz. Gözleri yanıyordu. Hareket etti, vücudu ağrıyordu ve kendini ondan mahrum bırakma ihtiyacına öfkeleniyordu ama bunu yapmayı başardığı için rahatlamıştı.

Durmuş onu izliyordu.

Ağzının köşesi alaycı bir şekilde eğildi. Gözleri gülmüyordu.

"Teşekkür ," dedi nazikçe. "Çok cömertsiniz. Artık kendime daha çok güveneceğim."

Konuşmaya çalıştı. Henüz konuşamadı.

Sadece başını salladı.

Ve sonra boğazını temizlemeyi başardı.

"Hepsi bu kadar mı Lord Lavay?"

"Evet," dedi.

Onu geçmeye başladı.

Ve Philippe sanki bir gibi, adamın elinin uzanıp kızın kolunu acımasızca sarışını izledi.

Bu bir refleksti. Sanki uçup gidecekmiş, sonsuza dek ondan uzaklaşacakmış gibi, onu tutmak kritik görünüyordu, bağlanmamış bir uçurtma gibi.

Onu kendisine doğru çevirdi.

Ona baktı. Şaşırmıştı.

Ve sonra orada vahşice bir özlem, öfke sınırında bir acı ve ihtiyaç gördü.

Tam olarak kendisinininkini yansıtıyordu. Gitmesine izin vermedi.

Sessizlik çınladı.

Ve sonra nefes alışlarının sesini duydu. Hızlı, şaşkın, birlikte.

"Philippe. ."

Bunun bir protesto mu yoksa yalvarma mı olduğunu bilmiyordu. Adını söylemişti. Onun adını.

Ve Őimdi onun da kendisini bu Őekilde dűŐűndűŐűnű biliyordu, muhtemelen karanlıkta, merdivenlerin baŐında tek baŐına.

Onu kendi bedenine çekti. Sonra eli onun kolundan aŐaŐı kaydı ve bir nehrin denize doŐru sűzűldűŐű kadar doŐal bir Őekilde sűzűldű, sırtının kűűűk kısmına, sanki Yaratıcı tarafından özellikle onun iűin oyulmuŐ gibi oturduŐu yere.

Adam aŐaŐı inerken kadının yűzű yukarı kalkıyordu. Daha űnce kimseyi űpműŐ műydű?

AldıŐı zevkten, varlıŐının derinliklerine inen yeniliŐin gűrkemli kıvılcımından űrperdi. AŐzını yumuŐakűa bıraktı, ilk baŐta űekingendi ama isteksiz deŐildi; onunkiyile uyumu buldu.

Teslim olmak.

Eriyor.

Oh, Tanrım.

Arzusu tırtıklıydı. Biraz sonra ne olacaŐını, kızın ne yapacaŐını, ne söyleyeceŐini ya da aslında ne istediŐini bilmemenin verdiŐi korku hoŐuna gidiyordu. Garip hissetmek, tamamen denizde olmak hoŐuna gidiyordu. Onu o kadar űok istemekten hoŐlanıyordu ki bundan titriyordu ve kendini tutmaktan hoŐlanıyordu.

Onu űptű űűnkű *onu* űpmek istiyordu. Bunun baŐka bir Őeye yol aűacaŐını bildiŐi ya da umduŐu iűin deŐil.

Dudaklarını kendi dudaklarıyla araladı ve aŐzının sıcak, ıslak, kadife tatlılıŐını hafifűe tattı.

Elleri yukarı kayarak adamın boynuna dolandı.

. . ve bir Őekilde dűŐűyordu; hayır, sűzűlűyordu. Anılar ya da talepler deŐildi, gűrev ya da intikam deŐildi; belki de ilk kez en saf olduŐunu dűŐűnűyordu. Ve dűnya sadece bu kadının sıcaklıŐı ve yasak tatlı tadından, dilinin onunkinin etrafındaki geűici kıvrımından, derinleŐen Őehvetli talepten, aletinin kıpırdanmasından ibaretti. Ve kadın biliyordu, kadın biliyordu, ona ne yaptıŐını ve onun ne istediŐini biliyordu, űűnkű ona karŐı oturdu, pantolonundaki ŐiŐkinliŐe karŐı kasıtlı olarak hareket etti.

Kadın kan dolaŐımına bir anda, űiŐ bir likűr gibi űarptıŐında keskin bir nefes çekti.

Bunu istiyordu. Vücudunun gerginliğinde, elleri sırtında gezinirken nefes alış verişinin keskin temposunda arzusunun uğuldadığını hissedebiliyordu. Öpücüğü daha derinlere götürmesine izin vermek için başı geriye düştü ve onun taleplerini kendi talepleriyle karşılamaya başladı.

Ellerini yavaşça kalçalarının üzerinden aşağı kaydırды ve onu daha sert bir şekilde kendine doğru çekti.

Onun küçük zevk nefesi, şimdiye kadar duyduğu en güzel, en şehvetli sestti.

Dudaklarını kızın boğazına götürdü ve nabız atışları dudaklarıyla buluştu.

Teni krem satenden bir harikaydı.

Titreyen elleriyle elbisesinin arkasını kıvırmaya başladı.

Ellerini çözdü, adamın göğsüne , sonra yukarı kaydırды ve yavaşça gömleğinin içine soktu.

Ve ağzını onunkinden çekip başını eğdi. Sersemlemiş ve şaşkın bir halde, usulca itiraz etti, "Elise . ."

Ve sonra nazikçe ama oldukça kararlı bir şekilde onu itti.

Adam bir adım geriye sendeledi.

Kollarının ulaşamayacağı kadar geriye, yaklaşık dört adım attı. Halının üzerinde birbirlerinden yaklaşık bir metre uzakta durdular.

Nefesini düzene sokmak ve kalbini yavaşlatmak için bir nefes verdi.

Ereksiyonunun yatışması biraz daha uzun sürecekti.

Bunu şaşkın bir sessizlik izledi.

Tüm zaman duygusunu kaybetmişti. Halının o güvenli genişliği boyunca birbirlerine bir dakika ya da bir saat boyunca bakmış olabilirlerdi.

"Yapamam," dedi sonunda

usulca. Bu bir yalvarış gibiydi.

Henüz konuşamadı.

"Anlamalısın Philippe, ben olduğum izlenimini vermek istememiştım..."

"Yapmadın," dedi ve onu endişelerinden anında . "Ben kendimi özgür bıraktım. Hata tamamen benim."

Sesi boğuk çıkmasına ve başı hâlâ vals yapıyormuşçasına dönmesine rağmen konuşabildiği için kendini tebrik etti.

Ondan açıklamasını istemedi. "Yapamam" anlama gelebilirdi. Oğlu, makamı, bir adam. Herhangi bir şey.

Başıyla kısa bir selam verdi.

Hâlâ hızlı hızlı nefes alıyordu ve bunu en azından memnuniyet verici buluyordu. "Özür dilemeli miyim?" diye sordu usulca.

Başını aniden, şiddetle salladı. Bir anlık hazzın farkındaydı.

"Ama de yapacağım. Şu anda hissettiğin sıkıntı için özür dilerim, Elise. Belki de sadece ... valsın çok erotik olduğu düşünülüyor." Kısa bir kahkaha attı. "Öyle, senin yaptığın gibi."

Onun güldüğünü duyunca çok rahatladı.

"Belki de üstesinden gelmişizdir. Hepsi bu."

"Evet. Ve belki de yine Fransız oluyordunuz."

"Evet. Bu valsın Fransız versiyonu ve ben de Fransız gibi davranıyordum."

"Cumartesi günü herkesin dilinde olacaksın o zaman. Pazar günü de bitkin düşeceksin."

Güldü.

Güldü.

Gülmek çok acı vericiydi, çünkü belki de ilk kez mükemmel bir sempati duyduğu ve yatağa atmak ve akla gelebilecek her türlü sevişmeyle iyice yormak istediği bir kadınla gülüyordu.

Ve ertesi sabahı gör. Ve

ertesi sabahı.

Söylenecek her şeyi tüketmiş gibi görünüyorlardı.

"Kızgın mısın?" diye sordu.

Şaşırmıştı.

"Ben *ang* miyim? . . hayır. Hayır. Ben bir canavar ya da hizmetkârlarından bir şeyler talep eden bir derebey değilim, Bayan Fountain. Kızgın değilim. Bir daha talepte bulunmayacağım."

Yine de bu soru onu biraz kızdırdı.

Duvarı yeniden diken tüm o kelimeleri söylemişti. "Lord" ve "hizmetkarlar" ve "talepler." Kısmen şakaydı. Kısmen de bu duvarların var olduğu gerçeği onu öfkeliendirdiği için, çünkü bu, başka birini istediğini hatırlayamadığı bir şekilde istediği bir kadındı.

Elini kaldırdı, sanki ona dokunmak, onu yatıştırmak ister gibiydi.

Sonra bıraktı.

Tam yerine.

Çünkü her şeyin bir yeri vardı elbette.

"Balodan sonra daha iyi olacak," dedi nazikçe.

Muhtemelen haklıydı.

Bu tutku yoğunluğunun seyreltilmesi gerekiyordu. Şüphesiz yakınlık nedeniyle böyle bir seviyeye ulaşmıştı. Ve bir kez daha kendi türüyle - zengin ve iyi yetiştirilmiş, coşkulu sofistike gevezelikler, yetenekli flörtler, güzel elbiseler, dans etmesi ve öpmesi gereken kızların parlak gözleri ve çocuk eldivenleriyle- çevrelendiğinde, belki de bir hizmetçiye duyduğu özleminden utanacaktı.

Ama şimdi o kadar güzeldi ki, içinde bir sızı . Öylece ayrı durmak çok yanlış geliyordu. İki adım sonra onu tekrar kollarına alabilecekken.

Onu ikna edebileceğini biliyordu. Romantik sadağındaki yetenekler her kadını fethedebilirdi.

Ama bunu ona asla yapmazdı.

Doğruldu. "Elbette," dedi.

O anda yüzünün karardığını düşündü ama belki de bu sadece günün değişen gölgelerinin bir yansımasıydı.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

"Evet, Bayan Fountain. Hepsi bu kadar."

Bölüm 17

LONGING AND INNUENDO ve engellenmiş arzular eve taşınıp her köşeyi işgal etmeye başladığından beri ev birdenbire çok küçük gelmeye başlamıştı, bu yüzden Philippe toplantı hazırlıklarının telaşından kaçıp Postlethwaite's Emporium'a kadar yürüyerek mektupların gelip gelmediğine bakmaya karar verdi.

Zamanın o öpücüğün anısını silikleştireceğini ummuştı. Bunun yerine, "yapamam" dediği andan şu ana kadar, daha efsanevi bir hal almıştı.

"Yapamam" demek asla anlamına gelmiyordu.

Ve bu olasılığı hayal etmekle o kadar meşguldü ki, kendini Postlethwaite'in evinde bulduğunda şaşırdı; oraya nasıl gittiğini bile hatırlamıyordu. Durdu, vücudunu dinleyerek test etti. Nefes nefese kalmıştı ama çok az. Ağrıyordu ama dayanılmaz derecede değil. Yine de tepeden aşağıya yaptığı basit bir yürüyüşün sonucu olarak hem yorulmuş hem de ağrıyordu. Şimdi altı canı üzerine atılsa, arkalarında ölü bir adam bırakırlardı. Bunun farkına varmak sabırsızlıkla tüm kaslarını yeniden gerdi ve kapıyı aksi takdirde yapabileceğinden daha bir şekilde itti.

Üzerine takılı çanlar çılgınca zıpladı ve şingirdadı.

İçeride gözlerini, şalların ve bonelerin, her renkten eldivenlerin, kurdelelerin, fiyonkların ve süslemelerin, ışıltılı tarakların, iğnelerin, yelpazelerin ve retiküllerin, parıldayan, ısıldayan ve parıldayan şeylerin, kadınsı bir kalbin özlem duymasına neden olan her türlü şeyin göz kamaştırıcı dizisinden neredeyse korumak zorunda kaldı. Marie-Helene'i ve onun bütün bunlar karşısında nasıl haykıracağını düşünerek biraz da acımasızca gülümsedi. Bunlar onun sahip olması gereken şeylerdi. Ona verebilmesi gereken türden şeylerdi.

Aniden onlara arkasını döndüğünde pırıl pırıl parlayan, bordo kırmızısı saten kurdele karşılaştı. Nefesi kesildi. Ona doğru sürüklendi ve gevşek ucunu yakaladı, yavaşça, sanki Elise'in saçının nihayet serbest kalmış bir tutamıymış gibi parmaklarının arasından geçirdi. Onun saçında parlayacaktı. Yumuşak, yumuşacık ağzından sadece bir ton daha koyuydu.

Aniden bıraktı.

Bay Postlethwaite neredeydi? Belki de üst kattaydı, lazımlıktan yararlanıyordu.

Tüm bu hoş kadın efemerasının karşısında beyler için birkaç şey vardı: kravatlar, çoraplar, eldivenler ve benzerleri. Şu anda bunların hiçbirine ihtiyacı yoktu.

Başka bir rafta çok küçük bir oyuncak seçkisi vardı.

Durakladı, gülümsedi ve uzanıp tahtadan bir aslan kopardı. Küçük, tuhaf yüzü boyalı yünden yapılmış bir yeyle çevriliydi, arkasından sert, küçük bir kuyruk çıkıyordu ve bacakları eklemliydi.

Bir an onunla oynadı, rafın üzerine atlama pozisyonunda yerleştirdi. "*Rawwr*," dedi çok yumuşak bir sesle.

Bir gırtlak duyunca geri döndü.

Postlethwaite ufak tefek, gözlüklü ve Philippe'e uzun, eğitilmiş bir bakış attıktan sonra neredeyse boyun eğen biriydi. Tüccar müşterilerini bir anda ölçüp biçebilirdi ve bir lordu gördüğünde tanırdı.

Çok alçak sesle eğildi. "Ben Bay Postlethwaite, efendim, hizmetinizdeyim." "Lordum Lavay, Bay Postlethwaite. Postlethwaite. Will sen nazikçe bkz. Eğer Alder House için herhangi bir yazışma geldi mi?"

"Elbette lordum. Derhal, lordum."

Bay Postlethwaite tekrar dükkânının arkasına saklanırken, Philippe de yine boş boş tüylerin arasında dolaştı.

Bir tarak ve fırça kutusunun önünde durakladı. Elise hakkında çok az şey biliyordu. Bunlardan biri, geri dönemeyeceğini söylediği evinden sadece bir saç fırçasıyla ayrılmış olmasıydı.

biri yan yatmıştı ve arkasındaki baş harfleri okuyabiliyordu: ELF.

Kaşlarını hafifçe çattı.

Bir şüphe doğdu.

Postlethwaite elinde birkaç mektupla çıkageldi ve Philippe dalgın, sözsüz bir şekilde mektuplara uzandı.

"Küçük kurnaz aslan, değil mi Lord Lavay? Genç bir hanımefendi için hediye arıyor olabilir misiniz?"

Philippe onu ancak yarı yarıya duydu. Mektuplardan biri belli belirsiz tanıdığı bir el tarafından yazılmıştı.

Dalgınca kesip açtı:

Sevgili Philippe,

Sesini duymak ne büyük bir rahatlık ve zevk.

Mektup, gerçi el yazın benimkinden daha güzel olmuş!

Toplantınızdan önce kız kardeşimi görmek ve kuzenlerim Lord ve Leydi Archembault'u ziyaret etmek için tekrar Sussex'te olacağım.

Lord Willam ve ailesini ziyaret edeceğim. Elim öpücüğünün hayalini kuracak ve sizinle vals yapmaktan daha güzel bir şey düşünemiyorum.

*En içten
saygılarımla,
Alexandra*

Suçluluk içini sızlattı. Bu kadın onun geleceği olabilirdi, ama şu anda Alexandra'nın elini öpme fikri sarsıcı ve saçmaydı ve bunun düşüncesi bile onu biraz utandırıyordu, sanki kısa bir süre önce değil de yıllar önce yaptığı acemice bir şeyi hatırlıyormuş gibi. Elise'i öpmenin şimdiye kadar yaptığı en gerçek şey olduğundan ve bunun aksine her şeyin yapay görüldüğünden şüpheleniyordu.

Belki de tek ihtiyacı olan Alexandra'yı tekrar görmektir.

Mektubu katladı ve ceketinin cebine soktu, bunu yaparken elindeki kasların gerildiğinin farkındaydı.

"Evet, Bay Postlethwaite. Sanırım bir hediye arıyorum. Saç fırçasını görebilir miyim lütfen?"

"Elbette lordum." Postlethwaite çantanın kilidini açıp içine uzandı ve sanki nadir bir antikaymış gibi Philippe'e uzattı. Lavay onu nazikçe aldı, tıpkı Elise'in ona mavi Sevr sos teknesini uzattığı gibi, ve başparmağını baş harflerinin üzerinde şefkatle gezdirdi.

"Bunun ilginç bir hikâyesi var," dedi Postlethwaite. "Genç bir hanımefendi bunu iki çift beyefendinin ipek çoraplarıyla takas etmiş."

ELISE personelini durmak bilmeyen bir neşe içinde çalıştırdı. Evie'nin hizmetçisi Henny'nin de yardımını (ve ona Dolly Farmer'ın maaşının sağlıklı bir kısmını vaat ederek) Alder House'u şenliklere hazır hale getirmek için çalışmaya başladılar. Balo salonu -aslında daha çok büyük bir salon- fırçalanmış, cilalanmış ve ışıltılı bir zenginlik kazanacak şekilde temizlenmişti; yerler lekesiz, pürüzsüz, altın rengi ve neredeyse aynalar kadar parlaktı; avizenin kristalleri buz saçağı parlaklığında . Birkaç saksı bitkisi alınmıştı - onları almak için çiçek bütçesini esnetmişti; çiçekler yerel seralardan temin edilmişti; Seamus ve bir grup müzisyen arkadaşıyla içki, yemek ve konuklarla flört karşılığında çalmaları için anlaşılmıştı.

Ve o ve Lord Lavay, ilk seferki gibi zilletten ziyade, açık bir ateşe çok yaklaşımdan sakınır gibi birbirlerinin etrafından dolaştılar. Bu bir merhametti. Kendisi de öpücüğün onu usulca, kalıcı olarak tutuşturduğunu hissediyordu ve bunun herkes tarafından anlaşılmasından endişe . Hissettiği dehşet ve sevinç karışımını tanımlamak için yeni bir kelime arıyordu. *Dehşet* mi?

Elise, Bayan Marietta Endicott'un biraz alaycı bir incelikte söylediği gibi, düşünülemez olanı yapıp *çocuk sahibi* olana kadar herkesin onu sıradan, biraz da yersiz konuşmaya eğilimli biri olarak görebileceği gerçeğini düşündü. Ama hayır: Görünüşe göre kaderinde fırtınalı bir *romantizm* denizinde savrulup durmak, evlilik dışı hamile kalmış altı yaşında bir çocuğun annesinin sahip olmaması gereken sevinç, dehşet ve bütün gece karanlıkta uyanık kalma arzusu gibi duygulara kapılmak vardı. Ve sonra uyandığında, kelebeğe dönüşmeye hazırlanan bir yaratık gibi çarşaflarına sarınmış, dönüp durmaktan ter içinde kalmıştı.

Çünkü o öpücük ne bir heves, ne o anın anlamsız dürtüsü, ne tecrübeli bir flörtçünün kurnazlığı, ne de sadece Fransız olduğu için gelmişti. Bu, lanetlenmiş bir özlemin ve duygunun serbest bırakılmasıydı, aynı anda işkence gibi tatlı, erotik ve dehşet vericiydi.

Philippe'e karşı hissettikleri Edward'a karşı hissettiklerine bir yankının gerçek bir sese olan kadar benziyordu.

O terk edilişin ıstırabı hâlâ yankılanıyordu. Kalbini tekrar böyle bir riske sokarsa nasıl bir kadın olurdu?

Elbette onu, istediği diğer her şey pahasına istemiyordu.

Metresi de olmayacaktı. *Asla*. Ne kendi iyiliği için, ne de Jack'in iyiliği için.

Toplantıya davet etmesi için kendisine bir misafir listesi verilmişti. -Ardmay Kontesi doğal olarak Lord Lavay'a tavsiyede bulunmuştu. İlginç bir şekilde, şu anda Sussex'te bulunan tüm Everseas'ler ve tüm Redmond'lar da bu listede yer alıyordu. İsimlerin çoğunu tanıyordu. Ne şimdiki ne de önceki hayatında asla davet edilmeyeceği türden bir partiydi bu. Ama pelerinler, yıpranmış etek uçlarını düzeltmek ve saçlarını düzeltmek için ayırdıkları odadan geçerken kadınların parlayan yüzlerini görecekti. Tüm kadınlar Lord Lavay ile dans etmekte özgür olacaktı.

Ve tabii ki güzel Leydi Prideux da listede yer alıyordu.

Elise bu özel daveti bir yılını tutar gibi elinde tutuyordu.

Sonra da bir tür umutsuzluk içinde usulca güldü. Hayatında bir sürü ironi vardı ve Leydi Prideux'nun Elise'in hayatındaki rolünün ikinci bir perdesi varmış gibi görünüyordu.

Ve Philippe'in "ev" dediğinde yüzünde beliren ifadeyi düşündü.

İstedikine sahip olduğundan emin olmak için neredeyse şeyi yapabileceğini düşündü.

Bu o olamaz.

Derin bir nefes aldı ve uşakların elden teslim etmesi için diğer davetiyelerin arasına gitti.

"ÇOK GÜZEL GÖRÜNÜYORSUNUZ, efendim."

"Eğer *muhteşem* görünüyorsam, sana teşekkür ederim James. Yazı turayı kazandığın için tekrar tebrikler."

Philippe'in aynası ona gerçekten de *muhteşem* göründüğünü söylüyordu: Gıcır gıcır, simsiyah bir ceket ve pantolon, kalay rengi yeleşinden taşan, muhafazakâr bir şekilde bağlanmış, lekesiz bir kravat. Yüzü tıraş edilmişti.

Ve böylece uşak valesi onu gerçek yaşam alanına geri gönderdi.

Philippe merdivenleri yavaşça çıktı. Bayan Fountain'ın tuttuğu orkestra, sesi giderek yükselen, konuklarının birbirine karışmış seslerinin alçak uğultusunun daha da belirginleştiği bir tür şenlikli makara çalıyordu ve sahanlığa ulaştığında uzun, derin bir nefes aldı. İçeri parfüm ve likör, nişasta ve defne romu, ter ve skandal girdi. Okyanusu gerçekten görmeden önce havadaki o ilk tuz tadı gibiydi.

Zenginliğin kokusu.

Eski hayatının kokusu.

Bu onun için denizin kokusu kadar doğal ve tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Nasıl yönlendirileceğini çok iyi biliyordu ve bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Merdivenlerin dibinde, yüzeye çıkmaya hazırlanan bir dalgıç gibi durakladı.

Bir test olarak, Leydi Prideux Alexandra'en son gördüğü haliyle hayal etmeye çalıştı. Bir şey bekledi. hafifleyecek ya da bir şey. Ve kalbi onu düşününce en azından biraz olsun sevindi, gerçi bu sadece onun mutlu anılarla olan ilişkisinden kaynaklanıyor olabilirdi. Ama buna umutla sarıldı, çünkü Elise Fountain'dan başka hiç kimse ya da hiçbir şey için kıpırdamayacağından korkmaya başlamıştı.

Evin ne kadar görkemli göründüğünden gurur duymak onu oldukça şaşırtmıştı. Salon renk ve yumuşak, rüya gibi bir ışıkla çalkalanıyordu ve her şey ve herkes parlıyor gibiydi. Gülümsemeler ıslı ıslı parlıyor, ipek ve taftalar ve çizmelerin parmak uçları parıldıyor, topuklar bir makaranın hoş ritmiyle cilalı tahtaya iniyordu. Bunun tadını çıkarmak için bir an durakladı.

Alexandra'yı kalabalığın içinde görmek kolaydı.

Gözden kaçması imkânsızdı; her zaman göz kamaştırmayı bilmişti. Bir duruşu vardı, ancak karakteri doğduğundan beri sahip olduğu beklentilerle şekillenmişti: kendisine ilgi gösterileceği. İnsanlar ona kur yapacak, eğlenecek ve onu her zaman hoş karşılayacaktı.

Yine de, eğer doğru hatırlıyorsa, o kadar da çekilmez biri değildi.

Konuklarının arasından geçerek ona doğru ilerledi, rahatça, yavaşça. Herkesi selamlamak, kendini tanıtmak, birkaç kelime konuşmak, geldikleri için teşekkür etmek ve harika vakit geçirmeleri için yalvarmak için durakladı. Her zaman olduğu gibi zahmetsizce büyülüyordu.

Alexandra onun ilerleyişini izledi.

O geldiğinde, gülümsemesi parlak ve gerçektir.

"Her zaman şaşırtıyorsun, Alexa. Tam da güzelliğine alıştığımı düşündüğüm anda ..." Kalbine bir ok saplanmış gibi yaptı.

Güldü ve yelpazesıyla ona hafifçe vurarak oyalanmasına izin verdi - bir çocuğun oyuncağını ele geçirip "Benim!" demesine çok benzeyen bir hareketti bu. Ve oradaki her kadının bunu görmesini umuyordu.

Neredeyse gözleriyle aynı tonda buz mavisi ipek giymişti. Elbiseyi yaratıcılık ya da takas yoluyla edinmemişti. Parayla edinmişti ve şaşırtıcı miktarda parası vardı. Bal rengi saçları, başının arkasında kafes şeklinde uzanan dar, küçük örgülerden oluşan karmaşık bir ağla bağlanmış ve elmas gibi görünen şeylerle tutturulmuştu. Net etki mükemmeldi ve muhtemelen dört hizmetçinin birlikte çalışmasını gerektirmişti. Bu tür hizmetçiler için sadece kadınların katılmasına izin verilen bir tür gizli Tattersall olup olmadığını merak etti.

Elmacık kemiklerini çevreleyen iki tane çok bilinçli, çok çekici bukle. Leydi Prideux için asla tesadüfi bukleler olmayacaktı.

Yaptıklarının çok azı kazaydı.

Solgun bir yanakta uçuşan siyah saç sarmalını hayal etti ve anında huzursuz hissetti.

Merdivenlerden yukarı bir göz attı, ama büyük olasılıkla Elise mutfakta ya da belki de çekilme odasında, yırtık etek uçları ve çökmüş saçlarıyla kadınlara yardım ediyordu.

"Çok şık görünüyorsun, Philippe. Yaşlandıkça daha da . Babam bu nedenle bir konyak saklıyor.

Sanırım ölüm döşeğindeyken tadına bakacak ve gerçekten çok mutlu ölecek."

Philippe güldü. "Umarım beni ölüm döşeğine saklamak niyetinde değilsindir, Alexandra."

"Mümkün olduğunca hazzı ertelememeyi tercih ederim."

Şimdi Alexandra'nın her zaman doğaüstü bir özgüvene sahip olduğunu ve kendini çirkin ve modern görmekten hoşlandığını hatırlıyordu. Bir zamanlar bunu eğlenceli bulmuştu; pantolonunun paçasına tırmanan bir kedi yavrusunu şımarttığı gibi onu şımartmıştı. Nedense şimdi biraz güneşin acımasızca parladığı bir piknikte olmak gibi hissettiriyordu. Giyiyorum.

Ve eğer bir bakire varsa, o da Alexandra'ydı.

Ama Philippe bir ödül olarak kalacağını biliyordu. Fransız sarayından daha uzak bir Bourbon olsa da o hâlâ bir Bourbon'du. Ve bu Alexandra'nın her zaman olmak istediği bir şeydi.

"Uşaklarınızın Les Pierres d'Argent'inkine çok benzeyen bir kıyafet giymesi ne muhteşem bir dokunuş, Philippe."

"Evet, burayı daha çok evimiz gibi hissettiriyor."

Bunun tamamen doğru olduğunu fark edince şaşırdı.

"Hiçbir şey Les Pierres d'Argent kadar muhteşem değildir, Philippe. Kendimi hep orada yaşarken hayal etmişimdir."

Bu kesinlikle şunu söylemek için *bir* fırsattı: *Ve yakında bir gün belki de bunu yapacaksınız.*

Birkaç ay önce, aynı konuşma sırasında bunu söyleyebilirdi.

Gerekli kelimeleri söylemeye gücü yetmedi ve bu yüzden komik bir sessizlik oldu.

Gülümsemesi biraz gerginleşti.

"Benimle bir vals paylaşmanı umuyordum," dedi onun yerine.

"Elbette paylaşacak birden fazla vals olacaktır." Sesi şimdi biraz kararsız geliyordu.

"Ah, ama açgözlü olmamalısın, sevgili Alexandra. Ben ev sahibiyim ve talep görüyorum ve eminim ki ne kadar keyifli en iyi siz biliyorsunuz. Ve eminim buradaki beyefendilerden bir ya da ikisi sizinle dans etmenin anısını ömür boyu yaşatacaktır?"

Dalkavukluk, cazibe ona çok doğal bir şekilde geri döndü. Kendini, onu bu kadar kolay manipüle edemeyeceğini umarken buldu.

Biraz somurttu, çekici ve hiç de inandırıcı olmayan bir şekilde. "Pekâlâ."

"Yine de en iyisini sona saklayacağım, Alexandra."

Alexandra'nın kendinden çok emin olmasına izin vermemek en iyisiydi.

Onun elini öperek selamladı ve Ardmay Kontu'nu aramaya gitti, çünkü belli bir meseleyi sonuca bağlamaları gerekiyordu. Kontun söyleyecekleri, Alexandra'ya ne olursa olsun önemli olacaktı.

Çok zeki bir navigatör olmasına rağmen kontu ararken bir şekilde onu hanımefendinin çekildiği odaya götürdü.

ELISE VE ÇALIŞANLARI balo salonunun yakınındaki küçük bir odayı ve hanımefendilerin çekilme odası haline getirmiş, büyük bir yatay ayna asmış ve önüne sandalyeler dizmiş, sonra da kapının yanındaki köşeyi bir perdeyle akıllıca bölerek bir tür dolap oluşturmuşlardı. Kitty ve Mary balo salonundaki masalara yığılan sandviç ve tartlara son sanatsal dokunuşları yaparken, Elise de geceye burada başladı, şıklıklarıyla içeri akın eden hanımları selamladı, pelerinleri, şalları ve asılacak pelisleri kabul etti.

"İyi akşamlar Bayan Fountain," dedi perdenin arkasından alçak bir ses.

Kalbi yerinden fırladı ve Elise tam Philippe'e doğru dönerken bir konuk ona bir şal fırlattı. Kadın öne doğru devrildi, hedefi yere düşmüştü, kolları sallanıyordu. Philippe hamle yaptı ve kadın dört ayak üzerine düşmeden onu yakaladı.

Onu ayağa kaldırdı ve Elise ona sıcak bir gülümseme verdi.

"Valsi kaçırmak istemezsiniz," dedi kadına. "Birazdan çalacaklar. En iyisi kaçmak!"

Kadın o kadar ürkmüştü ki, ona itaat etti ve hızla uzaklaştı.

Elise gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Görüyorsunuz, kadınlar şimdiden üzerime düşmeye başladı."

Bunu görmezden geldi. "İyi akşamlar Lord Lavay. Oldukça gizlice içeri girmişsiniz. Çok şık görünüyorsunuz."

Aslında kalp durduracak, nefes kesecek kadar yakışıklı görünüyordu. "Öyle değil mi?" Gülümsedi. "Sanırım ben de harika kokuyorum."

Eğer ona böyle gülümseyecek ve şeyler söyleyecekse, tekrar ayrılacaklar, sanki dünyada başka kimse yokmuş gibi birbirlerinin tadını çıkaracaklardı ve bu asla olmayacaktı. Onunla birlikte odaya getirdiği tüm *duygulara* yer açmak istercesine bilinçsizce bir adım geri attı. Kendisine uzatılan başka bir pelerini almak için refleks olarak bir kolunu uzattı.

Tarafsız bir mesafe için çabaladı. " almam için bir pelerininiz var mı Lord Lavay? Sorunuz mu var, yoksa yardıma mı ihtiyacınız var?"

"Salon çok güzel görünüyor. Sıkı çalışmanız için teşekkür ederim." "Rica ederim."

"Ve vals konusundaki yardımlarınız için tekrar teşekkür etmek istiyorum, zira bu akşam güvenle birkaç kez vals yapacağım. Ama sanırım siz ve ben, Bayan Fountain, şu anda makara gibi bir şeyle meşgulüz."

Şaşkın bir nefes çekti. Çünkü anlamıştı.

Buluşma ve ayrılık. Buluşma ve ayrılık. Buluşma ve ayrılık. Gözleri buluştu.

Etrafında neşeli toplantı katılımcıları dolaşırken, bir anda dünyadaki son iki kişi de olabilirlerdi.

Ona bir pelerin daha uzatıldı. Onu görmedi.

Kadın onun dikkatini çekmek için elini salladı.

Elise kaptı. Sonra da ürkmüş kadına sıcak bir gülümsemeyle .

"Bu gece Fransız olmaya niyetin var mı?" diye mırıldandı Lavay'a. Bu bir çeşit savuşturmaydı.

"Benim için dilediğiniz de bu değil miydi Bayan Fountain?" diye yumuşak bir sesle karşılık verdi.

Aralarında anında karmaşık bir şeyler cızırdadı. Her makara sonunda bitti.

Bir son fikri Elise'i tekrar getirdi. Döndüğünde kendisine şallar uzatan gerçek bir kol demetiyle karşılaştı. Bu kolların sahipleri onunla konuşmuş bile olabilirlerdi. ne o ne de Philippe duymuştu.

Hepsini geri aldı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," dedi hanımlara. "Hepiniz çok güzel görünüyorsunuz. Teşekkür ."

Bayanlar daha sonra saçlarını düzeltmek ve arabalarda ezilen elbiseleri silkelemek için aynanın etrafında kümelandiler. Sonra da gülümseyerek ve beklenti yayarak dışarı çıktılar.

Elise omuzlarını dikleştirdi. "Lord Lavay, konuklarınız balo salonunda ratafia ve meyve kokteyli bulacaklar, bir orduyu doyurmaya yetecek kadar sandviç, damak zevkini etkileyecek reçelli tartlar ve kemancıya yeterince içki vermezseniz biraz hızlı çalabilecek kadar iyi bir orkestra bulacaklar, ama ona çok fazla içki vererseniz, hüzünlenebilir ve sonra kavga edebilir. Ramsey ve James balo salonunda devriye gezecek ve fazla iğrençleşenlerin dışarı atılmasına yardımcı olacak, ayrıca yiyecek ve içeceklerin durumunu izleyecek. Acele etseniz iyi olur, yoksa ilk vals kaçırırsınız."

"Teşekkür , Bayan Fountain. Siz olmasanız ben ne yapardım?" "Bu sorunun retorik olduğunu varsayıyorum."

Adam ona gülümsedi ve kadının kalbi yavaşça yalvarışa döndü.

Gitmek için hiçbir hamle yapmadı.

Böylece gerektiğini bildiği şeyi yaptı: ona sırtını döndü ve uzaklaştı, aynaya doğru yürüdü, saçlarıyla uğraşıyormuş gibi yaptı.

Sanki onu kendi habitatına geri bırakıyormuş gibi.

PHILIPPE SONUNDA huzursuz bir şekilde balo salonuna geri döndü, küçük vestiyerin aksine şimdi daha donuk ve loş görünüyordu.

-Ya da Elise Fountain'ın bulunduğu herhangi bir oda.

Tesadüfen Ardmay Kontu'nun pek de hevesli olmayan bir şekilde ratafia'ya yardım ettiğini gördü.

"Yaklaşık iki yıl önceki bir baloyu hatırlıyor musun Flint, orada bir grup genç kadının senin ... neydi o ... hakkında spekülasyon yaptıklarına kulak misafiri olmuştum. 'erkeksi kutsama'?"

Flint neredeyse ratafyasını tükürüyordu.

"*En iyisi tükürmek,*" diye anlayış gösterdi Lavay. "İtiraz etmeyeceğim." "Karımla ilk dans ettiğim yer. Tabii ki."

"Daha doğrusu, onunla önce *ben* dans *ettim*. Sonra da sen onunla dans ettin."

"Sapkın bir yaratık olan Violet beni tercih etti."

"Kaderin senden yana olduğunun kanıtı, dostum, çünkü başka hiç kimse ikinize de sahip olamazdı."

"Kader bir , eninde sonunda benim yönüme dönecekti. *Ve* seninkine *de*. Ve kaderden bahsetmişken, Lavay ..."

Philippe'in gerçeği öğrenmesi için gerekli olan tek şey, içinde isteksizlik ve özür barındıran bu .

"Söylemene gerek yok, Flint. Biliyorum."

Philippe bu cevaba hazırlıklıydı ama yine de daha az hoş karşılanmamıştı:

Kont, kralın son katılmak istemedi.

"Özür dilerim, ihtiyar. Gerçekten." Flint paranın ve bu görevin Lavay için ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. "Büyük bir parçam bunu yapmak istiyor, sadece para için değil. Geri kalan yanımda, hiç ailesi olmayan yanımda, bir daha asla onların yanından ayrılmak istemiyorum."

"Açıklamak zorunda değilsin." Ama Philippe bunu soyut bir şekilde söyledi. Hâlâ kararın etkisini sindirmeye çalışıyordu.

"Ve açlıktan ölmemizi nasıl engelleyeceğimi biliyorum Lavay. Hatta sonunda zenginleşeceğiz. Jonathan Redmond'un yeni yatırım grubuna katılabiliriz. Şu anda Hint baharatları, çayları ve ipeklerinden oluşan kargolara bakıyorlar ve *Fortuna*'yı nakliye için kullanabiliriz. Gemide mürettebat bulundurmamak zorunda kalmayız ama kendi kaptanımızı ve mürettebatımızı işe alabiliriz. Ama potansiyel kârlar aylar sonra. Onlara daha erken ihtiyacınız olduğunu biliyorum."

Emin olmak için yetersiz bir ifade. Philippe bir ay içinde parayı bulamazsa Mösyö LeGrande Les Pierres d'Argent'ı satacaktı.

Lavay neredeyse bilinçsizce Alexandra'ya doğru döndü. O ise Philippe'in adını çoktan unuttuğu genç bir adamı büyülemekle meşguldü.

Garipti ama kıskançlık hissetmiyordu.

"Ödevi şimdi yapacak mısın? Benim yerime birini mi arayacaksın? Sanki bulunabilecekmiş gibi." Flint şaka yapmaya çalıştı.

Philippe dalgın dalgın, "Bilmiyorum," dedi. Gerçekten de bilmiyordu. "Evlenmelisin Philippe," dedi Kont, bakışlarının yönünü takip ederek. "Yalnızsın."

Philippe formalite icabı böyle erkekçe olmayan bir iddiaya homurdandı. Ancak ikisi de kontun haklı olduğunu biliyordu.

Bir an için hiçbir şey söylemediler.

", " dedi Philippe yavaşça, "yanlış insanla evlenmek kendini daha yalnız hissettirebilir mi?"

Bu, kontun Philippe'i incelemek için başını yavaşça çevirmesine neden oldu. Philippe dikkatle onun gözlerine bakmadı.

"Size söyleyebileceğim tek şey şu. Ben bir yetimdim. Ve unutmayın, beni kabul eden tek kişiyle evlendim. Ama size şunu söyleyebilirim ki, kendinizi bir şeye ait hissetmek çok daha iyidir. Ya da birine. Ve sanırım siz de bunu çok iyi biliyorsunuz."

Philippe hiçbir şey söylemedi. Gözleri geri çekilen odaya doğru kaydı ve Elise'i düşünmek bile tatlı ve narkotik bir şeyin tadına bakmak gibiydi. Sadece o an için kendini daha iyi, daha özgür, daha huzurlu hissetmesini sağlıyordu.

"Şu anda bir şeye gülümsüyorsun. Nedir o? Kim o?" diye sordu Kont.

Philippe ona döndü, yüzünde boyun eğmişlik ve teslimiyet vardı. Onaylama.

Ama onun adını vermek üzere değildi. Kont yumuşak bir homurtu çıkardı.

"Bildiğim bir başka şey de bu Lavay. Violet olmadan yaşamam gerektiğini düşündüğüm zamanlar oldu ve bunu sen de biliyorsun. O bu fedakârlığa değdi."

"Her insanın farklı bir fedakârlık tanımını olduğuna inanıyorum." "Katılıyorum," dedi Ardmay kolayca.

"Sence Lyon Redmond Olivia Eversea'yı hâlâ seviyor mu Flint?"

"Yaşlı bir adam olmadan önce de bu tür konuşmalar yapar mıydık?"

"Biz yaşlı değiliz. Sadece biraz yıprandık."

Flint güldü. "Bence Olivia Eversea'yı sevmek o kadar uzun zamandır Lyon Redmond'ın kimliğinin bir parçası ki, muhtemelen o bile bilmiyor. Neden?"

Lavay başıyla kısa bir selam verdi. "Aşk ve fedakarlıktan bahsettiğimiz için merak ettim."

Tekrar sessizliğe gömüldüler.

"Limbo o a korkunç yer için ol." Flint dedi. Bu Sesli Komiserlik gibi.

Lavay, Olivia Eversea'nın arafta olup olmadığını merak etti.

"Anlaştık," dedi Lavay. "Git karınla dans et, Arday. Ben Olivia Eversea ile dans edeceğim."

Bölüm 18

Onu bir çıkarım süreciyle buldu: Etrafı tanıdığı Everseas'larla çevriliydi - Colin, Marcus, Chase ve eşleri.

Uzaktan bakıldığında, hikâyesi olan Olivia minyon ve porselen tenliydi, kırılıyordu ama yine de bir peri kraliçesi gibi, koyu mavi giysiler içinde muhteşemdi. Yakından bakınca biraz fazla zayıf olduğunu görebiliyordu, bu da gözlerini yüzünde iri ve parlak yapıyordu. Bir mücevher gibiydi, yönlü, ışıltılı, sert, uzak.

"Lavay!" Nişanlısı Lord Landsdowne onu selamladı. "Teşekkür ederim. Sizi iyi görmek ne büyük bir zevk."

Philippe selamlaştı.

"Teşekkürler Landsdowne. Size de teşekkürler Bayan Eversea, bu akşam geldiğiniz için. Bu dansı bana lütfedip lütfetmeyeceğinizi merak ediyordum."

"Kış sıkıntısını bir toplantıyla böldüğünüz için sizi ödüllendirmek için yapamayacağım şey yok. Çok memnun olurum. Sakıncası yok değil mi?" dedi Landsdowne'a.

"Tabii ki hayır."

Muhtemelen öyleydi ama bu kadın hayatının sonuna kadar onun olacaktı ve Philippe, Olivia'nın bu teklife neden evet dediğini bilmek istiyordu.

Çünkü Lyon Redmond'ın uğruna şaşırtıcı derecede tehlikeli kahramanlıklara giriştiği kadın buydu. Kalbini kırdığı ve ortadan kaybolmasına neden olduğu iddia edilen, Redmond'lar ve Eversea'lar arasında yüzyıllardır süregelen düşmanlığı körükleyen ve onu sözde lanetin öznesi haline getiren kadın: bir Eversea ve bir Redmond'un kaderinde her nesilde bir kez aşık olmak ve bunun feci sonuçları olmak vardı. Lyon Redmond bu kadına layık olduğunu kanıtlamak için ailesini ve doğuştan gelen haklarını terk etmişti.

Lyon Redmond da iki ay öncesinden beri Londra'daydı. "Nişanınız için sizi tekrar tebrik edebilir miyim, Bayan Eversea?" "Teşekkür , Lord Lavay. Sizin tebrikleriniz de adresinde yer alıyor mu?"

Bayan Eversea'nın rahatsız edici derecede açık sözlü olduğunu duymuştu, bu da endişe verici yakışıklılığı ve tutkuyla davalara, özellikle de kölelik karşıtı davalara sahip çıkma eğilimiyle birleşince, en yiğit erkekler dışında herkesi korkutuyordu. Lavay, Lyon Redmond gittiğinde kalbini aldığı ve yalnız kalmak istediği için kimsenin kalbinin gittiğini fark etmemesini istediği için kısmen savunma amaçlı bir taktik uyguladığından şüpheleniyordu.

Küçük orkestra şaşırtıcı derecede becerikliydi ve dramatik siyah bukleleri olan bir adam kemaniyla "Sussex Valsi "ni acıklı bir şekilde çalıyordu. Philippe Olivia balo salonunu iki kez turlamışlardı. Çevresel görüşünde, diğer çiftler onların etrafında dönüyordu. Saat dişlileri gibi.

Landsdowne'a bir kez bile bakmamıştı.

Ona doğru tek bir bakış bile atmamıştı.

Landsdowne diğer konuklarla sohbet ederken bile gözlerini ondan . Sanki gerçek kuzey oymuş gibi. "Düğün için bir tarih belirlediniz mi Bayan Eversea?"

"Tüm misafirlerimizin rahatça seyahat etmesine olanak sağlayacak ilkbahar. Mayıs ayının ikinci Cumartesi günü."

"Burada, Pennyroyal Green'de mi evleneceksiniz?"

"Nikahının yakın olmadığını iddia eden bir adam için nikahım hakkında çok fazla soru var. Evet."

"Doğru araştırmayı yaparak kaçınılmaz olana hazırlanmak gerekir." Güldü.

Olivia'nın nasıl büyülendiğini anlamak kolaydı. Bir tür zahmetsiz zeka ve çekicilik, aptallara asla memnuniyetle katlanmayacağını gösteren bir sabırsızlık, bundan başka bir şey olan çok az erkek tanıdığını gösteren bir ipucu.

Olivia Eversea'ya en az iki ay önce, ayın karanlığında Lavay'ın kanlar içinde yattığı yerden Lyon Redmond'un mavi gözlerinin içine baktığını söylese ne yapacağını merak ediyordu. "Ölmeyeceksin." Redmond, Lavay'a

kelimeleri elik gibi bir sakinlikle söylüyordu. Her türlü Şeye, hatta lme bile hükmetmeye alışkın bir adamdı. Philippe'e çok benzeyen bir adam. Lavay'ın hayatını borçlu olduğu bir adam.

Ve bu borcu ödemededen asla huzura kavuşamayacaktı.

Redmond denizlere açılırken Sussex'te kalan Olivia Eversea'nın Lyon'un dnştğu adamı tanıyıp tanımayacağını merak ediyordu.

Aşk, bataklık gibi çaresizce içine düştüğünüz bir Şey miydi? Başka birine duyulan sevgi Latince gibi öğrenilebilen bir Şey miydi? Ya da belirli bir kişiye duyulan aşk, doğuştan sahip olduğunuz bir Şey miydi, yoksa bir ateş gibi, sizin için o kişi ortaya çıkıp onu serbest bırakana kadar uykuda mıydı?

Bilmiyordu ve Olivia'nın da bilmediğinden şüpheleniyordu. Bilmemek ikisini de hayatın onları yapmaya zorladığı seçimleri yapmaktan muaf tutuyordu, böylece hayat, doğası gereği, hep ileriye doğru ilerleyebiliyordu.

"Ben saçıma bakarken bunu tutabilir misiniz lütfen?" Leydi Prideux, Elise'e bakmadan ya da bir yanıt beklemeden ona bir şal uzattı. Bu bir soru değildi.

Bu, Leydi Prideux'yu yakından incelemeyi kolaylaştırdı. Burnu mükemmel bir eğimle, solgun bir ağız iğinin üzerinde kayıtsız bir eğimle son buluyordu. Hafif ve oldukça çekici bir aşırı ısırığı vardı. Cildi Sevr inceliğindeydi.

Kesinlikle büyüleyiciydi. Kötü bir insan için.

Sonra Alexandra, sanki Elise'in bakışlarının sıcaklığını hissetmiş gibi sertçe başını kaldırdı.

Dondu kaldı.

Ah, demek beni tanıdı.

En azından vicdanının sesini dinleyen Leydi Prideux biraz pembeleşti.

"Oh, sizsiniz, Bayan Fountain."

"Evet. Tekrar karşılaştık, Leydi Prideux." Elise reverans yaptı.

"Özür dilerim. Bağlam dışında sizi tanıyamadım. Bu sizin için oldukça farklı bir pozisyon, değil mi?"

Ses tonunda bir parça soğuk bir neşe vardı. "Sanırım öyle."

"Phil, yani Lord Lavay için çalıştığınızı bilmiyordum. Ben ona Philippe diyorum tabii ki."

"Elbette," dedi Elise yumuşak bir sesle. Arka dişleri kenetlendi. Leydi Prideux bu kelimeyi söylediğinde yanlış, yanlış, yanlış hissetmişti. Bu kelime *Elise*'e aitti.

Alexandra içtenlikle, "Ayaklarının üzerinde durduğunu gördüğüme çok sevindim," dedi. Belli ki Elise'in artık bir hizmetçi olduğu için görünmez olduğundan emindi.

Leydi Prideux makyaj masasına yerleşti ve başını bir o yana bir bu yana çevirerek ya beş yüz bininci kez kendine hayran oldu ya da evinden Alder House'a yaptığı yolculuk sırasında ortaya olabilecek kusurları aradı.

Elise de onu inceliyor, eğer Leydi Prideux'nun neresine iğne batıracağını zevkle hayal ediyordu.

Leydi Prideux döndü ve Elise yüzünü hareketsizliğe alıştırdı.

Leydi Prideux, "Umarım kız kardeşimle ilgili olarak yaşananlar yüzünden aranızda bir kırgınlık yoktur," dedi coşkulu ve tamamen uydurma bir sıcaklıkla. "Sadece ailemiz kızlarımızın ahlaki eğitimi konusunda çok titizdir ve Colette çok ama çok hassastır. Yaptığım şeyi neden yaptığımı anladığınıza eminim. Senin de bir . . . anne." Tüm bunları mırıldandı.

Colette aslında güzel, aptal ve kötü bir kızdı ve Elise normalde öğrencilerinden herhangi biri hakkında böyle bir sonuca varmadan önce onlara en az bir düzine kez şüpheyle yaklaşırdı. Onun için umut olabilirdi. Olmadığına inanmayı reddediyordu ama böyle kız kardeşle Elise bundan umudunu kesmişti.

Ama Leydi Prideux'nun Elise'in görevinden alınmasını sağlamak için bu kadar soğukkanlı ve hesaplı davranmasının nedeni bu değildi. Lavay sorduğunda ona söylediği gibi, Elise gerçekten de bir öğrenciyle ilgilenmenin heyecanıyla yersiz konuşmuş ve görünüşe göre Leydi Prideux'ya ağır hakaretlerde bulunmuştu. Sadece güzel olmakla , aynı zamanda zeki olduğunun da düşünülmesini istiyordu.

"Her şeyi geride bırakalım, olur mu?" Leydi Prideux, Elise'in bunu kabul etmesini beklemedi. "Çok yakında nişanlanmayı umuyorum," dedi.

kız gibi fısıldadı. "Belki bu gece bile. En iyi halimle görünmek isterim." Kendinden utanan küçük bir kahkaha attı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Saçınız *çok güzel*, Leydi Prideux."

Alexandra memnuniyetle, "Bunu başarmak için dört hizmetçi ve yarım akşam gerekti," dedi. "Ve hâlâ gevşiyor gibi görünüyor." Elmas uçlu iğnelerden biriyle oynadı. "Yardımcı olabilir misiniz?"

Bunu buyurgan bir şekilde söyledi. Ve muhtemelen sadece Elise'e bir emir vermekten zevk aldığı için.

Elise titreyen elleriyle kendisine uzatılan iğneyi aldı ve ait olduğu yere doğru kaydırды ama içten içe iğnenin Leydi Prideux'nun yumuşak teninde bir yere saplanması gerektiğini düşünüyordu. Philippe'in bu kadının saçlarına dokunduğunu ve muhtemelen onunla evlenirse bunu yapacağını düşünerek midesi bulandı.

"Ben Philippe'le dans etmeye gidiyorum," dedi Alexandra. Sanki hâlâ daha güzel olduğundan emin olmak istercesine Elise'i inceledi. Elise, Leydi Prideux gibi kadınların bunu sık sık yaptıklarını, güzelliklerinin diğer kadınların güzelliklerine kıyasla nerede olduğunu değerlendirdiklerini fark etmişti.

Görünüşe göre tatmin olmuş olan Alexandra gitmek için döndü.

Elise onu durdurdu. "Ah, Leydi Prideux, korkarım saçlarınız hâlâ arkadan biraz kayıyor."

Alexandra durdu.

"Oh, canım. Lütfen, Bayan Fountain?" Elise'e ince sırtını gösterdi.

Elise bir iğneyi yerinden kaydırды, ince örgülerden birini kafesli konumundan dikkatlice ayırdı, yavaşça, gizlice yukarı doğru çekti ve Alexandra'nın başının ortasından dikey olarak yukarı çıkacak şekilde çok ama çok dikkatli bir şekilde tutturdu.

"İşte oldu. Şimdi *mükemmel* görünüyorsun," dedi Elise sıcak bir sesle. Tek boynuzlu bir at gibi mükemmel.

"Teşekkür Bayan Fountain," dedi Leydi Prideux, sanki hiç şüphe yokmuş gibi. Sonra da balo salonuna geri döndü.

"Temiz hava almak istediğimi fark ettim. Bir araya gelmene diyebileceğini sanmıyorum Philippe, ama yine de nefessiz kaldığımı fark ettim."

Belki bana açık bir pencereye ya da ... bahçeye kadar eşlik edebilirsiniz?" Philippe onu görünce irkildi.

Dar bir saç örgüsü, saldırmaya hazırlanan bir kobradan farksız bir şekilde başının ortasından yukarı doğru yükseliyordu. Yine de, modanın kaprisleri onu sık sık atlatırdı ve ne de olsa Paris'ten yeni gelmişti.

"*Kesinlikle*," diye sıcak bir şekilde kabul etti. Gözlerini ihtiyatla şaha kalkmış kobra örgüsüne dikerek kolunu uzattı.

Onu kalabalığın arasından bahçeye açılan Fransız kapılarına doğru götürdü.

"*Aarrgh!* Bana bakıyor!" dedi genç bir adam, Alexandra'nın dikey örgüsünü işaret . "Bir anteni var ve bana bakıyor!" Arkadaşı, "Ona aldırmayın, sarhoş o," dedi. Ama Alexandra'ya huzursuzca baktı.

Philippe yumuşak bir sesle, "Harika," dedi. "Akşamın tadını çıkarmanıza sevindim."

"Neden bahsediyordu, Philippe?"

"Muhtemelen bir tür halüsinasyon."

Onlar odada ilerlerken kafalar döndü ve gözler büyüdü ama Alexandra bunların hepsini iltifat olarak kabul etti.

LADY PRIDEUX gittikten sonra Elise vestiyerden kaçtı -heyecanlı Mary ve Kitty'yi vestiyerin başında bırakarak- ve Jack'e bakmak için merdivenleri tırmandı.

Tuttuğunu fark etmediği bir nefes verdi ve onu izlemek için durdu. Jack'in düzgün nefes alıp vermesi dünyanın en güzel şarkısıydı. Çalınmış bir an için oyalandı, onun mükemmelliğinin ve saf temizleyici bir sevgi patlamasının tadını çıkardı.

Kendi odasına doğru ilerledi, elini arkadaşı ve güzel hediyesi olan kahverengi sandalyenin arkasında gezdirdi, sonra durup pencereden dışarı baktı.

Aşağıdaki bahçede bir çift gölge dolaşıyordu. Dikkatle, yavaşça penceresini birkaç santim kaldırdı.

Sesler duyulabilir hale geldi. Gerçek sözcükler değil; sadece konuşmanın alçak gürültüsü ve tınısı.

Kahkahalar duydu.

Bir kadın kahkahası.

Yanan bir çerağın ucunun karanlıkta bir ateşböceğı gibi hareket ettiğini gördü. Bir adam eliyle bir şey işaret ediyordu.

Fransız olmak.

Gece serin ve berraktı ve yıldızlar, içerideki avizelerin bir yankısı olan küçük buz sarkıtları gibi sarkıyordu.

Kendisini bahçedeki aristokratlardan, onlardan milyonlarca mil uzakta, bir hizmetçinin odasında asılı duran yıldızlardan biri kadar soyutlanmış hissediyordu. İzlemekten başka bir şey yapacak gücü yoktu.

Bu yüzden neredeyse bir tür kefarete olarak onları izledi.

Onun Leydi Prideux olduğundan hiç şüphesi yoktu. Elise onlar yürürken ay ışığının dikey örgüsüne gölge düşürüp düşürmediğini merak etti.

Philippe bunu hayatı boyunca kaç kez yapmıştı; kaç partiye ve baloya katılmış, kaç kadını kucağına almış, yatağına almış, bahçelerde birlikte yürümüşü?

Ne de olsa kendi türünün bir üyesi olan korkunç Leydi Prideux ile mutluluğı bulabilirdi. Ama Elise buna tanık olmak istemiyordu. Bu düşünce bile ayaklarının altındaki zeminin, unutuluşa bir tuzak kapısı gibi açıldığını hissetmesine neden oluyordu.

"Düşmüş kadın." Bu terim şiirsel bir anlam ifade ediyordu. Düşüş kez başladı mı, asla durmayacak gibi görünüyordu.

Gözlerini kapadı ve öpücüğü hatırladı, adamın gözlerinin nasıl sıcak, büyü ve belirsiz olduğunu, adamın tadının nasıl olduğunu, ona dokunduğunda nasıl titrediğini ve onu ittiğinde yüzünün nasıl incinmiş ve .

Ve hisler içinden geçerken, sıcak, parlak ve bir bıçağın kenarı kadar tehlikeli, parmaklarını ağına götürdü, dudaklarını onlara bastırdı ve gözlerini kapattı.

Sanki ona veda öpücüğü verir gibi.

PHILIPPE VE ALEXANDRA ay ışığının aydınlattığı patika boyunca, bir çift yorgun çalının arasındaki banka doğru yürüdüler.

Uzaktan gelen bir kıkırdama Philippe'e bu fikre sahip olan ilk çift olmadıklarını söyledi.

"Philippe, henüz sormadım, Pennyroyal Green'in tadını nasıl çıkarıyorsun?"

"Pennyroyal Green'i nasıl bulduğuma gelince... Eversea ailesinin bu kadar vahşi olarak bilinmesine şaşmamalı. Can sıkıntısından, mecburiyetten vahşileşmişler."

Yumuşak bir şekilde güldü.

"Elbette tüm kadar korkunç değil. Güzel tepeler, deniz , pitoresk binalar, pitoresk köylüler ... pitoresk kahyalar."

Ona keskin bir yan bakış fırlattı.

"*Kesinlikle*, Redmond'lara ve Everseas'lere kolay," dedi eşit bir şekilde.

"Peki dışarı çıkıp erkekçe şeyler yapamaz mısınız? Yaratıkları vurmak ve benzeri şeyler?"

"Ne yazık ki hava bu tür faaliyetler için uygun değil. Belki de artık kendimi daha iyi hissettiğim için huzursuzumdur. Yeniden kendi evimde ya da kendi gemimde olmak büyük bir zevk olacak. Arafta hiç rahat edemedim."

"Anlıyorum," diye yatıştırdı. "kendine ait şeylere sahip olmak ister ve erkekler küçük kır evlerinde evcil hayvanlar gibi kapana kısıldıklarında iyi dayanamazlar. Ve sen de tehlikeli adamların üzerine atlamasına çok alıştın."

"Sincaplar oldukça fazla sıcıyor. Bunun dışında reflekslerime meydan okunmuyor."

"Ve burada, taşrada hizmetçi seçenekleri o kadar kısıtlı ki, hizmet aranıyor ve nasıl derler, *avoir le mal du pays*. İnsan, sevgili uşağım Francois gibi eğitilmiş, hizmetkâr soyundan gelen hizmetkârların elinde kendini daha rahat hissediyor. Üstlerine hizmet etme yeteneğinin doğuştan geldiğini düşünüyorum, sence de öyle değil mi? Bunun yerine, şu anda evinizi yöneten o sıradan kadınla yetinmek zorundasınız."

Sonra durakladı.

"Şu ... sıradan kadın mı?" diye tekrarladı hafifçe.

Kelimeler tuhaf bir uyumsuzlukla yankılandı. Milyon yıl geçse de Elise'e "sıradan" sıfatını yakıştırmazdı.

Ensesinden bir uyarı geldi.

"Evet. Gerçi şu anki rolünde yeterince yetkin görünüyor." Alexandra eldivenli kolunu sallayarak genel başarıyı işaret etti

şenliklerin. "İyi beslenmiş görünüyorsunuz ve ev henüz yanmamış. Sanırım burada, taşrada bulabileceğiniz personelden umabileceğiniz tek şey bu."

"Bağışlayın ama imalı konuşmanız beni şaşırttı. Hizmetçimle önceden bir tanışıklığınız var mı?"

Bulutlarla filtrelenmiş ay ışığında onu incelemek için başını eğdi, sonra küçük bir mimik yaptı ve yelpazeyle ona sempatik bir dokunuş yaptı.

"Ah, affet beni Philippe. Duymadığınız aklıma gelmemişti. Belki de bir hizmetçiyi işe alırken size sunulan kötülüklerin en azıyla yetindiğinizi düşünmüştüm. Ama zaten yerel, taşra dedikodularına düşkün olmanız beklenemezdi. Çok az sayıda insan bunu biliyor ve bu konuda sağduyulu davranıyor, yüzden size ya da karakterinize yansımamalı. O kadını işe aldığınızda okuldaki görevinden neden alındığını bildiğinizi ve kararınızı buna göre verdiğinizi varsaymıştım."

"Adı Bayan Fountain." Bunu neredeyse ipek gibi söyledi.

Alexandra ona bir "o kadın" derse, düşüncesizce bir şey yapacağından korkuyordu.

Philippe'in şu anda ne kadar öfkeli olduğunu sadece Ardmay Kontu anlayabilirdi.

Ve Elise, belki.

"Tabii ki öyle. *Bayan* .. . Fountain." Alexandra tatsız bir kahkaha attı.

Philippe'in sabrı tükendi. "Çekingen davranmak sana yakışmıyor Alexa. Bayan Fountain'ın karakteri Redmond ailesi tarafından bana tartışılmaz olarak gösterildi, bu da onu işe için yeterliydi ve şimdiye kadar evi yönetme becerisinde hiçbir kusur bulamadım. Aslında beni oldukça . . ." Aslında, onun kendisine ve kendisi için yaptıklarını tam olarak karşılayacak tek bir kelime yoktu. "... rahat."

Ne kadar gülünç ve yetersiz bir kelime. Neredeyse bir yalan. Neredeyse gülecekti. Elise'in varlığında pek çok şey hissetmişti ama son zamanlarda rahatlık bunlardan biri değildi.

Alexandra alicenap bir tavırla, "Müessesenizi idare ediş tarzından dolayı onun suçlanamayacağı açık," dedi. "Ve kuşkusuz bir kahya olmak için fazlasıyla nitelikli. Yeterince nazik yetiştirilmiş ve görünüşe göre Bayan Marietta Endicott'un saygın akademisinde genç hanımlara çeşitli konularda ders vermek üzere işe alınmış. Sadece karakteri genç hanımlar için olan bir akademiye *ait* değil. Merdiven altı tam yeri, benzer mizaçlıların arasında. Ben sadece, diyelim ki ... sahip olan kadınlara inanmıyorum." Tamamen yalnız olmalarına rağmen sesini ihtiyatlı bir şekilde alçalttı. "...*düşük dürtüleri* olan kadınların genç kızlara, özellikle de akademiye kabul edilecek kadar sorunlu olanlara öğretmenlik yapması gerektiğine inanmıyorum. Yine de kızların sadece yüksek ruhlu olduklarını, sanıldığı gibi inatçı olmadıklarını iddia ediyorum."

Alexandra'nın en küçük kız kardeşinin akademiye kabul edildiğini biliyordu.

"Düşük dürtüler mi?" diye tekrarladı, inanamayarak. "Evet."

Alexandra ciddiye.

Birden aklına Elise'in kahkahası geldi, kahkahanın yükselişi ve alçalışı o kadar müzik gibiydi, o kadar ödül gibiydi ki, onu kazanmak için neredeyse her şeyi yapabileceğini düşündü. Melodiden uzaklaşan ama etkileyici bir şekilde iyi kafiyelendirilmiş şarkılar.

Elmalı tartlar.

Oğlunu izlerken yüzünde beliren ifade, boğazını sıkan bir ifadeydi.

Onu öptüğünde boğazından çıkan o küçük ses. Yumuşak,

Tanrım, dudaklarının yumuşak, cömert teslimiyeti.

Onun dürtüleri vücudunun daha aşağı bir yerinden kaynaklanıyor gibiydi. Onunki ise içsel bir zarafetten kaynaklanıyor gibiydi. Doğuştan gelen bir sıcaklık.

Şimdi her biri üstünlük için savaşıyor çeşitli duygular onu bir tür iç rafa geriyordu.

Galip gelen, çok spesifik olmayan, soğuk bir öfkeydi.

Alexandra'yı dinlerken birdenbire ayaktakımının aristokratların kellelerini uçurma *dürtüsünü* anladı.

"Evimin bir çalışanı olduğunu göz önünde bulundurarak sizden açıklama yapmanızı istediğimde anlayışla karşılayacağınızdan eminim," dedi yumuşak bir sesle.

"Oh, yeterince zararsız olduğundan eminim ve şu anki görevlerini yerine getirme yeteneği tartışılmaz görünüyor, ancak geçmişi ... şey, korkarım ki oldukça *tatsız*."

Son kelimeyi fısıldadı.

İki eliyle uzanıp Alexandra'nın saçlarını şiddetle karıştırmak gibi şok edici derecede şiddetli bir şey yapmak istiyordu. ığlıkları hayal edebiliyordu.

"İiniz rahat olsun sevgili Alexandra, beni şok etmeniz imkânsız. Hassas duyarlılıklarınızın Bayan Fountain'ın ... düşük dürtülerini öğrendiğiniz olayı tekrar hatırlamaya dayanabilmesi koşuluyla ... detaylandırma nezaketini gösterir misiniz?"

Adamın her zamankinden daha militan olan ses tonuna gözlerini . Sonra uzun bir nefes aldı, hassasiyetlerinin hassas olduğu fikrinden hoşlandığı belliydi ve sesini alçaltarak hızlı bir sessizlikle konuştu.

"Adı Bay Edward Blaylock'tu. Bir avukatın oğluydu, Londra'da avukatlık eğitimi alıyordu ve okula yerleşen genç kız kardeşini görmeye gelmişi. Bana oldukça yakışıklı olduğu söylendi, öğretmenlerin dilindeydi. Ama dikkati Bayan Fountain'ın üzerindeydi. Birlikte yürüdüler, akşamları uğramaya geldi ... şey, görünüşe göre kur yapmanın bir sır olmadığını söyleyelim. Ve sonra bir gün gitmişi. Ve dokuz ay sonra oğlu doğdu, ancak bu bir şekilde çok gizli tutuldu, görüyorsunuz ve çok az insan biliyordu ve oradaki görevine devam etti. Ve

. *Bildiğiniz* gibi onun adı Bayan *Blaylock* değil. Bir sebebi var."

Hissiyat uzuvlarını terk ediyor gibiydi. Bunun, kılıcın girdiği an ile acının başladığı an arasındaki o sonsuz küçük ana oldukça benzediğini fark etti.

Birdenbire güzel yıldıızlı gökyüzü korkunç derecede sonsuz ve kişiliksiz göründü.

Hamile olduğunu ğrendiğinde Elise'e nasıl görünmüş olmalı?

Jack'babasının öldüğünü sylemişi.

Jack'in oldukça yakışıklı" babası gitmişi.

"Philippe?"

Anlaşılan uzunca bir süredir hiçbir şey söylememişti.

"Bunu kimden öğrendin Alexandra?"

Sesi düzgün ve sabitti ama sanki uzaktan geliyormuş gibi duyuyordu. Kendini hâlâ tuhaf bir şekilde boş hissediyor, doğru duygunun içine akmasını bekliyordu. Nasıl hissettiğinden emin değildi.

İlginç bir duraklama oldu.

"Okuldaki hizmetlilerden biri bu bilgiyi paylaştı." Sessiz kaldı.

Bu Alexandra'nın kafasını karıştırmış gibiydi ve aceleyle açıkladı.

"Görünüşe göre akademi, ahlaki ihlaline rağmen bir süre daha işine devam etmesine izin vermek için komplo kurdu; zengin hayırseverlerin katkılarına ve öğrenim ücretlerine bağlı oldukları için bu çok riskli görünüyor, sizde öyle değil mi?"

"Sanırım onu tutmak için mükemmel bir nedenleri ."

Alexandra alaycı bir tavırla, "Ve sonunda onu ortadan kaldırmak için mükemmel bir neden," dedi.

Bu çok garip bir duyguydu, bu kelimeler onun için diğerlerinden daha gerçek olan bir kadın hakkında bir hikâye anlatmak için bir araya getirilmişti. Sanki hem kendisinin hem de Elise'in üzerine düşen bir ağı gibi onları pençelemek istedi.

Edward Blaylock'la nerede sevişmişti? Eli

yavaşça yumruk şeklinde kıvrıldı.

Edward Blaylock hangi cehennemdeydi?

"Bir kadın ve bir erkeğin seviştiğini hayal edin. Ne kadar şok edici" dedi.

Alexandra onun sözlerindeki ısırtığı tamamen kaçırmıştı.

"Sanırım erkekler ve kadınlar böyle *yapar*," dedi hafifçe. Yelpazesini hafifçe adamın koluna koydu, sanki gelecekte onunla aynı şeyi yapma hakkını talep ediyormuş gibi. "Ama bu kesinlikle onun muhakemesi hakkında kötü konuşuyor. Ya da en azından kontrolü hakkında. *Zavallı* şey," diye ekledi, büyük ve inandırıcı olmayan bir şefkat gösterisiyle. "Gerçekte onun gibi birinin bir erkeğe sunabileceği tek şey bu iken, bir kadın nasıl bu kadar dikkatsiz olabilir?"

Yavaşça döndü ve Alexandra'ya baktı.

"Onun gibi biri mi?" diye tekrarladı, sanki az önce Türkçe gibi kafa karıştırıcı bir dilde şey söylemiş gibi. "İtiraf etmeliyim ki onun gibi birini hiç tanımadım."

Gerginlik daha da sıkılaşıyordu.

"Aman Tanrım! Ben de öyle," dedi Alexandra onu rahatlatırcasına, biraz da ürpererek. Bir erkeğe sunabileceği sadece güzelliği ve bekareti değil, aynı zamanda hayat kurtaran, hanedan kurtaran büyük bir serveti de olan Alexandra. "Ama en azından şimdilik burada bir yer buldu. Sanırım hepimiz eninde sonunda yerimizi bulacağız."

" 'Hepimiz eninde sonunda yerimizi buluruz,' " diye büyük bir ironiyle alıntı yaptı. "Güzel olduğun kadar derin de olduğunu keşfetmek ne büyük sürpriz, Alexandra."

Adamın ses tonu iltifatına pek uymayınca kız ona döndü ve başını şaşkınlıkla eğdi.

Ağzını açtı. Sonra kapattı.

"Çok nazıksınız," dedi, terbiyesi ona kuşkunun faydasını sağlıyordu. Bayan Fountain'ın asla izin vermeyeceği türden bir şeydi bu.

Utanma nezaketini gösterdi.

O zaman Alexandra'ya baktı, onun zarif küçük yüzü çok tanıdıktı, tepkileri ve fikirleri tahmin edilebilirdi ve bunların hepsi *neredeyse* rahatlatıcıydı. Gelenek ve görevde, ritim ve beklentide güzellik vardı. İnsanın hayatı köşe başlarında pusuya yatmış canilerden ve sabah sisi altında gemilerin güvertelerine sızan korsanlardan oluştuğunda, akrabaları kellelerini kaybettiğinde, bugünlerde serveti genellikle zarların dönüşüne ya da bir geminin kargosu satılamadan batmasına bağlı olduğunda ... öngörülebirliliğin rahatlatıcı olabileceğini inkâr edemezdi.

Belki de duygularının, yaralı elindeki kaslar gibi bükülmesi ya da gerilmesi gerekmiyordu. Belki de böylesi daha iyiydi. Belki de bir kadının kahkahasının ya da öpücüğünün içini açması, var olduğunu hiç hayal etmediği, her biri zarif, acı verici derecede hassas, ham, yeni katmanları ortaya çıkarması doğal değildi.

Sanki böyle bir duygu kanunla düzenlenebilirmiş gibi.

Alexandra yumuşak bir sesle, "Gece gökyüzü her yerde güzeldir, Pennyroyal Green gibi sıkıcı yerlerde bile," dedi.

Birden irkildi. Yine yıldızlara bakıyordu. Genelde bir sohbeti rahatça yönlendirirdi. Tamamen sessizdi.

Pennyroyal Green'i terk etmesi gerekiyordu. Burası onun yaşam alanı değildi. Yolunu kaybetmesine şaşmamalı. Burada dümeni yoktu; batmakta olan bir gemi gibiydi.

"Ve Paris'in mücevheri Lady Prideux için elmaslarla dolu bir gökyüzünden daha uygun bir ortam olabilir mi?" dedi refleks olarak.

Bu her zaman tanıdığı Philippe'di. Karanlıkta dişleri parlayarak tuhaf bir şekilde gülümsedi ve adam beyaz eldivenli elini kaldırarak parmak eklemlerinin üzerindeki havayı öptü.

Her şey bir oyundan replikler okumak gibiydi.

Ama adamın düşük dürtülerine teslim olup onu o çiçek gibi dudaklarından öpmeye çalışacağını umduysa, bu akşam hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Bir ay içinde Paris'e döneceğim, Philippe," dedi usulca. "Ben de Lord ve Leydi Archembault ile birlikte iki hafta içinde Londra'ya dönüyorum. Umarım sen de benimle birlikte dönersin."

Bu bir ipucu olduğu kadar bir uyarıydı da. Philippe resmi bir teklif yapmazsa Alexandra talip arayacak değildi ya.

"Üşütmeni istemem, Alexandra. Sana tekrar eve kadar eşlik edeyim mi? Henüz yeterince içmedim ve sanırım daha dans etmem gerekiyor."

Bölüm 19

AKŞAM BİTMEZ GİBİ GÖRÜNÜYORDU ama Elise tekrar pencereden dışarı eğilip vedalaşma sesleri arasında uzaklaşan son arabaları dinlerken, bunun bir başarı olduğunu düşünerek hem kendisiyle hem de Philippe'legurur duydu. Dışarıda, çalılıkların arasında birinin öğürdüğünü duyduğunu sandı. Yolun ilerisinde bir grup adamın "Colin Eversea'nın Türküsü "nü söyleyerek sendeleyerek ilerlediğini gördü.

Arkalarındaki iki adam hararetli bir yapıyordu.

"Seni sevdiğimi söylemiş miydim, Jones? Biliyorum, ihtiyar. Sen *en iyisisin*.

Arkadaş. En iyisi." "Hayır, *sen en iyisisin*."

"Yemin ederim o bir tek boynuzlu attı. Bir tek boynuzlu at! Çok güzel bir tek boynuzlu at!"

"Ben de gördüm ihtiyar, kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Elise usulca güldü, sonra bir oyunun perdesini kapatır gibi pencereyi sonuna kadar indirdi. Ve belki de hayatının bir bölümünü.

Sonra da muhtemelen yorgunluktan bitap düşmüş olan personele son talimatları vermek için aşağıya koşturdu.

Hepsini mutfakta bulmuş.

"Yarını bekleyebilir. Lütfen yatağınıza gidin ve yardımlarınız için teşekkür edin. Bu akşam hepiniz harika bir iş çıkardınız ve Lord Lavay'ın bunu takdir ettiğini biliyorum."

Hepsi yorgun ve memnun bir şekilde ona gülümsüyordu ve o da onlara gülümseyerek karşılık veriyordu; sıkı çalışmaları, destekleri ve nezaketleri, sonuçta ortaya çıkmasına yardımcı olduğu her şey karşısında birdenbire tarifsiz bir şekilde duyulanmıştı.

"Bayan Fountain, Leydi Merriweather saçına yaptığım yardımdan o kadar memnun oldu ki, bir hanımefendinin hizmetçisi olarak eğitim alıp almadığımı sordu," diye sır verdi Kitty.

"Cor!" Mary haykırdı. "Leydi Lumly de bana aynı Geyi söyledi!"

Cıyakladılar ve Elise onları sevinçle alkışladı.

Tam o sırada Elise'in zili çaldı ve hepsi birden . Hepsi merakla ona baktı. Kimse kımıldamadı.

"Lord hazretlerinin şimdiye kadar sarhoş olup uyumak isteyeceğini düşünürdünüz," diye esnedi James.

"Sadece güzel bir fincan çay istiyor sanırım," dedi Elise yumuşak bir sesle. Kalbi onun önündeydi, çoktan odanın merdivenlerini uçarak çıkmıştı. "yatağa! Günümüz birkaç saat sonra başlıyor."

Bir fincan çay isterse diye suyu kaynamaya bıraktı.

Onu bu kadar çok istiyorsa, iki kez çalmasına izin ver.

Onu çalışma odasında, kollarını kanepenin arkasına bir şekilde uzanırken buldu.

"İyi akşamlar, Lord Lavay." Tepsiyi onun yanındaki küçük masaya yerleştirdi. "Bir fincan çayın hoşunuza gideceğini tahmin etmiştim."

Ona bakmadı bile.

"Teşekkür ederim, sevgili Bayan Fountain. Beni beklettiniz. Siz böyle yapmazsınız."

Sesi tuhaftı. Biraz ironik. Biraz soyutlanmış.

çıkarıp bir sandalyenin üzerine bırakmıştı ve kravattı ortalıkta görünmüyordu. Gömlek kolları vardı ve onları kıvrıp iki düğmesini açmıştı.

Tüm bunlar Lord Lavay için hiç de medeni değildi.

Hiç bu kadar baştan çıkarıcı görünmemişti.

Gitmek için o kadar ani döndü ki neredeyse kaçıyordu.

"Gelip yanıma oturur musunuz, Bayan Fountain?" Bu cümleyi ağzından kaçırdı.

Tekrar geri döndü.

Kanepeyi okşadı.

Bunu o kadar dostça, o kadar yumuşak bir şekilde söyledi ve o makul bir istekmiş gibi dile getirdi ki, hayır demek kabalık gibi göründü.

Yerleşti ve kendini kanepenin köşesine, mümkün olduğunca karşısına yasladı, ayaklarını altına doğru kıvrıdı.

Sessizdi. Onu inceliyordu. Ancak sessizliğinde farklı bir nitelik vardı. Bunun, avıyla oynamak üzere olan bir kedinin sessizliği olduğundan endişe ediyordu.

"Toplantıdan nasıl keyif aldınız?" diye sordu. "Tam bir zaferdi."

Ses tonu o kadar acımasızdı ki kadın şaşkınlıkla hafifçe güldü. "Balolardan ve suarelerden hoşlandığını sanıyordum."

"Oh, bu konuda çok iyiyim, bu kesin. Cazibemi böyle etrafa yayıyorum." Sanki çiftlikteki tavukları yemliyormuş gibi bir hareket yaptı. "Çok hoş biri olduğum söylenir. Sayısız kadınla dans ettim. Hepsi de güzel. Hepsi de benim kadar hoş."

Adam son derece konuşkan ve Fransız olmuştu ve kız hem eğlenmiş hem de tehlikeli bir şekilde büyülenmişti.

Ve biraz da temkinli. Çünkü ses tonunda bir gerginlik vardı.

Yüzü kızarmıştı. Saçları bir gözünün üzerine hoyratça düşmüştü, diğer gözü ise spekülatif bir şekilde ona bakıyordu.

"Övünüyor musunuz yoksa şikayet mi ediyorsunuz, Lord Lavay?"

"Sadece haber veriyorum," dedi. "Beceriksizce vals yaparak kendimi utandırmadım, teşekkür ederim."

Belki de küçük bir öpücüğün anısı, yeni anılar biriktirebileceği güzel kadınlar denizinin ortasında eriyip gitmişti.

Bundan şüpheliydi.

Başını sandalyeye yaslamış, karşıdan ona bakıyor ve kısık gözlerle onu inceliyordu. Uykuya dalmak üzere olup olmadığını merak etti.

"Büyük bir baloya katılmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir," dedi onun hiç konuşmayacağı anlaşıldığında.

"Saçlarının tokasız ve yastığın üzerine dağılmış halinin nasıl görüldüğünü hep merak etmişimdir," diye cevap verdi.

Çenesi sanki menteşeleri kırılmış gibi düştü.

Adam bademciklerine yakından bakamadan önce ağzını kapatmayı başardı.

"Sabit kalmak istemiyor, biliyorsun." Bunu kızgın bir şekilde söyledi, sanki itirazlarına rağmen ona zorbalık yapıyormuş gibi ve

davayı bir hakimin önünde tartışıyordu. "Bak, şimdi bile!" Adam yavaşça öne doğru eğildi ve kadın sanki kendisi bir yılan, adam da bir büyücü gibi büyüldü. Uzandı ve parmaklarının arasından bir bukle çıkardı, düzeltti ve sonra . "Zıplıyor! Bir yay gibi! Görüyor musun? Neden deniyorsun ki?"

Gülmekten başka bir şey yapamayacak kadar şaşkıındı. Ama nefessiz bir şekilde ortaya çıktı. O kadar yakındaydı ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu ama nefesi kesilmişti.

Kalbinin hızlı ve nafile bir uyarı atışı yaptığı gerçeğini yanıışlamak mümkün değildi.

Git. Git. Git. Ayrılın.

"Biraz sarhoşsunuz, değil mi Lord Lavay?"

"Her zamanki gibi zekisiniz, Bayan Fountain. Ben, gerçekten, *un peu*

foxed. Saçlarınız çok yumuşak."

Bir sessizlik oldu, yumuşak bir sessizlik, belki de saçları kadar yumuşak.

"Teşekkür ederim," dedi temkinli bir şekilde.

Kısa, alaycı bir kahkaha attı.

"Şu anda aklınızda pek çok düşünce olduğuna bahse girerim, sevgili Bayan Fountain, ama söylediğiniz tek kelime 'teşekkür ederim'. Birbirimize karşı çok dikkatliyiz. Daha doğrusu siz her zaman çok dikkatlisiniz."

Şimdi sinirlenmişti. "Başka ne olmamı istiyorsun? Ben senin hizmetçimim. Bir hizmetçiyim."

"Sizin kendiniz olmanızı isterdim," dedi hemen.

"?" diye sordu, dikkatli olmayı unutarak.

"Hurma gibi ekşi, ama tatlı, güzel, sıcak bir ... *pêche* gibi. Bir şeftali." Elini kaldırdı ve göstermek için avuçladı. "Çok, çok nazik. Zeki ve esprili. Sinir bozucu. Keyifli. Güzel." Tüm bu şaşırtıcı şeyleri yine sinirli bir şekilde, sanki kız ona bilmesi gereken bir şey sormuş gibi söyledi. Ona defalarca söylediği bir şeyi.

Ona bakakaldı ve yüzüne dokunmak için elini yukarı kaldırma isteğine direndi.

Adam nasıl kızaracağını biliyordu.

Kızarıklığı dikkatle ve büyük bir zevkle, sanki bir gün batımıymış gibi izledi. Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Ah, görüyorsun, seni ve nasıl seni kırmızıya çevireceğini biliyorum. Sen muhteşem görünürdün.

kırmızı giyinmiş. Bildiğim şeyler, Bayan Fountain. Bildiğim şeyler."

Tek söylediği "Kesinlikle çok içmişsiniz" oldu.

Tek omzuyla omuz silkti. "Bazı kadınlar teşekkür edebilir, bazıları da sarhoş halime yorum yapabilir. Dünya böyle bir yer."

Güldü, şaşırmıştı. Ne yapacağını şaşırmıştı.

Gülmedi. Gülümsemedi. Sadece kapüşonlu gözleriyle onu inceledi. "Ve dürüst," diye mırıldandı. "Dürüst olmanı isterim."

Ah. Ve işte .

Adamın onu silahsızlandırmasının bir nedeni olduğundan şüpheleniyordu.

Kadın kendini daha da köşeye sıkıştırdı ve birbirlerini zıt uçlardan incelediler. Bu, sosyal spektrumları için bir metafor da olabilirdi.

"Sana hiç yalan söylemedim. Ve . . . Dediğiniz gibi, dikkatli olmaktan başka bir şey yapma lüksüm yok Lord Lavay."

Kaşları hafifçe çatıldı, sonra düzeldi.

"Sen- Ah. Anlıyorum. Bir zamanlar kaygısızdınız ve birisi size karşı dikkatsiz davrandı, Bayan Fountain. Ve artık güvenmiyorsunuz. Bu kişi belki de Jack'in babasıydı. Ve şimdi benim de size aynısını yapacağımı düşünüyorsunuz."

Bunu neredeyse hafifçe önerdi.

Her zamanki gibi, şaşırtıcı bir hızla meselenin özüne inmişti.

Sanki adam onu aniden, sert bir şekilde, çok yüksekten düşürmüş gibi başı zangırdadı.

Kesinlikle hiçbir şey söylemedi.

"Jack'in babası ... bu adam ... senden faydalandı mı?" "Hayır."

Ne yazık ki, bu cevabın sadece sayısız soruya yol açacağını fark etti.

"Seni baştan çıkardı mı ?" diye sordu muhtemelen herhangi birini nasıl baştan çıkaracağını çok iyi bilen ve aslında bunu bir eli arkadan bağlıyken yapabilen adam. Aslında şimdi de yapıyor olabilirdi.

Güçlendirici uzun bir nefes aldı, sonra .

"Dürüstlük ruhu içinde Lord Lavay ve söyleyeceklerimi sabaha kadar unutacağınızı umarak: Hayır. Eğer baştan çıkarma, kızlık itirazlarımın üstesinden gelmek için bir strateji gerektiriyorsa, o zaman hayır. Korkarım bu tamamen karşılıklıydı. Onu istedim. Sadece onu. Beklenmedikti ve elbette tavsiye edilemezdi ama kendimi o ana kaptırmıştım, hayır demedim ve bundan zevk aldım. Ve iyiliklerimi bu şekilde dağıttığımı düşünmeyin" -saçma hareketini taklit etti- "sanki bir sürü talibim varmış gibi değildi. Bu kalbimi ilk kaybedişimdi ve sanırım son da olabilir. 'Bir sürü talibim vardı' demenizi isterdim Lord Lavay ama sanırım bunu yapamayacak kadar kurnazsınız."

Adamın yüzündeki duygu oyunlarını izledi -şok, hayranlık ve öfke gibi bir şey, hızlı ve incelikli, hiçbiri okuyabileceği kadar uzun süre .

"Haberini onlara ailem beni evlatlıktan reddetti ve onları altı yıldır da görmedim. Ve eğer merak ettiyseniz, yukarıda bahsedilenleri ifşa etmek benim dikkatli olmaktan başka bir şey olduğumun bir örneğiydi."

Kendini bile bile suçlamıştı. Üzgün olmaktan yorulmuştu ve artık üzgün olduğundan da emin değildi çünkü sonuçta Jack vardı. Ve bu dürüstlüğün onun korunma arayışının bir yolu olduğunu düşünüyordu. Çünkü Lavay onun evlilik dışı bir erkekle birlikte olduğu düşüncesinden bu kadar iğreniyorsa, belki de kalbine ve huzuruna yönelik tehdidi ortadan kaldıracaktı.

Oldukça hareketsizdi.

Sorular geldiğinde, hızlı ve ani oldular. Sanki derisinden şarapnel parçalarını olabildiğince çabuk çıkarıyormuş gibi.

"O şimdi nerede?"

"Tanrı bilir."

"Ona değer veriyor

muydunuz?" "Evet. Hem de çok."

Ve o konuşurken Lavay'ın yüzünün gittikçe daha sert, daha soğuk, daha uzak bir hal almasını izledi.

"Sana değer veriyor muydu?"

Sorularına cevap vermek gittikçe zorlaşıyordu. "Öyle olduğunu sanıyordum."

Sonunda bir tereddüt.

"Onu hala önemsiyor musun?"

Bu sorudaki çalışılmış kayıtsızlığı duydu. "Korkarım bunun basit bir cevabı yok."

Bunu düşündü. Sessizlik uzadı.

"Ben hiç aşık olmadım." Bunu neredeyse meydan okurcasına söyledi. "Bunu tavsiye etmiyorum," dedi.

Çok ironik, çok acı tatlı, çarpık bir yarım gülümseme verdi.

Sessizlik.

"Sence hâlâ hayatta mıdır?"

Bunu düşünceli ve neşeli, belli belirsiz uğursuz bir sesle söyledi. Sanki onu ezip geçmekten çok mutlu olacakmış ve bu da yeterince kolay bir şey olacakmış gibi.

"Kesinlikle yeterince becerikli. Eğer bahse girmem gerekseydi, evet derdim."

Ve son kelimedede sesi nihayet kesildi.

Verdiği tüm cevapları yumuşak bir dille anlatmayı başarmıştı ama bu, henüz tam olarak iyileşmemiş ve belki de hiçbir zaman tam olarak iyileşmeyecek bir yaranın üzerine çok fazla adım atmak gibiydi. Değer verdiği ve güvendiği bir adam onunla sevişmiş, sonra da hamileyken onu terk etmişti. O kadar zeki ve gururlu bir kadın, iyi bir adamla vefasız ve sadakatsiz adamı ayırt edememişti.

Ve şimdi asla sahip olamayacağı *gerçekten* iyi bir adamla karşı karşıyaydı.

Acı onu yakaladı ve aniden nefes alamaz hale geldi.

Sanki içindeki her şey kırılmış ve sarsılmaması gerekiyormuş gibi kıpırdamadan duruyordu.

Lavay'ın gözleri ışıltılı ve uzaktı, bakışları ise acımasızdı. Onun karakteri ya da karaktersizliği hakkındaki hükmünü yüzünden okumaktan korkuyordu. Yine de belki de bu bir rahatlama olurdu.

Sonunda sertçe arkasını kanepeye yasladı.

Tutuyormuş gibi görüldüğü bir nefes çekti.

Elini kaldırdı ve kısa bir süre gözlerinin üzerinde tuttu. Sanki kendisini tüm bu korkunç gerçeğin parıltısından korumak istercesine. Sonra tekrar bıraktı ve başını yavaşça salladı.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum..." diye başladı. "Sadece ..." Sesi kısık ve çığdı.

Onunla göz göze gelemiyor gibiydi.

El değmemiş çayını hedef almışlardı.

Sonra ona bakmak için başını bilinçli bir şekilde çevirdi ve onu görmek bile ona acı veriyor gibiydi.

Kalbi yavaşça yere çakıldı ve aşağıya doğru inerken sivri uçlarını hissediyor gibiydi.

Ona doğru eğildi, elleri dizlerinin üzerindeydi. "Sadece nasıl olduğunu bilmiyorum

kimse seni terk edemez, Elise."

Sanki bir karar veriyormuş gibi yavaşça, kasıtlı olarak, merakla söyledi.

Sonra da kısa ve alaycı bir kahkaha attı.

Sanki bu hem bir farkındalık hem de bir itiraftı ve bu konuda ne hissettiğinden tam olarak emin değildi.

Bakışları çarpıştı ve kasvetinin içinden bir sevinç dalgası yükseldi. Gülümsemeye başladı.

Başını iki yana salladı, sanki eski korku ve utanç duygularını yeniden rahatsız edilmeden yerlerine yerleştirebilecekmiş gibi, ama . Elini sertçe gözlerine götürdü ama yine de birkaç damla yaş kaçıp kirpiklerine yapıştı. Daha önce başına gelen her şeyin sonuçlarının onu çektiğini hissedebiliyordu.

Anında uzandı ve sanki onu bunun eşiğinden geri çekecekmiş gibi elini sıkıca tuttu.

Hareketi tamamen zarif, içgüdüsel ve şefkatliydi. Tam ona göre.

İçgüdüğü her zaman korumaktı, pahasına olursa olsun.

Elini bir can simidi gibi tuttu ama bu pek de güvenli değildi o da bunu biliyordu.

Arzu ve neşe, istediği şeyin korkusuyla iç içe geçmişti. Adam parmaklarını arasından geçirirken, parmakların ensesindeki tüylerin üzerinde fısıltı yumuşaklığındaki kayışını ve adamın elinin sırtının küçük kısmına oturuşunu hatırladı ve arzu içinde öyle şiddetli bir şekilde yükseldi ki neredeyse sallanıyordu.

Tüm o tüyler şimdi diken diken olmuştu, görünüşe göre tekrar okşanmak için çok umutluydular.

"Tutkunun utanılacak bir yanı yok Elise. Utanç verici olan seni sonuçlarıyla birlikte terk etmekte." Sesinde hâlâ o boğuk vardı. "Bütün utanç onun."

"Bu," diye burnunu çekti, "popüler bir görüş değil. Ama beni baştan çıkarmaya çalışıyor olsalar, söyleyeceğim şey tam olarak bu olurdu."

Hafifçe güldü. Ama
hiçbir şeyi inkar
etmedi.

"Yine de kendinizi dürüstçe ifade ettiniz. Böyle anlarda kendimizi ederiz, değil mi? Bu tür bahislerde her an servetler kazanılır ve kaybedilir. Hayatlar bir anda iyi ya da kötü yönde değişir." Parmaklarını şıklattı. "Tutkunu tatmin edebileceğine ve karşılığında güven ve onur alabileceğine dair bahse girdin ve kaybettin. Ne kadar küçük olursa olsun her seçim bir kumardır. Ben Ardmay Kontu'nun beni zengin bir adam yapacağına bahse girdim ve neredeyse yapıyordu. Sanırım hala zaman var. Senin evime düzen getireceğine dair bahse girmiştim, ama sen beni tamamen altüst ettin."

Buna güldü, sonra da oldukça nezaketsiz bir şekilde burnunu çekti.

"Değer verdiğin bir adamın sana karşı onurlu davranacağına dair bahse girdin. Ve kaybettin. Hepimiz zaman zaman kaybederiz. Kazanmayı daha tatlı kılan da budur. Günün herhangi bir anlam ifade edebilmesi için geceye ihtiyacı vardır, değil mi?"

Omuz silkti.

Kadın merakla ona baktı.

Onun hayatı devasa bir oyun masası olarak görmesini tercih ederdi.

"Ben fahişe değil de kumarbaz mıyım?" Bunu hafifçe söylemeyi başardı. "Ve burada personele hayatın en iyi uzun bir oyun olarak oynandığını söyledim."

Adamın diğer elinin bu kelimeyi duyunca neredeyse baygın bir şekilde yumruk haline geldiğini gördü.

"Eğer biri senden fahişe diye bahsederse, bana söyleme nezaketini gösterir misin, böylece onları vurabilirim?" dedi neredeyse hafifçe.

"Nasıl isterseniz lordum."

Küçük, gergin bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Aramızda bir şey var, *değil* mi Elise?"

Bu bir sorudan çok bir ifadeydi. Aslında yetersiz bir ifade.

"*Oui*," diye fısıldadı.

Araya gergin bir sessizlik girdi.

"Ve işte Bayan Fountain, yine böyle bir bahis anına geldik, değil mi?"

Hâlâ onun elini tutuyordu. Bir kılıcı, bir tabancayı, dizginleri, donanımları kullanabilen o sert, zarif, yaralı eli. Ve muhtemelen daha fazla kadına dokunmuştu.

Şimdi bunu düşünmenin zamanı değildi.

Birçok yönden, şimdi onunla tanıştığı günden daha az korkutucu .

Yine de onun nabzının da en az kendisinininki kadar hızlı attığını hissedebiliyordu.

Onun yüzünden.

Çünkü onu istiyordu.

Adamın bir kelime ya da işaret beklediğini biliyordu. Başparmağını nabzının üzerinde gezdirmeyi, şu anda onun hakkında neler hissettiğini hafızasına kazımayı, içindeki altı erkek tarafından neredeyse söndürülmüş olan hayatın tadını çıkarmayı ne kadar da çok istiyordu. Elini ağzına götürmeyi ve oraya bir öpücük kondurmayı ne kadar da çok istemişti.

Onun yerine serbest bıraktı.

Parmaklarını onunkilerin arasından kaydırarak, sanki son kez dokunuyormuş dokunuşlarının tadını çıkardı.

Ve sanki bir kılıcı kınına sokarmış gibi, teslimiyetle ondan geri aldığı anda, yüzündeki ışığın gittiğini gördü.

Kapalı, sert ve hareketsizdi.

Ardından gelen sessizlik dünyanın sonunun sesi gibiydi.

Ya da dünya *var* olmadan önce.

Ve bir an sonra, parmakları aniden biraz beceriksizleşerek uzandı ve saçından bir toka kaydırıldı.

Ve sanki oyunu belirleyecek bir kartmış gibi onu ikisinin arasına koydu.

Bölüm 20

Saç tokasına baktı.

Sonra bakışlarını temkinli bir şekilde onunkilere dikti. Nefesi tutulmuş gibiydi.

Uzandı ve başka bir toka çıkardı. Ve ilkinin yanına koydu.

Sarmal bir tutam saç aşağıya döküldü ve gözlerinin üzerinde sallandı.

"İyi oynadınız, Madam." Sesi eğlenmiş ve hayranlık doluydu ama beklentiyle gerilmişti.

Ve yavaşça, işkence edercesine yavaşça, elini onun sert kalçalarının üzerinde kaydırmayı hayal ettiği kadar yavaşça ... bir daha çıkardı. Sanki düşüncelerini duymuş gibi iğneyi ilkinin yanına yerleştirirken gözleriyle elini takip etti. Ve elini saçlarına kadar takip etti.

Bir iğne daha çıkardı.

Heykel gibi kıpırdamadan izledi, yüzünde bir gülümseme belirmeye başlamıştı.

Bu şekilde birkaç küçük saç sarmalı serbest kaldı ve kadın, şehvetli olarak başlayan şeyin artık komik bir şekilde Medusa'ya benzediğinden endişelenmeye başladı. Yine de, bir için, bir pound için.

Son iğneye uzandı. "Hayır," dedi aniden. "İzin ver."

Ona doğru eğildi, o kadar yakındı ki koyu renk kirpiklerinin yanık uçlarını ve gözlerindeki altın rengi sıçramaları görebiliyordu; tıpkı rüzgârda savrulan sonbahar yaprakları gibi... Nişasta, tütün ve sıcak adam kokusunu alabiliyordu ve "*Bunu böyle yapıyor olmalı*" diye düşündü. Onun bir kokusu, bir kadeh konyak kadar sarhoş ediciydi. Bir koklayışta kadınlar ayaklarına kapanırdı. Ya da daha doğrusu sırtlarına.

Nefesi hızla yanağına, kulağına çarptı, kendi hızlı nefesiyle karıştı ve meme uçları dikkat çekti.

Ve sonunda, Arthur'un kılıcı taştan çekip çıkardığı gibi, aynı ciddiyet ve zaferle o son tokayı da kadının saçından çekti. Ona doğru tuttu, sonra diğerleriyle birlikte yığının içine fırlattı.

Başını hafifçe salladı.

Sonucu gözden geçirmek için biraz geriye yaslandı.

"Yüce Tanrım, bu bir *kaos*," diye mırıldandı. "Onları hemen geri koysak iyi olur!"

Gülmek isterdi, ama adam konuşurken parmakları çoktan ağın içinden geçmeye başlamıştı ve sesi her kelimedede daha tembel, daha yumuşak ve daha uyuşuk bir hal alıyordu, ta ki "hemen" kelimesi güven veren bir fısıltıya dönüşene kadar ve kadın belki de kendi yarattığı bir ağa yakalanmış en mutlu yaratıktı.

Parmaklarını kadının ensesinde gezdirdi ve anda kadının sinir uçlarında küçük zevk ateşleri yandı. Bu gerçek bir mutluluk Beltane'siydi.

Elleri kızın saçlarına iyice dolandığında, başını geriye doğru çekti.

"Kumarbaz olduğun için çok mutluyum," diye mırıldandı,

"sevgilim." Dudakları onunkileri okşadı.

Yumuşakça inledi. Bu bir öpücük bile sayılmazdı ama kurnazlığı tarifsiz bir zevk vaat ediyordu. Onun arzuları hakkında kendisinden daha çok şey bilen ve onları yerine getirebilecek adam olduğunu gösteriyordu. O bir sihirbazdı.

"Biliyorum, *ma chérie*. Tam zamanında. . . ." Dudaklarını değdirdi. " ... iyi ..." Dudaklarını kandırarak açtı ve nazikçe bir öpücük kondurdu. "... zamanında."

Dudakları onunkileri ezdi.

Dilinin dalışı ve kıvrımıyla, dudaklarının fırçası ve , katman katman zevk ona açıldı, ısı ve saten, konyak ve duman, baş döndürücü misk kokulu tatlılık ve tatlı bir unutuşun derinliklerine, daha derinlere, daha derinlere yuvarlandı. Parmakları saçlarından kurtuldu ve aşağıya, aşağıya, göğüslerinin üzerinde, o dik meme uçlarının üzerinde hafifçe kaydı ve mutluluk damarlarında yılan gibi kıvrılırken kadın eğildi ve nefesi kesildi.

"Elise." Sesi kulağındaydı, boğuk bir fısıltıydı ve dilini oraya dokundurdu. Elise titredi ve boynunu bükerek ona yardım etti.

Ağız, kulağının altındaki, nabzının temposunun arzusuna ihanet ettiği o gizli, saten çukura gitti. Oraya da yavaş ve sıcak bir öpücük bıraktı. Kendini damgalanmış olarak görüyordu. Onun olmuştu.

Parmakları elbisesinin , ilk başta beceriksizdi, parmakları beceriksizdi. Bağcıkları çözdü ve elbisesi utanmaz, sarhoş bir dangalak gibi önünden aşağı, göğüslerinin hemen üstüne doğru sarktı.

"Çok güzelsin."

"Sen tilkilisin."

"Senin üzerinde," diye açıkladı.

". Ben güzelim."

Adam usulca güldü ve parmak uçlarını bir fısıltı kadar yumuşak bir dokunuşla köprücük kemiğinde, göğüslerinin yumuşak kabarıklığında gezdirdi. Alay ediyordu.

Bir öpücük daha aldı, yumuşak bir öpücük, parmağı göğüslerinin üstündeki pürüzsüz tümseklerin üzerinde gezinirken ve uzun zamandır yapmayı hayal ettiği şeyi yaptı - ellerini sert uyluklarının üzerinden yukarı kaydırды ve tırnaklarıyla horozunun sıkı, filizlenen şişmesini sıyırdı.

Tıslayarak nefes aldı ve kalçaları onun erişimine izin vermek için ayrıldı. İki kişi alay edebilirdi.

Yine yaptı.

"*Elise*," diye inledi onun ağzına karşı.

Kendini şehvetli ve vahşi hissediyordu.

Parmak uçlarını elbisesinin üst kısmına geçirip sertçe aşağı çekti ve birden beline kadar çıplak kaldı.

"*Tanrı'nın Annesi*," dedi büyük ve neşeli bir saygıyla ve ellerini onun göğüsleriyle doldurdu.

Başparmakları dantelli meme uçlarının üzerinde sert telkari şekiller çizdi ve aldığı zevk şok ediciydi. Nefes nefese kaldı ve başı geriye gitti, bu da ona dudaklarını boğazından aşağıya doğru sürüklenme fırsatı verdi. Başını eğdi ve ağzını bir meme ucunun etrafına kapattı, sonra nazikçe emdi ve sinirli, bilgili bir dille izini sürdü. Zevk şokları vücudunun en ücra köşelerine kadar yayıldı.

"Philippe. . . Tanrım . . ."

Sonra onu kendine doğru çekti ve bir vals kadar zarif ve kasıtlı bir hareketle kollarını ona doladı ve

İkisi yan yana, yüz yüze, kanepeye uzandılar ve adam kolunu kadının kalçasının altından geçirerek onunkinin üzerine koydu ve kasık kasık kaynaştılar.

Ve vücudunu onun sıcak, sert uzunluğuna bastırmanın verdiği ilahi şok, rahatlama. Onun içinde eridi ve vücudunu pantolonunun sınırlarıyla savaştan sert horoza doğru itti. Boğazının arkasındaki sıcak ve elektrikli şehveti tadabiliyor, içinden akıp gittiğini hissedebiliyordu.

Nefesinin telaşı, boğuk kelimeler, Fransızca ve İngilizce, çok takdir edici, kaba ve saygısız bir telaş. Onun üzerinde bu güce sahip olduğunu bilmek dayanılmaz derecede erotikti ve birdenbire onu ne kadar çok istediğinden ve bunun ne anlama gelebileceğinden korktu. Elleri kalçalarına doğru kaydı ve onu tekrar kendisine doğru itti. Muhtemelen serbest kalmasına saniyeler kalmıştı ama yine de

Kıpırdamadı.

Hala

titriyordu.

Kalbi o kadar sert atıyordu ki kan kulaklarında uğulduyordu. Başını onun kabaran göğsüne yasladı ve kalbinin yanağına çarpışını hissetti. Onun gözleriyle karşılaşmak istemedi.

Bunu sorgulamadı. Onun kafa karışıklığını hissedebiliyordu.

Sonra elleri kadının sırtında, üzerinde yavaşladı ve yumuşadı ama hareket etmeyi hiç bırakmadı.

Sonra başını kaldırdı. onun kirpiklerini sayabilir ya da burnuna bakabilirdi; güzel ağzının yanında küçük bir yara izi ve çenesinde altın sarısı kirli sakal görebilirdi, çünkü sabah olmak üzereydi.

"Philippe. ." Özür dilemeye başladı.

Ona yumuşakça gülümsedi. Parmağıyla dudaklarında gezindi, bu onu susturmanın bir yoluydu.

"Seni öpmek için pek çok gizli yer ve sana dokunmak için pek çok yol biliyorum Elise. Seni nasıl çıldırtacağımı biliyorum, beni istemekten nasıl çıldırtacağımı."

Diğer elinin parmak uçları, kalçasının içinde, jartiyerinin hemen üzerinde, daha önce hiçbir erkeğin bu kadar tatlı, bu kadar ustaca dokunmadığı, savunmasız saten tene doğru fısıltı yumuşaklığında bir kayma yapıyordu. Kadın

titredi ile nefes gerginlik olarak her biri İnme gönderildi
içinden geçen zevk şeritleri.

Ve sonra durakladı.

"Philippe. ." Ve şimdi neredeyse bir yalvarış gibiydi.

"Sanırım seviştiğimizde Elise, dünya alevler içinde kalacak. Ama bu
gece olmayacak."

Kelime dağarcığı kaybolmuştu. Sesi varmış gibi görünen tek şey, onun
kaygan, nabız gibi atan merkeziydi.

Parmakları hâlâ ileri geri, geri kayıyordu. Çok nazlı. Çok yetenekli.
Ulaşılamayacak kadar uzakta.

"Emin değilsin. Bundan. Bizden."

Konuşabilmesi için bir süre geçmesi gerekti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Bu doğruyd.

"korkuyorsun?"

"Eskiden sendin. Şimdi de ben olduğumu düşünüyorum."

Düşünceli bir şekilde durakladı. Parmakları hiç durmadan hareket
ediyordu.

"Emin olduğunuzda bana geleceksiniz. Bunu isteyeceksin. Ben sana
zevkten çığlıklar attıracağım, sen de aynısını benim için yapacaksın."

"Yapmayacağım, Philippe. Yapamam..." Parmaklar onu
çıldırıyordu, çıldırıyordu, arzudan çıldırıyordu.

"Bu arada ikna yöntemini kullanmayacağımı
söylemedim." "Philippe. . ."

"Ve *bu* gece seni yalvarman için bırakmayacağım, tatlım."

Parmaklarını kızın ıslak ve ağrıyan yerlerine doğru kaydırđı ve kız bir
fahişge gibi sert, ustaca vuruşlara doğru eğildi.

"Şimdi ... orada *Philippe*. ."

Talimatlara ihtiyacı yoktu. O biliyordu.

Ve bir an sonra, fırlatılmış bir vazo gibi, binlerce ışıltılı, mutluluk verici
parçaya ayrıldı, vücudu serbest bırakılmasının gücüyle şiddetli bir
şekilde yayıldı. Adam kadının boğuk çığlığını bastırmak için yüzünü
hafifçe göğsüne bastırdı.

Ve bir süre birlikte yattılar, kadının yanağı adamın göğsüne
yaslanmıştı, nefes alış verişleri eşitlendikçe her dakika biraz daha yavaş
bir şekilde yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı yükseliyordu.

Edward'a karşı böyle ılık atmamıştı, *bu* kesindi.

Saat vızıldayarak sabahın üçünü gösteriyordu ve hizmetçilerin ateşi yakmak için kalkması uzun sürmeyecekti. Kıpırdandı.

"Bacağım uyuştu," dedi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Yer değıştirdi.

"Senden bir şey isteyeceğim," dedi aniden.

Kadın ona döndü, saçları yüzüne dökölüyordu ve adam saçlarını perde gibi ayırdı, ciddi görünüyordu.

"Saçındaki tokalar için bu kadar endişelenme. Eğer kurdeleye ihtiyacın olursa, sana bir kurdele alırım. Postlethwaite's Emporium'da düzinelerce var."

Güldü. "Önce bir sandalye, sonra bir kurdele... Beni bir dizi hediye ile itibarsızlığa sürükleyeceksiniz."

Yüzünde acıya benzeyen bir titreşim belirdi.

Ve bu, her ne ise, bundan başka hiçbir şeyin sunulmadığını hatırlatan delici bir hatırlatmaydı.

Onu seviyordu.

Tam o anda, hem huzur hem de azap şaşırtıcı bir netlik ve bütünlükle biliyordu.

Onunla asla sevişemezdi. Yapamazdı. Ne kendi iyiliğı için, ne de Jack'in iyiliğı için. Yaparsa geri dönüşü olmazdı.

"Bana geleceksin," dedi yumuşak bir sesle.

"Yapmayacağım," dedi aynı ısrarla. "Yapamam, Philippe." Adam sadece belli belirsiz, esrarengiz bir şekilde gülümsedi.

"Ama kurdele takacağım ve daha az iğne takacağım," diye söz verdi ona nazikçe, sanki ona veda ediyormuş gibi.

"Beni *nasıl* da şımartıyorsun," diye mırıldandı bir sonra, kuru bir sesle.

"Beni itecek misiniz, Dev Lord Lavay?"

"Bu bir hamak, salıncak değıl, Küçük Efendi Jack. Eğer itersem, bir mancınıktan fırlatılmış gibi uçar ve kilisenin *çanına* çarparsın!" Bu Jack'i öyle bir güldürdü ki neredeyse düşüyordu.

Philippe onu sabitlemek için eğildi.

İki hamak kurmak için mükemmel bir kızılağaç kümesi bulmuştu ve hava hâlâ soğuk olmasına rağmen Jack'in annesinin de onayıyla

İkisi Jack'in denizci olmanın nasıl bir şey olduğunu görebilmesi için onları asmak için dışarı çıkmıştı.

Yan , sarmaş yatıyorlardı, ısınmak için kollarını kavuşturmuşlardı.

"Bu harika," dedi Jack. "Denizciler böyle mi uyuyor? Bir gemide mi?"

"*Evet*, hamak gemideki yatağımızdı. Gemi denizin üzerinde sallanır, hamak da onunla birlikte sallanır."

Konuşurken nefeslerini görebiliyorlardı ama ağaçların arasından berrak ve soğuk gökyüzüne bakmak oldukça huzur vericiydi. Lavay hayatında buna benzer başka bir dönem hatırlamıyordu. Her şey sonsuza dek değişmeden önce bir sakinlik. Londra görevi vardı. Alexandra vardı.

Ve Elise vardı.

Elise'i aramak için bahane aramıyordu. Artık yazışmalarda onun yardımına gerek yoktu, evi ustalıkla idare ediyordu, imalı konuşmalara gerek kalmamıştı.

Onun ne istediğini biliyordu.

Balo gecesinden beri yolları bir ya da iki kereden fazla kesişmemişti. Ama Jack'in akşamları ve havanın papaz evine bile gidilemeyecek kadar vıcık vıcık olduğu günlerde onunla vakit izin veriyordu ve bunda bir yenilik, huzur ve hafiflik vardı. Philippe biraz da şaşkınlıkla onun aktaracak çok fazla bilgisi olduğunu fark etti. Düşünsene, farkına varmadan bilgeleşmişti.

Oğulları olmadan önce Londra'da bir görev sırasında öldürülmesi ne yazık olurdu.

Ve Jack'in nasıl bir adam olacağını asla bilemeyecektim.

Oğullarını Les Pierres d'Argent'da yetiştirmek ne büyük bir zevk olurdu.

Alexandra'yla evlenirse, mirasçıları çok yakında

olabilirdi. Tüm bu düşünceleri bir kenara itti.

Kararlı olması gerekmeden önce bu garip, huzurlu arafta iki hafta kadar daha geçirecekti.

Şu anda emin olduğu tek bir şey vardı: Elise'i yatağında istiyordu.

"Çok yere gittin mi, Dev?"

"Oh, dünyanın her yerinde bulundum. Görülecek çok güzel yerler var ve eğer bir gemiyle yola çıkarsanız çok da uzakta değiller. Fransa'da doğdum, görüyorsunuz. Bu beni Fransız yapıyor. İspanya güzel ve sıcaktır ve kadınlar dans ederken kastanyet çalarlar." Parmaklarını şıklattı. Jack güldü ve onu taklit etti. "Bunun gibi mi?"

"*Oui.*"

"Sadece Pennyroyal Green'de bulundum," diye itiraf etti Jack.

"Ah. Pennyroyal Green de büyüleyici bir yer. Çok fazla sevimli insan var."

"Sanırım denizci olmak istiyorum. Zili çalabildikten sonra." "Bu olaylar dizisini onaylıyorum."

"Ve ata binmek."

"Her erkek ata binmeyi öğrenmeli." "Ya da bir zebraya."

"Korkarım zebralar ata binmeye izin vermez. İstersen sana sekstant kullanmayı gösterebilirim, bu sayede okyanusun her yerinde bir gemiye rehberlik edebilirsin, biz de yeni topraklara bu şekilde ulaşırız."

Ani bir acıyla, Jack'e ata nasıl binileceğini öğretebilmeyi diledi. Yüzünün sevinç, gurur ve heyecanla aydınlanmasını izlemek için.

Öyle ya da böyle, iki hafta içinde muhtemelen Elise'in ve kendisinin hayatından temelli çıkmış olacaktı.

"Kilisedeki Noel pandomimine gelir misin, Dev? Ben bir koyun olacağım. Melekler de var. Colette adında bir melek var. Bayan Endicott'tan."

"Ah, Colette adında bir melek. Güzel mi?"

Jack sınırsız bir dürüstlük ve masumiyetle, "O *çok* güzel," dedi. Bu Lavay'ın kalbinin sıkışmasına neden oldu. Ah, bu kadar kurnaz olmamak.

Birden bunun, Bayan Marietta Endicott'un Akademisi'ne yerleştirilen Alexandra'nın küçük kız kardeşinin adı olduğunu hatırladı.

Bu aynı Colette olmalı. "Pantomime geleceğim, Jack."

"Yaşasın!" dedi Jack ve topuklarını hafifçe hamağa vurarak hamağın yeniden sallanmasını sağladı. "Sen de İrlanda'ya gittin mi?"

"*İrlanda mı?*" Philippe eğleniyordu.

"Seamus'un geldiği yer orası."

"Seamus kim?"

"Bay Duggan. Konuşma tarzını seviyorum. Bir sürü şarkı biliyor. Keman çalıyor ve anneme çiçek getiriyor. Pandomimde keman çalacak."

Philippe kaskatı kesildi. Birdenbire gün çok daha az pastoral bir hal almıştı.

"Ne yapıyor?" Sesinin oldukça sertleştiğinin farkındaydı. Jack mutluluktan kayıtsızdı.

"Keman çalıyor. Keman gibi bir şey. Annem çiçekleri sever. Ve Bay Duggan kafiye söyleyebilir ama annem kadar iyi değil. İyi şarkı söyler."

"İyi şarkı söylüyor," diye düzeltti Philippe.

"Onu sen de duydun mu?" Jack çok sevinmişti.

"Oh, dinlemeye niyetliyim."

Bölüm 21

ELISE, sihirli bir şekilde izinli olduğu akşamlara denk gelen şarkı geceleri boyunca Pig & Thistle'da duygularının karmaşasından kaçtı. Papaz ve karısıyla birlikte masada oturuyor, önünde bir bardak koyu bira, devasa ateşin neşeli sıcaklığıyla ve bara tıktırılmış tüm bedenlerle sarmalanıyor, kalabalığın neşeli, sarhoş sesleri ve Seamus'un durmak bilmeyen neşeli müzisyen grubu tarafından uyuşturuluyordu.

Akşamın müziği çoktan başlamıştı ki, bara her yeni biri girdiğinde olduğu gibi, soğuk bir hava kısa bir süreliğine odayı sardı.

Boş boş döndü.

Ve dondu.

Philippe odanın arka tarafında, omuzlarını örten pardösüsü ve elinde şapkasıyla duruyordu. Bir şekilde odadaki herkesten daha haklı ve daha yersiz görünüyordu. Bir şekilde onun etkisine alışmıştı. Bu mütevazı, asırlık barın bağlamında, olduğu gibi bir aristokrat gibi görünüyordu.

Yavaşça başını sallayarak onu selamladı ama gülümsemedi. Onun burada ne işi vardı?

"Bu Lord Lavay. Ona bir masa ayarlayın," diye tısladı Ned Hawthorne, aval aval bakan kızına. Polly Hawthorne birkaç hoşnutsuz ama hayran genç kanı yerlerinden uzaklaştırmak için çabaladı ve onlara arkada durmalarını söyledi.

Lavay başını salladı, belli belirsiz gülümsedi ve ilgiyi elinin tersiyle itti. Barın arka tarafındaki bir duvara yaslanarak yerini aldı.

Herkes hareketlerini tersine çevirdi ve tekrar oturdu.

Seamus, kalabalığı coşturan jig'ini bir kafa atma ve güzel bir hareketle bitirdi ve kalabalık coşkulu bir onay tezahüratı yaptı. O

teatral bir şekilde eğildi ve her şeyi hakkı olarak kabul etti.

Sonra bir sandalyenin üzerine çıktı ve "Bu şarkıyı belirli bir kadına ithaf istiyorum, çünkü onu ağlattığını biliyorum ve sadece en hassas, en nazik kalpler ağlar" dedi.

Elise'e göz kırptı ama bar o kadar kalabalıktı ki bir düzine kadın bunun kendileri için olduğunu düşündü ve Seamus'un göz kırpmaları büyük ölçüde müzikal akşamların bu kadar başarılı olmasının nedeniydi.

Ama başladığında, doğrudan, tereddütsüz, Elise'e, saf, acılı bir tenorla söyledi:

Meclisi parlatan neydi? Robin

Adair.

Topu bu kadar güzel yapan

neydi? Robin oradaydı.

Ve oyun bittiğinde, kalbimi bu

kadar acıtan neydi? Oh!

Ayrılmaktı,

Robin Adair.

Lanet olsun ona. Birini sevmenin her şeyi nasıl daha iyi hale getirdiğini ve o yokken dünyanın nasıl daha sönük olduğunu anlatan bir şarkıydı.

Sanki zaten bilmiyormuş gibi.

Neyse ki burnunu çeken tek kişi o değildi.

Bir soğuk hava dalgası kapının tekrar açıldığını işaret ediyordu.

İçgüdüleri ona dönmesini söyledi ve şüpheleri doğrulandı. Lavay gitmişti.

SEAMUS bir süre sonra sigara içmek ve Robin Adair'in şarkısına döktüğü duyguların etkisinden kurtulmak için bardan çıktığında Lavay'ı duvara yaslanmış, yıldızlara bakarken buldu. Belki de içeri dönüp dönmemeyi düşünüyordu.

Belki de onu öldürebilmek için Seamus'un ortaya çıkmasını umuyordu. Seamus ağzına bir cheroot tıktırarak, "Lord Lavay o," dedi. Lavay hiçbir şey söylemedi.

Seamus bir cheroot uzattı. Lavay

aldı.

Seamus onun için yaktı.

Tam bir sessizlik içinde, sadece kadınlara yönelik yıkıcı çekicilikleri ve hoş aksanlarıyla birleşen iki adam çenelerini emdi.

Seamus uzun, gergin ve ölümcül bir his veren sessizlikte, "Aslında dövüşmekten hoşlanıyorum, Lord Lavay," diye itiraf etti sonunda. "Gerçekten hoşlanıyorum. Senin de hoşlandığından şüpheleniyorum. Ama sanırım siz kazanmayı benim dövüşmeyi sevdiğimden daha çok seviyorsunuz."

"Dövüş olmayacak," dedi Lavay, neredeyse tembelce. "Çünkü bu kadar kolay bir cinayette spor olmaz."

Seamus sadece başını salladı.

Sessizlik ve sigara içmeye devam edildi.

"İstedğin şeyi istemenin hiçbir zararı yok. Ama bir kadını böyle incitmek yazık olmaz mı? Zaten incinmiş bir kadını?" Seamus bunu İrlanda aksanıyla söylemişti, bu da her şeye biraz ironik ve neşeli bir hava katıyordu.

Lavay dönüp ona baktı. Seamus Duggan'ı hafif ve anlamsız biri olarak görmeyi tercih ederdi.

Kapı açıldı. "Duggan! Kızını içeri sok!" Seamus sözünü sakınmadan bunu yaptı.

Lavay kızını eve götürdü, yol boyunca yürüdü.

Peder ve Bayan Sylvaine, Elise'i gece yarısından önce evde gördüklerinde evin üzerinde SESSİZ BİR SESSİZLİK vardı. Hizmetçilerin geri kalanı yatmaya gitmişti ve Elise mutluluk içinde uyuyan Jack'e baktıktan sonra dolapların kilitlerini tekrar kontrol etmek ve mutfağın durumunu gözden geçirmek için kendini aşağıya indirdi. Tertemizdi, her şey yerli yerindeydi, tüm gıda maddeleri düzgün bir şekilde saklanmıştı.

Kısa bir süre önce bu tür şeylerden bu kadar gurur duyacağını hayal bile edemezdi ama zaferin tadını çıkarma dürtüsüne teslim oldu. Bu hiç de küçük bir başarı değildi.

Her şeyi başarabileceğini hissetmeye başlamıştı.

Mutfak ile depo arasındaki geçitten mutfığa dönüyordu ki, geçidin sonunda ışığı engelleyen bir gölge .

Birden .

"Philippe," diye nefes aldı. Onu gerçekten tanımamak mümkün değildi.

Bir an için koridorda birbirlerinin sadece gölgeleri oldular.
Yavaş ve ölçülü adımlarla ikisi arasındaki mesafeyi kapattı.

"Sen . . . bir tart mı arıyorsunuz?" dedi usulca.

Sonra bunun kulağa nasıl geldiğini fark edince kızardı. Adam belli belirsiz gülümsedi ama dikkatinin dağınık olduğu belliydi.

"Sana bir soru sorabilir miyim, Elise?"

Ses tonu tuhaftı. Biraz çekingendi. Çok gergindi.

"Elbette."

"O adam hakkında ne hissediyorsun?"

"Hangi adam?"

"Kemanlı adam." Alaycı, görünmez bir kemanı omzuna kaldırdı ve başını sallayarak çaldı.

İşin komik yanı, kafasını sağa sola salladığında Seamus'a oldukça benziyordu.

"Seamus Duggan hakkında mı?"

"Evet. Ona aşık mısın?"

"Ben ... *ne*? Neden? *Ne*?" "O sana aşık."

"Kesinlikle öyle değil. Ya da daha doğru ifadeyle, Seamus herkese aşık. Belki de en çok kendisine."

"Sana nasıl baktığını gördüm. Ve sana şarkı söyledi. İşte aşık bir adam."

"Belki de onu aynada gördüğünüz adamla karıştırdınız."

Bu onu bir tuğla duvara sertçe çarpmış gibi aniden durdurdu.

Gerçek bazen bir tuğla duvar gibi hissettirebilir.

incelediler.

Sonra ileri doğru hamle yaparak onu ürküttü ve duvara yasladı. Elleri teker teker kadının iki yanına inerek onu çitle çevirdi.

"Seamus Duggan hakkında ne hissediyorsun, Elise?"

"Sanırım ben de Seamus Duggan hakkında sizin Leydi Prideux hakkında hissettiklerinizi hissediyorum."

Bu ona mizahla hiçbir ilişkisi olmayan bir gülümseme kazandırdı.

"Seamus Duggan hakkında ne hissediyorsun Elise?" diye tekrarladı usulca. "Seamus büyüleyici biri," diye mırıldandı çenesinden bir santim kadar uzakta.

"Oh?"

"Yeşil gözlerinin nasıl parladığını gördün mü?"

"Gördüm," dedi suratsızca.

"Ve çok güzel bir sesi var," diye devam etti.

"İnsan kurbağaların şarkı söylemesinden hoşlanıyorsa, bundan nasıl zevk alabileceğini anlayabiliyorum," diye doğrudan kulağına üfledi ve bu da vücudundaki her şeyin mutluluk beklentisiyle kıpırdanmasına neden oldu.

Elleri, sanki onun sahibiymiş gibi, hiçbir şey söylemeden ve şok edici bir güvenle göğüslerinin üzerinde gezindi. Ki bu çok da yanlış değildi.

"Sanırım şimdi birbirimizi kıyafetlerimizle gelmeye zorlayacağız."

O kadar gerçekçi, o kadar kaba ve o kadar erotik ki, kan beynine hücum etti ve bayılacağını sandı.

"*Şimdi* kimi düşünüyorsun Elise?" diye mırıldandı.

Ona baktı, zihni silinmiş, bedeni çoktan köleleştirilmişti. "Geceleri odanda yalnızken kimi düşünüyorsun Elise? Sana kimi söyleyeyim. Uyanık yatıyorum ve bunu nasıl yapmak istediğimi düşünüyorum ..." Parmakları, müslin korsajının üzerinden nazikçe hatlarını çizdi. "...çünkü göğüslerin böyle zarif, şımarık bir kıvrıma sahip." Onları resmedici bir okşayışla okşadı, sonra onları avuçlamak için durakladı. "Ve sonra meme uçlarının küçük ahududular gibi olduğunu düşünüyorum ve emmek ve dilimle fiske vurmak istiyorum."

"Bu" -yutkundu- "tam bir uyku öncesi hikâyesi. Ezop'a hiç benzemiyor."

"Ama o zaman bunu da yapabileceğimi biliyorum," diye mırıldandı kulağına ve sonra dili oradaydı, biraz içine girdi, sonra yavaşça, hünerle, günahkârca bilerek hatlarını çizdi, bu da onu yumuşak bir şekilde inletti. Ve meme uçlarını hafifçe çimdikledi, sonra başparmaklarıyla üzerlerinde sertçe gezindi. "Ve küçük taşlar gibi sertleşecekler, görüyorsun, ve ıslanacaksın. Benim için çok ıslanacaksın. Şimdi ıslandın mı, Elise?" diye fısıldadı.

"Guh," diye anlamlı bir şekilde soludu.

İhtiyacı olan tek cevap da buydu.

Ya kadın bir ahlaksızdı ya da adam onun tahmin edebileceğinden çok daha zorlu bir baştan çıkarıcıydı. Muhtemelen ikisinden de biraz. Ne istediğini ve nasıl elde edeceğini bilen bir adamdı ve büyük olasılıkla elde etmesi gereken en zor şey kadın değildi.

Artık durmak için çok geçti ve vücudundaki tüm kan bacaklarının arasında birikmiş gibiydi ve onun için yanıp tutuşuyordu.

Pantolonunun düğmelerini şok edici bir acelecilikle açtı ve bir kolunu onun kalçasının altından geçirerek kendini ona yasladı. şok içinde nefesi kesildi. Adamın şişmiş aletinin sıcaklığı ve sert uzunluğu ona dayanılmaz derecede cazip geliyordu.

"Ve düşünüyorum," diye devam etti, anlatımı artık nefes alıp vermesiyle düzensizleşmişti, "senin içinde olmanın nasıl bir his olduğunu." Kalçalarını oynatarak sikini kadının ıslaklığına doğru nazikçe kaydırды, hafifçe, alay ederek, ona işkence ederek, kendine işkence ederek. Kadın alçak, hayvani bir zevk, bir yalvarış inledi. "Ve bu ne kadar tatlı hissettirecek. Ama şimdilik sadece birbirimize eziyet edeceğiz, *evet*, çünkü beni istediğinde bana geleceksin."

"Yapmayacağım," diye fısıldadı.

Adam yine onun kaygan sıcağına doğru kaydı. Ve kadın ona doğru eğildi, bacakları titriyor ve dizginlenmiş şehvetle geriliyordu.

"Yapacaksın," diye fısıldadı.

Tekrar kızın sırlıslıkam buklelerine doğru kaydı.

Ağına karşı boğuk küfürler mırıldandı, hepsi birbiriyle alakasız, hepsi pis, takdir edici ve Fransızca küfürler. "Çok iyi hissediyorsun, *chérie*." Kuru bir törpü gibiydi.

"Philippe. . . *Lütfen* şimdi..." Serbest kalmanın kıyısında sallanıyordu. Adamın omuzlarına sıkıca yapıştı ve yalvarırcasına kendini ona doğru itti. Ama onu hareket edemeyeceği şekilde sıkıca tuttu. Kontrol ondaydı. Kız inledi. Boğuk, düzensiz nefesleri sıcak bir şekilde birbirine karıştı. Başı sertçe geriye eğildi ve adam boğazına bir öpücük kondurdu. Yüzü

terle parlıyordu. Şimdi almamak ve sertçe almamak için göstereceği çaba ölümüne neden olabilirdi.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Tekrar hareket etti, hızla, bir kez, iki kez, hafifçe ve tam o anda kadın çiğ bir çığlıkla paramparça oldu ve çığlığın sancıları içinde titredi.

Adam hızla kalçalarını oynatırken, kadın onun kalçasına doğru dökülen zevk iniltilerini duydu. Serbest bırakılması onu sert bir Şekilde sarstı.

Nefes almak için kendine bir dakika izin verdi, başı kadının boğazına yaslandı. Ellerinin altında bir k r k gibi nefes alıyordu.

Onun Őakaęını  pt .

Ama ikisi de özellikle Şefkatli ya da hayırsever hissetmiyordu.

VahŐı bir ara olmuştu. Tüm hüsrana uğramış arzular çabucak, nezaketsizce tatmin edildi.

". . ve kendi kendime düşünüyorum," dedi nefes nefese, "... bana geldiğinde ona zevkin gerçek anlamını göstereceğim. Ve Seamus Duggan'ın nasıl telaffuz edildiğini bile unutacak." Seamus kim?

Konuşurken mendiliyle kadının kalçasını nazikçe temizliyordu. Sonra tekrar kalçasını indirdi ve elbisesini d zelitti. Pantolonunun düğmelerini o kadar dikkatle ilikledi ki, kız onun bunu kaş kez yaptığını merak etti, çünkü çok düzgün bir Şekilde yapılmıştı.

Ama daha önce gelen kadınlardan farklı olduğunu biliyordu.

"Bu hiç adil değil." Bunları söylerken bile bunların huysuz, gergin, oldukça açık ve pek de yardımcı olmayan sözler olduğunu biliyordu.

Yavaşça çenesini avucunun içine aldı.

"Sanırım haklısın," dedi usulca. "Ama sonra, *aşkta ve savaŐta her Şey mübahtır, canım*. Bunu istemeyi biz Őemedik. Ama . Sen sadece bunu istemeyi haklı çıkaracak bir yol bulmalısın."

Bir adamı aynı anda hem sevip hem de ondan nasıl nefret edebileceğini bilmiyordu.

Onu tatlı tatlı, hafifçe dudaklarından öptü ve sonra dönüp yanından ayrıldı. Kadın onun koridorda çalışma odasına doğru ilerleyişini izledi.

ON BEŞ DAKİKA SONRA, ev binlerce parçaya ayrılan bir vazonun sesiyle yankılandı.

Başka bir vazonun şarapnel parçalarının arasında utanç içinde durdu ve nefes aldı, hayatının bir kez daha her yönden kapanıyor gibi görüldüğü gerçeğini merak ediyordu, oysa kısa bir parlayan an için sanki güneş patlamış gibiydi.

O haklıydı. Her zamanki gibi.

Ve bunu bilmiyormuş gibi davranmıyordu. Adil olup olmamasının bir önemi yoktu.

Bunu ona yapmaya hakkı yoktu. Onun tutkusunu, duygusallığını ve kendisine olan sevgisini istediğini elde etmek için silah olarak kullanmaya. Arzu pençeler gibiydi içinde ve bunun adaletsizliği karşısında içten içe kıvrandığında, pençeler daha da derine batıyordu.

Ve ondan bir kez daha tutkuyu daha fazla utançla takas etmesini istemeyecekti. Onunla birlikte olup giden bir erkek daha olmayacaktı, ne de ondan hayatının kıyısında, gölgelerde yaşamasını, bir anını ayırabildiğinde tadını çıkarmasını isteyecekti. O ışığa ait olan bir kadındı. Hayatının geri kalanında seilmeyi ve onurlandırılmayı hak eden bir kadındı.

Kaytaran İrlandalı bir kemancının onun üzerinde ondan daha fazla hakka sahip olması çok ama çok ironik.

Onurlu olmanın yüküne ve kaderin kaprislerine kısa ve acı bir kahkaha attı.

Yine de ona zevkten ve hayatının sınırlarından başka bir şey sunamazdı ve bunu biliyordu.

Ama eğer yapabilseydi, ona sonsuza dek güvenlik ve kesinlik verirdi. Araf'ı ortadan kaldırırdı, böylece bir daha asla endişelenmesine gerek kalmazdı.

Ve bunu yapmaya koyuldu.

Bir kağıt yaprağını düzeltti ve tüy kalemi batırdı. Eli, yazmanın gerektirdiği ince hareketleri yapmaya ancak şimdi uygun hale gelmişti.

Ve bir başka gerçek, ağır ve kesin bir şekilde üzerine çökünce durakladı: Henüz bir kılıcın kabzasını kavradığını ya da gerektiğinde insanlara fırlatmak için ellerini yumruk haline getirdiğini hayal edemiyordu. Tekrar tam olarak kendine gelmesi haftalar alacaktı ve bunun için daha fazla sabretmesi gerekecekti.

Bir ölüm kadar kesin olan bu farkındalıkla hareketsiz oturdu. İç çekti ve başladı.

Sevgili Bay ve Bayan Fountain,

Elimdeki bir sakatlık kısa kesmemi gerektiriyor, bu yüzden lütfen resmiyet eksikliğini bağışlayın. Kızınız Elise benim Pennyroyal Green, Sussex'teki kahya. Kendisi yazmamı istemedi ve bu mektuptan ona asla bahsetmemenizi rica ediyorum. Tanıdığım en iyi insanlardan biridir. Oğlu, Jack, yakışıklı, zeki ve keyifli bir çocuktur ve her ikisini de tanımaktan herkes gurur ve onur duyacaktır. Yüksek sesle söylemese de sizi ve evini çok özliyor. Kızınızı muhtemelen tanıdığınız için gururlu olduğunu ve sizi utandırdığı hissini onu rahatsız ettiğini biliyorsunuz. Ailemin yarısını ve mülklerimin çoğunu kaybettim. Devrim, bu yüzden sizi temin ederim ki sevdiğiniz birini kaybetmenin bedelini biliyorum ve bunu kimsenin başına gelmesini istemem. Size yazmak zorunda hissettim çünkü hala bir seçeneğiniz var. Onu sonsuza dek kaybetmek zorunda değilsin. Eğer sizi ayrı tutan gururunuzsa, sizi temin ederim ki sizi tekrar görmeyi çok isteyecektir. Tek yapmanız gereken ona bu adresten yazmak. Okyanuslara açıldım, savaşımlara katıldım, servetler kazandım ve kaybettim. Yine de kesin olarak bildiğim iki şey var: Hayat kısa. En önemlisi aşktır.

*Saygılarımla,
Philippe, Lord Lavay*

Onunla bir haberci gönderecekti. Uşaklar bu şeref için yazı atabilirlerdi. Arkasına yaslandı ve kıpırdamadan durdu, tüy kalem elinde hareketsizdi. Bu kadar az kelime hiç bu kadar ağır gelmemiştir. Sonra kalemi mürekkebe batırdı ve Londra'ya götürülmek üzere bir mesaj daha yazdı:

Görev teklifini büyük bir üzüntüyle reddetmek zorundayım. Bir önceki görevden sonra henüz tam olarak iyileşemedim.

İmzalamazdı. Zaten bu biraz da kendi tutuklama emrini imzalamak gibi olurdu.

Bölüm 22

KUTLAMA GÜNÜNDEN VE NOEL PANTOMİMİNDEN ÖNCEKİ GÜNLER kostüm dikme telaşıyla geçti, çünkü Elise tamamlanmış uşak üniformalarını saklamasına izin verilmesi karşılığında boş zamanlarını sezonun geri kalanında Bayan Sneath'e kiralamıştı. Noel pudingleri çok önceden hazırlanmıştı ve hizmetçiler için kızarmış kaz ziyafeti planlamıştı.

Lord Lavay Noel gününü Kontes ve Ardmay Kontu ile geçirecekti.

Son zamanlarda pek görünmüyordu. Zili sessizdi.

Personel, evi yeşilliklerle donatarak neşeli bir gün geçirdi ve akşam olduğunda mutfakta yavaş, lezzetli, neşeli bir yemeğe oturdular. Herkes en az bir kadeh sıcak şarap içti. Elise, Lord Lavay bu gece evde olmayacağı için çalışanlara erkenden yatmaları için izin verdi ve Jack'e kitap okuyacağı bir akşamı dört gözle bekledi, sonra belki de kendisi için keyifli bir şeyler okuyacaktı. Korkunç bir roman *mükemmel* olurdu.

Odasına vardığında, şaraptan dolayı hoş bir şekilde tok ve kızarmış, Lavays'i saymadan uykuya dalacak, saçlarını tarayacak ve Jack'i yatırıp ona şarkı söyleyerek uyutacak kadar uykuluydu.

Yavaşça masaya doğru ilerledi.

Ve sanki kendi bedeninin üzerinde bir yerden izliyormuş gibi, elinin uzanıp saç fırçasına dokunduğunu gördü.

Ortadan kaybolmadı. Ne bir hayalet ne de bir rüyaydı. Dahası, güzel bir kırmızı saten kurdeleyle bağlanmıştı.

Sandalyesine çöktü, kalbi göğsünde bir güneş gibi parlıyordu.

"Nereden *biliyordu*?" diye fısıldadı.

Yumuşak, şaşkın bir kahkaha attı. Tanıdık, çok sevdiği fırçayı nazikçe kaldırdı ve sanki onun eliymiş gibi elinde tuttu. Baş harfler kısa süre sonra gözyaşlarıyla bulanıklaştı.

Elini gözlerinin üzerinde gezdirdi.

İşte o zaman üzerinde "Jack için" yazan küçük bir kutu gördü.

Kokladı. "Jack, aşkım, bu sana Lord Lavay'dan bir hediye."

"Benim için mi? Yaşasın!" yatağa götürdü ve açmak için yere uzandı. Ona gülümsemek için döndü ama gözüne bir şey takıldı.

Neredeyse altındaki kendisine yazılmış mektubu gözden kaçıracaktı. El yazısını tanıdı ve kalbi durdu.

Şok içinde eli ağzına gitti ve tüm duyuları uzuvlarından kaçtı.

Bir an için onu açamayacağından kesinlikle emindi. İçinde ne bulabileceğinden korkuyordu. Korkunç haberler ya da daha fazla kınama.

Cesaret, Elise.

Derin bir nefes aldı.

Parmağını mührün altından geçirdiğinde aptal kâğıt tıkırdadı.

Sevgili Elise,

Seni seviyoruz ve her gün her dakika özlüyoruz

Sen gittiğinden beri. Şaşırtıcı haberiniz için sizi çoktan affettik, ancak bildiğiniz gibi biz gururlu ve inatçı bir aileyiz ve aynı zamanda fevri ve çabuk öfkelenen biri de olabiliriz. Bu nitelikler bizim en iyi ve en kötü yanlarımızdır. Umarım bunu bulabilirsin bizi affet. Lütfen eve gel ve Jack'i de getir. Biz de onu seveceğiz.

Sevgiler,

Mama ve Papa Fountain

"Bir *aslan*! Dev bana bir aslan verdi! Bir aslanım var! *Raaaawwr*!" Jack kutusunu açmayı başarmıştı. "Bu gece aslanla birlikte Androcles'i canlandırabilir miyiz? Anne? Anne?"

Konuşamıyordu.

Arkasını döndü ve boyalı yün yeleli kurnaz tahta aslana gülümsemeye çalıştı.

Konuşamayacak kadar doluydu. "Evet.

Tabii ki Jack."

Ona doğru sıçradı ve kolunu omzuna atarak ona doğru eğildi. "Neden ağlıyorsun anne?"

Onu uzun, sıkıcı bir kucaklamanın içine çekti.

"Boxing Day hediyelerimiz için çok ama çok mutluyum Jack, hepsi bu. Nedenini sana biraz sonra söyleyeceğim. Belki pandomimden sonra."

KUTLAMA GÜNÜ, Philippe tam zamanında kiliseye , kendi uşaklarının üç kısa boylu bilge adamı, bebek İsa'nın yemlikte yattığı yere kadar eşlik ettiği şaşırtıcı Noel mucizesine tanıklık etti, etrafı nazik hayvanlarla çevriliydi, bunlardan biri Jack adında oynak bir koyundu. Sarkık kulaklar takıyordu ve kabarık yünlerden oluşan büyük bir kuşakla süslenmişti.

Hepsi de saplara asılı haleler taşıyan, çoğunun dişleri eksik, bir tanesi şarkı söylerken poposunu kaşıyan, kıpır kıpır bir dizi minyatür melek etraflarında dolaşıyor ve şarkı söylemek için düzgünce sıraya gerekirken bilardo topları gibi çarpışıyorlardı.

Seamus Duggan "While Shepherds Watchched Their Flocks at Night" şarkısını çaldı ve çocuklar yüksek, tatlı sesleriyle şarkı söylediler. Ve kendisine hiç el sallamaması söylenmiş olmasına rağmen Jack ona el salladı.

Sonuç olarak, Philippe'in tiyatrodan geçirdiği en iyi zamanlardan biriydi.

Seamus Duggan'a da lanet . Ama Philippe gözlerini kapadı ve seslerin ve kemanın onu yıkamasına izin verdi. Ruhunun ham, pürüzlü yerlerine sızdı ve o an için de olsa bir tür rahatlama hissetti. Seamus Duggan işe yaramazın tekiydi ama ironik bir şekilde Lord Lavay'den daha özgür bir adamdı.

Philippe gözlerini açtığında Elise'in başının arkasını hemen fark etti. Kırmızı yün bir elbise giymişti ve koyu renk saçları bükülmüş ve gevşek bir şekilde tutturulmuştu, verdiği kırmızı kurdele, kendi halesi gibi parlıyordu. Şimdi bile ipek kumaşın ellerine değdiğini hayal edebiliyordu. Kadın öne doğru eğilmişti, sanki

Jack'e daha yakın olabilirdi. Ona desteğinin her parçasını ödünç verirdi. Gülümsedi.

Meraklı başlar ona doğru döndü. Seyirciler arasında, muhtemelen kuzenleri papaza destek vermek için orada bulunan bir grup gördü. Olivia Eversea da onların arasındaydı, Landesdowne da onun yanındaydı.

Philippe buraya ait değildi ama istenmeyen biri de değildi. O bir merak, hayranlık uyandıran bir şey, hayranlık duyulacak, hakkında konuşulacak ve dedikodu yapılacak biri, aralarındaki bir ziyaretçiydi.

Pennyroyal Green'in zaman ziyaretçileri olacaktı.

Ardmay Kontu ile anlaştıkları gibi, birine ya da bir şeye ait olmak daha iyiydi.

Akşam sona erdiğinde dışarı süzüldü ve küçük melekler ve koyunlar kiliseden dışarı akın edip köylülerin arasına karışırken kapının dışında bekledi. Onları beklerken, meraklı gözleri ve çeşitli kadınların şaşkın bakışlarını görmezden gelerek, tam da görünmesi gerektiği kadar dikkat çekici olduğunu hissetti.

"Dev! Gelmişsin!"

Genelde Jack her yere koşardı. Özellikle de koyun olmak için işe alındığından beri. Ama bu sefer ayaklarını sürüyerek ilerledi ve bunun nedeni tamamen kostümün ağırlığı değildi. Bir şeyler yanlıştır gibiydi.

"Sen çok zeki bir koyundun, Jack."

"Teşekkürler, Dev. Aslan için teşekkür ederim! Onu çok seviyorum. Annemi ağlattı."

Philippe telaşla Elise'e baktı.

"Jack," dedi Elise uyarırcasına. "Sadece hediyeler . . . hediyeler harikaydı. Teşekkür ederim, Lord Lavay."

Sadece başını salladı, kızın gözlerinde gördüklerinden konuşamayacak kadar etkilenmişti.

Jack pandomimin zaferine rağmen gerçekten de tuhaf bir şekilde durgun görünüyordu. Normalde her yere dalıp giden, her şeyi görmeye aç olan gözleri kısılmıştı. Yüzü bulutlu ve . Philippe, Jack'i hiçbir zaman büyük mutluluk duyan, yüzü her zaman minyatür bir güneş gibi ışık saçan biri olarak görmemişti.

"Performansınızdan memnun değil misiniz, Efendi Jack?" diye sordu.

"İyiymi," dedi. Neredeyse kırılmıştı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim, Lord Lavay. Çok ," dedi Elise.

"İsa'nın doğumunda uşakların bulunduğunu bilmiyordum. Sanırım insanın eğitimi hiç bitmiyor."

"Tarihin büyük bir kısmının bizim için hala bir muamma olduğunu düşünüyorum."

Gülümsedi, sonra döndü, gülümsemesi kasvetli ve teslimiyetçi bir şeye dönüştü.

Ne de olsa insan hizmetçisiyle evin dışında uzun uzun sosyal sohbetler yapmazdı. Ne onun ne de Elise'in tahammül edemeyeceği türden yorumlara maruz kalmadan olmazdı. Ve görgü kurallarına sığınmak onlara kalan tek şeydi.

Buluşma. Ayrılık. Buluşma.

Ayrılık.

Çünkü bu gece muhtemelen her şeyin karara bağlandığı an olacaktı.

"Bu akşam bir sosyal randevum var Bayan Fountain. Leydi Prideux ve Lord ve Leydi Archembault ile birlikte Lord Harry'nin evinde yemek yiyeceğim, dolayısıyla benim için bir yemek hazırlamanıza gerek kalmayacak."

Kadının kelimeleri sanki iğnelerle vurulmuş gibi izledi. Omurgası daha da dikleşti, yüzü gerginleşti ve solgunlaştı.

Ama ona yalan söylemek

istemiyordu. "Bildirim için teşekkür ederim, efendim."

Bunu birden fazla şekilde ifade etti.

"Ve ... ve teklifini reddetmek için krala mektup yazdım." Bunu söylerken yüzünü ondan çevirdi. Sanki onun bu haberi özümsediğini görmeye dayanamıyormuş gibi.

Elise hareketsiz duruyordu, aniden sağırlandı ve kalabalığa karşı körleşti.

Bu, seçimini yaptığı anlamına geliyordu ve Leydi Prideux oydu.

Ne kadar süre sessiz kaldığını bilmiyordu. Bildiği kadarıyla güneş onlarca kez doğmuş ve batmış olabilirdi.

"En iyisi bu," dedi sonunda. Sesi yıpranmış ve kısıktı. Bıçakların eldivenleri gibi hissettiren şeylerden geçmesi gerekmişti.

bağırsakları ortaya çıkmadan önce.

Ve bu bir yalandı. Onları ayrı tutan bir şey nasıl en iyisi ki?

Kendisine ateş edilmediği ya da kılıç darbelerinden kaçmadığı bir durumun marjinal olarak daha iyi olduğunu düşündü. İkisi de korkunçtu.

Jack onun yanında ayaklarını sürüyerek yürürken, o duygu dolu bir Catherine çarkına bağlanmış bir şekilde duruyordu. Bunu göstermesine asla izin verilmeyecekti. Bir yastığa hıçkırmayı ya da bir vazoyu fırlatmayı göze alamazdı.

Tüm bunları sevgiye dönüştürmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Ve ona sahip olmadan onu sevmenin.

"İkinize de iyi günler, Bayan Fountain." Kendi sesi bir iplik gibiydi, zayıf ve boğuk. Kasvetli bir şekilde şapkasına dokundu ve bir festival yemeğinden ziyade cenazeye giden bir adam gibi ayrılmak için döndü.

ELISE LAVAY'ın gidişini izledi ve dizlerinin çözülmesini engellemek istercesine elini Jack'in omzuna doladı. Görünmez bir çekim hissediyordu, sanki Lavay kalbini kırmızı bir kurdeleye bağlamış ve onu götürüyordu.

Jack'in kostümü dökülmeye başlamıştı. Bayan Sneath'e, uşak üniformalarını saklaması karşılığında söz verdiği pek çok şeyin bir parçası olarak, ayından sonra kilisenin temizlenmesine yardım edeceğine dair söz vermişti.

"Kendini iyi hissediyor musun, Jack, aşkım?" Elise bir elini onun alnına koydu. "Hayatın boyunca bir çocukken bir koyun olmak çok yorucu, biliyorum."

"Ben iyiyim anne." Kaşlarını çattı ve sanki onun yerine kafasına bir kurbağa koymuş gibi elinin altından kaydı.

"Kabız mısın? Çok mu tart yedin?" "Hayır, anne! Cor! Eve gidebilir miyiz?"

"Cor" mu? Başka bir kelime o olurvar için
silme itibaren onun kelime dağarcığı.

Ona baktı, gözlerinin arasında endişeli bir kaş çatma vardı.

Gözleri ayakkabılarındaydı. Ayakkabıları hâlâ küçük toynaklar gibi süslüydü.

"Elbette aşkım," dedi bir süre sonra. "Ama bir saat kadar sonra Bayan Sneath'in şenlikten sonra ortalığı temizlemesine yardım edebiliriz. Kutlamak için tart yiyeceğiz."

"Zaten aç değilim."

Bu sözler her şeyden çok kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi ve şimdi gerçekten endişeleniyordu.

"Gidip Liam'ı bulacağım," dedi ve onun bu konuda ne düşündüğünü duymayı koşarak uzaklaştı.

"MARIE-HELENE'i iki ay önce gördüm," dedi Lord Archembault. "Çok güzel bir genç hanım Lavay. Ailen için bir övünç kaynağı."

Evet, ama elbiseleri nasıldı? diye sormak istedi. Elbiseleri yorgun değil miydi?

Akşam yemeği nefis bir şekilde hazırlanmış soslu tavşandı ve ev, aşağıya bakıp hem Alder House'u hem de papaz evini ve ayrıca uzaktaki Pig & Thistle'ı görebileceğiniz bir yükselti üzerinde yer zarif bir yerdi.

Philippe'e göre şirket, insafsızca, boğucuydu.

"Böyle düşündüğünüzü duymak beni gururlandırdı. Fransa'ya döndüğümde onu çok yakında görmeyi umuyorum."

Alexandra'nın gözleriyle, devrimden kaçan mültecilerin kaçarken sık sık ele geçirdikleri türden gümüş bir şamdanın karşısında buluştu.

Ona küçük, samimi bir gülümseme verdi. Bir anlaşmanın yakın olduğunu biliyordu; hava neredeyse bununla uğulduyordu. Bunu resmileştirmek için tek yapması gereken doğru sözcükleri söylemekti ve kadın muhtemelen "Fransa'ya döndüğümde" ifadesini "*Fransa'ya döndüğümüzde ve orayı ele geçirdiğimizde*" olarak duymuştu.

Yarın Londra'ya dönecek ve oradan Fransa'ya geçecekti.

Hayatının geri kalanında onun karşısında oturarak akşam yemeğinden sonra akşam yemeğini hayal etmeye çalıştı. Ne hakkında konuşacaklardı? Muhtemelen çocuklarından. Belki de paralarıyla yapacakları onca şeyden.

Onunla sevişmek nasıl bir şey olurdu?

İçindeki her şey bu fikirden uzak duruyordu ve bu kesinlikle yanlıştı. Elbette onun gibi bir kadınla sevişmek

Chore.

Bu insanların onu sıktığını fark etti. Neredeyse hainlik gibi geliyordu ama yine de. Onunla sanki devrim hiç olmamış gibi konuşuyorlardı ve bazıları için devrim onlara sadece ufak bir darbe vurmuştu. İşin ironik yanı, hepsinin üstün olduğunu varsaydığı ve hepsinin hakkı olan bir yaşam biçimini koruma çabaları -Ardmay Kontu'yla korsanlık yapması, kel, huysuz Yunan aşçısı Herkül gibi adamlarla bir gemiyi ve kanlı savaşları paylaşması, Horsleydown Merdivenleri'nde saldırıya uğraması- onu neredeyse buna uygunsuz hale getirmişti. Onu öyle bir şekilde yeniden şekillendirmişlerdi ki, geride bıraktığı yuvaya asla düzgün bir şekilde yerleştirilemezdi. Nadir, güzel ve rahat bir yaşam biçimiydi. İyi, çok iyi bir yaşam biçimiydi. Bu, kız kardeşinin beklediği ve onun için dilediği biçimiydi.

Ama artık bu insanların onun dönüştüğü kişiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Ama belki de uzun süredir bir yere bağlı olmadığı için böyle . Ev olarak gördüğü bir yer yoktu.

Les Pierres d'Argent'a geri dönebilirse, bu onun dengesini yeniden sağlayabilirdi. Ona uğruna savaştığı her şeyi hatırlatabilirdi.

Bütün akşam, daha önce onlarca kez sahnelediği bir oyunun repliklerini tekrar ediyormuş gibi hissetti.

"Büyükbaban da seninle övünüyor Philippe."

Philippe gülümsedi. "Hâlâ gurur duyduğum bir *büyükbabam* olduğu için şanslıyım-"

"Lord Lavay."

Hepsi şaşkınlık içinde döndüler. Bütün akşam kedi gibi sessiz bir şekilde içeri girip çıkan uşaklardan biri konuşmuştu. Sanki şamdan konuşmuş gibiydi.

"Böldüğüm için çok özür dilerim ama bana acil bir durum olduğu söylendi. Fuayedede sizi bekleyen biri var."

Philippe uşağın yüzüne baktı. Yüzünde gördüğü bir şey yavaşça ayağa kalkmasına ve peçetesini dikkatle katlamasına neden oldu.

Portent'in tüyleri diken diken oldu. "Bu taraftan efendim," dedi uşak sessizce.

Philippe onu takip etti ve satranç tahtası desenli fuayedede durdu.

Uşacı Ramsey hemen içeride, yüzünün rengini ağartmış olan bir çift fenerle aydınlatılmış bir şekilde duruyordu. Etrafındaki zeminde yağmur birikiyordu.

Philippe'in kulaklarında bir uğultu başladı. "Elise mi?" Philippe aniden söyledi.

Uşak şaşırmış görünüyordu. "Eli- Hayır, efendim. Hayır, efendim. şey, efendim. Sizi rahatsız ettiğim için çok zgnm efendim. Eğer-"

"ıkar baklayı, Ramsey."

"Genç Efendi Fountain kayıp."

Philippe'in kalbi dondu. "Jack?" Kelimenin boğukluğu vardı.

"Bayan Fountain yemekten sonra ona bakmaya gitti ama yatağında değildi. Evi baştan aşağı aradık, her dolabı ve dolabı aradık ve onu çağırdık. Hatta ..." Yutkundu. ". . . şey, merdivenlerin dibi. Her ihtimale karşı-"

Philippe başını sert bir şekilde salladı. Bu cümlenin sonunu uşak ne kadar duymak istemiyorsa o da o kadar duymak .

Kulaklarındaki uğultu şimdi daha yüksekti ve kalbi bir askeri geçit töreninde yere inen postallar kadar sert çarpıyordu. Bir anda Elise'in dehşetini yaklaşan bir fırtına gibi somut bir şekilde hissedebildi ve bir yılan gibi kalbini sardı. Herhangi bir şeyin ya da herhangi birinin, evrenin ya da kaderin ona zarar vermeye cüret etmesine karşı tuhaf bir soğuk öfke duyuyordu. Ya da Jack'e.

Bunu dzeltecekti.

"Bayan Fountain burada olduğunuzu biliyor mu?" dedi sertçe.

"Hayır, efendim. Sizi rahatsız etmemden hoşlanmazdı. Bu yüzden onun haberi olmadan oradan ayrıldım.. Hâlâ evi arıyor, efendim ve onun adını sayıklıyor..." Ramsey yutkundu.

Philippe uzandı ve adamın omzunu kısa bir süre için kavradı. "Doğru olanı yaptın," dedi uzaktan.

Bu, devrimden önce bir Lavay'ın bir uşağa söyleyeceği ya da yapacağı bir şey değildir.

Elise Fountain'dan önce.

Philippe'in zihninin gölgelerinde bir düşünce kıpırdanıyordu ve sanki bir avmış gibi umutsuzca ona odaklanmaya çalışıyordu.

"Efendi Jack'e hiç benzemiyor. Neredeyse iki saat oldu, efendim. Belki daha da uzun. Kesin olarak bilmiyoruz. O perişan halde, Lord Lavay." Sesi neredeyse kesiliyordu. "Buna katlanmak zor. Gördüğünüz gibi onu seviyorum. Hepimize karşı çok iyi davrandı."

"Philippe?" diye sinirli, kırılgan bir ses geldi. Alexandra'nın. Arkasındaki fuayeden gelen terlik tıkırtıları eşliğinde.

"Sessiz ol," dedi aniden. Sanki bir sivrisinekmiş gibi omuz silkti. Tanıdığı birine ait olduğunu bile fark etmemişti. Düşünüyordu.

Şok olmuş nefesi de zorlukla kaydedildi.

"Ben bir asteğmen ya da geminizdeki o pasaklı dinsizlerden biri değilim, Philippe. Benimle bu şekilde konuşamazsın."

"Sessizlik," dedi yine de. değildi. Konuşan herhangi biri olabilirdi; bunu krala da söyleyebilirdi.

Çünkü Philippe sonunda bir fikir bulmuştu. Sonra da buldu.

Verdiği emirler hızlı, sert, öfkeli ve tartışılmazdı.

"Nerede olduğunu biliyorum. Git Bayan Fountain'i al ve kiliseye getir, Ramsey. Hemen. *Şimdi*, dostum."

Uşak döndü ve sanki bir top atışından fırlamış gibi kaçtı. Arkasında, Philippe'e akşam yemeğinde mesajı getiren uşak paltosunu tutmaya başlamıştı bile ve Philippe omuz silkerek paltosunu .

Philippe duvara monte edilmiş fenerlerden birini kaptı ve kapıdan dışarı fırladı.

"Phili-"

Alexandra'nın sesi rüzgâr da olabilirdi.

Bölüm 23

Karanlıkta, avucundaki fener, üzerine yağan yağmur yüzünden hızla sönerken, çizmeleri çamura batarken, uzun, toprağı yutan, ciğerleri parçalayan adımlarla aşağılara doğru koştu. Hiçbirini hissetmedi. Hiç acı hissetmedi. Nefesi kulaklarında uğulduyordu. Papaz evi hem çok yakın hem de korkunç derecede uzak görünüyordu ve hiç ışık yoktu, yıldızlar ve ay şişman, asık suratlı bir yağmur bulutu tarafından örtülmüştü.

Çan kulesinin kapısına varıncaya kadar hiç durmadı; kapı, tahmin ettiği gibi, bir aralık açıktı.

Sonra çana kadar uzanan dolambaçlı basamakları ikişer ikişer, her şeyden çok içgüdülerinin rehberliğinde, büyük adımlarla tırmandı. Oraya vardığında nefes almak için durakladı.

Durdu ve dinledi. Çan'ın büyük, sakın, durgun kütlesini gördü. Duvara çarpan yağmuru ve yarıklardan geçen rüzgârı duydu.

Ve sonunda yumuşak bir hışırtı sesi duydu. Koklama ve yumuşak bir hıçkırık eşlik etti.

Ve Jack duvarın dibine yığılmıştı.

Kan neredeyse Philippe'in kafasını rahatlatacaktı. Dizlerinin üzerine çöktü.

"Efendi Jack. Yaralandınız mı?"

"İyi akşamlar Dev," diye burnunu çekti çocuk. "Hayır ve ağlamıyorum." Lavay dönüp onun yanına çöktü ve sırtını duvara yaslayarak derin nefesler aldı.

"Tabii ki hayır," diye hırıltılı bir ses çıkardı.

"Zili çaldıramıyorum," diye açıkladı Jack. Burnunu çekti. "Denedim. Bir türlü gitmiyor. Hiçbir şey yapamıyorum. Hiçbir şey yapamayacağım."

"Ah, Efendi Jack. Sinir bozucu, biliyorum. Hayatta beklememiz gereken o kadar çok şey var ki, öğrenmesi en zor şeylerden biri de bu.

Şu anda bile hala bir şeyler yapabilmek için bekliyorum ve ben yetişkin bir adamım. Al, neden ceketimi benim için ısıtmıyorsun?"

Islak yağlı deri paltosunu çıkarıp yere serdi, sonra kuru paltosunu silkeleyip Jack'in üzerine sardı ve onu içine aldı. Jack'in kafası koyu renk yünün ve parlayan düğmelerin arasından dışarı çıktı.

Bir süre sessizce birlikte oturdular. Philippe'in nefesleri çan kulesinde yankılanıyor gibiydi.

"Dev mi?"

"Evet, Efendi Jack?" "Piç nedir?"

Philippe gözlerini kapattı.

Oh, Tanrım.

Sanki yeniden bıçaklanmış gibi hissetti.

", " dedi yavaşça, "kaba şeyler söyleyerek bir başkasını mutsuz etmek isteyen kişidir. İşte piç budur," dedi hissederek. "Bu kelimeyi nereden öğrendin?" "Bayan Endicott'un evindeki Colette'den. Çok güzel bir kız, Giant. Ama bir piçin babası olmayan ve hiçbir zaman bir şey olamayacak biri olduğunu söylüyor. Ve benim bir piç olduğumu söylüyor."

Colette.

Alexandra'nın kız kardeşi.

Ve nasıl olur Colette Biliyorum herhangi bir şey at hepsi hakkında Jack'in ailesi?

Zihninin derinliklerinde bir yerlerde cızırtılı, iğrenç bir şüphe başladı.

Colette'in Bayan Endicott'un Akademisi'nde olmasının nedeni de bu, diye düşündü acımasızca. Orası zor kızlar konusunda uzmanlaşmış bir yerdi.

Elise'in yersiz konuşmuş olması gereken kişi Alexandra'ydı.

Bu farkındalığı daha sonra tekrar gözden geçirmek üzere bir kenara itti.

"Ah. Şey, Jack, bu kelimenin başka bir anlamı daha var, ama nazik bir anlam değil. Kelimelerin bazen iki anlamı olabileceğini ve diğer kelimeleri kibar bir toplulukta söylemememiz gerektiğini bilirsin. Bu da onun gibi." "'Ördek' gibi. Hem kuş anlamına gelir hem de bunu yapmak anlamına gelir." Jack, Philippe'in paltosunun içine girdi ve gözden kayboldu. "Ve bir köpeğin havlaması gibi ve

bir ağacın kabuğu gibi."

"Kesinlikle. Ve sen nazik bir çocuksun, bu yüzden kimseyi tanımlamak için bu kelimeyi kullanmayacaksın."

Jack'in kafası tekrar paltodan çıktı. "*B ile* başlayan mı?"

"Evet."

Bir süre birlikte oturdular.

"Benim babam yok," dedi Jack sefil bir sesle, sanki utanç verici bir sırrı itiraf ediyormuş gibi susarak. "Neredeyse herkesin var. Sanırım benim de olması gerekiyor."

Ve sonra Philippe kalbinin neredeyse tam anlamıyla kırıldığını hissedebiliyordu. Bir buz havuzunun yüzeyi gibi çatlıyordu.

Jack'i şiddetle kucağına aldı, kollarını ona doladı ve çenesini Jack'in başının üstüne koydu. İşte kalpler böyle yeniden bir araya getirilir, diye düşündü. Sadece severek.

Bir süre birlikte sessiz kaldılar. Jack'in hıçkırıkları azalıyor, düzensiz hıçkırıklara dönüşüyordu.

"Benim de bir babam yok, Jack."

"Baban da mı gitti?" Jack'in sesi sempatik geliyordu. "Bir bakıma öyle."

"Sen de mi piçsin?"

"Bazıları öyle diyebilir, Jack. Bazıları diyebilir. Ama işte babanın olmamasıyla ilgili önemli kısım. Beni dikkatle dinlemeni istiyorum, çünkü ben zeki bir adamım ve sadece gerçekleri söylerim. Bana inanıyor musun?"

Jack başını salladı.

"Bir babanız olmadığında ... daha güçlü, daha cesur ve daha becerikli olmayı öğrenmelisiniz, bu da kendinize ve sevdiğiniz insanlara nasıl bakacağınızı her zaman en iyi sizin bileceğiniz anlamına gelen bir kelimedir. Ve bazen bir babaya sahip olmamak biraz yalnızlıktır, ancak büyük bir kalbiniz varsa, ki vardır, asla uzun süre yalnız kalmazsınız."

Jack'in onu dikkatle dinlediğini anlayabiliyordu. Çoğunlukla kıpırdamadan duruyordu ama Philippe'in ceketinin düğmelerinden birini koparmaya başlamıştı. "Mesele şu ki Jack, *annen* seni iki kişiye yetecek kadar seviyor ve ... Annen kadar iyi seven biriyle daha önce hiç karşılaşmadım.

yapar. Kalbi çok büyük ve bir anne ile babanın kadar iyi. Çok şanslısın Jack, çok özelsin ve işte bu yüzden ikiniz birbirinizi sevmek için yaratılmışsınız. Ve olmak istediğin her şeyi başaracaksın. Gerçekten iyi bir adam olacağını biliyorum, çünkü zaten güçlü, cesur ve becerikli, aynı zamanda cesur, nazik ve zekisin. Ve Colette'e acıyacağız ve *iyi* davranacağız, çünkü sadece mutsuz insanlar böyle kaba şeyler söyler, değil *mi*? Tamam mı?"

"*Oui*." Jack'in sesi oldukça neşeli geliyordu. Büyük bir iç çekti ve Philippe'in göğsüne yaslandı.

"Bazen bazı şeyleri çok güçlü hissedersin, *değil mi*? O kadar güçlü hissedersin ki onlardan kaçmak ya da bir şeyler fırlatmak isteriz. Ama bunu yapmadan önce durup düşünmeli ve seni seven birinin korkup korkmayacağına ya da seni özleyip özlemeyeceğine karar vermelisin. Seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu *annene* her zaman söyleyebilirsin. Annen çok endişeli, Jack. Ve ..." Tereddüt etti. "... ve ben de öyleydim."

"Özür dilerim, Dev."

"Seni şimdi eve götüreceğim, tamam mı?" "Pekala, Dev."

Ne Jack ne de Philippe, penceredeki fenerin titrek ışığını takip ederek merdivenleri tırmanan uşak ve Elise'in seslerini fark etmemişlerdi bile.

İlk kusma sağanağından sonra yağmur biraz hafifledi ve papazın sabaha kadar kendisi ve karısıyla birlikte papaz evinde ateşin başında beklemeleri için yalvarmasına rağmen, hepsi sadece evde olmak istiyordu.

Lavay uyuyan Jack'i yeşil alan boyunca taşıdı ve Elise de yanmayı başaran lambayı taşıdı.

Yol boyunca sessiz kaldılar. Bu bastırılmış, alçakgönüllü, huşu içinde, yumuşak, çok teslimiyetçi bir sessizlikti.

İkisi de soğuğu hissetmedi.

Philippe düşünmemişti. Sadece düşünmemişti.

Tuzaktan kaçan bir hayvan gibi karanlığa doğru fırlamıştı, çünkü onun için her şeyi yapardı. Onun için ya da kendisi için neyin en iyisi olduğunu ayırt edemiyordu, çünkü ikisi de aynı görünüyordu.

Başka biri kalbiniz olduğunda böyle olduğunu düşünüyordu.
Yaptıklarına engel olamıyordun.

Ve Elise'in Jack'e söylediği her şeyi duyduğundan şüpheleniyordu.

Bir bulut yarım ayın yanından geçip gitti ve eve dönüş yolunda onlara ışık verecek kadar uzun süre yüzünü gösterdi.

"ÖZÜR DILERİM, ANNE. Seni seviyorum anne."

"Biliyorum, tatlım. Ben de seni seviyorum. Bunu bir daha yapmayacaksın değil mi?" "Hayır anne," diye geveledi Jack uykulu uykulu.

Elise, Jack'in ıslak giysilerini üzerinden çıkarıp onu kuru ve sıcak bir bezle ovduktan sonra ona sıcak bir uyku tulumu giydirdi. Onu sıcak tuğlalar, bir fincan yudum çikolatası ve aslanıyla birlikte yatağına yatırdı.

Ve onu tekrar uykuya dalana kadar kollarında tuttu, ki bu neredeyse anında oldu.

Onun düzenli nefes alışını dinledi. Sanki o kilise kulesinde çanı çalmaya çalışırken kaçırdıklarını telafi edebilecekmiş gibi nefes alışverişlerini saydı.

Bir şeyler yapmaya çalışıyorum.

İşte o zaman titremeye başladı.

Yataktan çıktı, soyundu ve saçlarını çözdü. Sırtından aşağı dökülene kadar salladı.

Gecelik bornozuna sarındı ve bir mum yaktı, ardından neredeyse bir uyurgezer gibi merdivenlerden aşağı, dünyasında kendini güvende hissettiği tek kişiye doğru ilerledi.

Kapısına üç kez vurdu. Yavaşça. Cevap gelmedi.

Sonra kolu denedi.

Verdi.

Birkaç santim itti ve gıcırdamadan açıldı.

Philippe şöminenin yanında, büyük kanatlı koltuğunda oturuyordu, avucunda gevşekçe tuttuğu bir kadeh konyak vardı.

Bir zamanlar onu pencereden dışarı bakarken gördüğü gibi ateşe bakıyordu. Belki de İncil'den kalma bir şiddetle yeniden başlayan yağmurun yumuşak vuruşlarını duymamıştı. Üstünü değiştirmişti.

Giysilerini çıkardı ve şimdi bir gömlek ve pantolonla, çizmesiz, saçları hâlâ biraz nemli ve şakaklarında neredeyse tuhaf bir şekilde kıvrılmış olarak oturuyordu.

Yukarı baktı.

Ve sonra hareketsiz kaldı.

Konyak dikkatlice yanındaki masaya indirdi.

Gözleri, sanki kutsal bir ziyaretçiymiş gibi onun kendisine doğru yavaşça ilerleyişini izledi.

O durdu önce onu uzun yeterli için izin ver onu için bkz. vücudunun gölgeli hatlarını .

Konyak gibi ısınan ve dans eden alevleri yansıtan sevgili gözlerine .

Başka hiçbir şey olmasa bile, buradaki görev süresi tüm odalarda güvenilir yangınlar çıkmasını sağlamıştı.

Hem gerçek hem de mecazi çeşitler.

Onun önünde dizlerinin üzerine çöktü ve başını kucağına koydu. Adam bir süre sessizce, nazikçe, yumuşakça saçlarını okşadı.

Ne zaman ağlamaya başladığını bilmiyordu, sadece ağladığını ve durmadığını biliyordu. Tüm o dehşet ve bilmemek, "piç" kelimesinin utancı. Eğer istediği her şeyi kaybetmesinin nedeni oysa buna dayanamazdı. Her şey bir anda döküldü.

Sevgi sözcükleri mırıldanarak usulca saçlarını okşadı. "*Chérie*, ağlama. *Ma coeur*, artık güvende. O güvende. Şşşt ..."

"Çok korkmuştum." Titriyor ve ürperiyordu, dehşete karşı gecikmiş bir tepkiydi bu.

"Biliyorum. Biliyorum. Özür dilerim. Gel buraya. Buraya gel."

Onu ayağa kaldırdı ve kucağına çekti, kollarıyla sıkıca sardı, titremesi geçene ve hıçkırıkları nihayet dinene kadar vücudunun sıcaklığını hissettirdi.

Ve sessizlik içinde, bir süre başını onun omzuna yasladı ve sarıldı. Daha önce oraya sığınan bir kadın olup olmadığını merak ettiğini hatırlıyordu.

Sanki tüm dünya oraya sığınmış gibiydi.

"Uzun süre onu bu kelimedden korumaya çalıştım Philippe. Papaz evinde yargılanması pek mümkün değildi. Bu benim hatam. Bunu ona ben yaptım."

"Onu sevmekten başka bir şey yapmadınız. Bunu ona babası yaptı. Onu dünyadan koruyamazsınız. Ama ona bu dünyada nasıl hareket edeceğini öğretebilirsiniz. Ona, diğer insanlar iyi davranmadığında da iyi davranabileceğini öğretebilirsiniz. Ve bunu senden daha iyi kim bilebilir?"

Gözlerinin içine bakmak için başını çevirdi. Tek bir parmağıyla çenesinin çizgisini ve ardından ağzının lirik şeklini takip etti ve o da buna izin verdi. Sadece izledi, gözleri sıcaktı, ateşin yansıması gözbebeklerinde dans ediyordu. Bir süre sadece birbirlerine baktılar. Bu kadar sert bir adamın bu kadar geniş ve güzel bir kalbi olabileceğini kim hayal ki?

Onu dudaklarından usulca öptü.

Ve sonra gömleğinin düğmesine uzandı.

Zaman kadifemsi bir emeklemeye yavaşlamış gibiydi ve sonsuza kadar Çözülmemiş Düğme Arafı'nda kalabileceğini düşündü.

Ve sonunda düğme açıldı.

Rahat bir nefes alarak gömleğini açtı ve ellerini saten gibi sert göğsünden aşağı kaydırıp iç çekti. Onu öptü.

"Seni nasıl da istiyorum," diye mırıldandı.

Parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi ve boğazının dibine, kalbinin savaşçıya yakışır bir şekilde hızlı ve şiddetli attığı yere tek bir öpücük kondurdu.

Dudakları buluşup harmanlanırken, öpüşme aç, şiddetli ve şefkatli bir hal alırken, parmakları bir yara izinin ikiye böldüğü pürüzsüz kasları ayıran dikişi usulca takip etti. Yara onu öldürebilirdi, ama onu kendisine getiren yol buydu, bu yüzden parmağını yumuşakça üzerinde kaydırdı. Bu biraz da onu bu ana getiren yolu takip etmek gibiydi.

Aleti kabarıp yer değiştirdi.

Kucağından kayarak adamın kalçalarının arasına diz çöktü, böylece dilini adamın pantolonunun içinde kaybolan o ince kıl dikişi boyunca izleyebildi.

Sonra da pantolonunun düğmelerine uzandı.

Neyse ki beceriksiz parmaklarına çabucak teslim oldu.

Adamın siki avucunun içinde serbest kaldı ve kadın ağzını siki üzerine kapattı.

Sonra nefesi keskin bir şekilde kesildi.

Ağzını uzunluğundan aşağıya doğru sürükledi ve yumruğuyla takip etti. Ve tekrar yaptı.

Ve tekrar.

Yumuşak bir iniltiyle yukarı doğru kalktı, elleri kadının saçlarında dolaştı. Başı sertçe geriye gitti, boynundaki kordonlar gerildi. Sözleri kısa ve sert patlamalar halinde geldi.

"Aman Tanrım... çok iyi Elise. ."

Ve onun heyecanı kendi heyecanını artırdı, ta ki şimdi vücudunun korkudan değil, güçten ve vahşi istekten gerildiğini ve titrediğini hissedene kadar.

Tekrar yaptı, ağzıyla, elleriyle, diliyle, dilini şişmiş şaft boyunca sürükleyerek, ipeksi kubbenin hatlarını çizerek.

Elleri uzandı ve gece kollarını yakaladı. "şunu," diye emretti

kısık sesle. "Yoksa onu senden koparırım."

Sendeleyerek ayağa kalktı ve onu çıkardı. Sanki istediği her şeyin önünde duruyormuş gibi ellerine düştü, ki bazı açılardan öyleydi, ama bir gece rayı olduğu için fazla uzağa gitmiyordu. Bir güvercin gibi çırpınarak yere düştü ve kısa bir kahkaha attı.

"Oh, aşkım, Tanrım."

Kulağa hosannah gibi geliyordu. Bu hoşuna gitmişti, bu yüzden onun önünde biraz daha durdu, çıplak, tamamen savunmasız, sıcak gözleri ziyafet çekerken.

Kollarını kadının kalçalarına doladı ve onu kabaca kendine doğru çekti, daha da yaklaştı, dudaklarını kadının göbeğine yerleştirdi, sonra, önsöz vermeden, onları aşağıya doğru sürükledi ve nazikçe ama ısrarla uyluklarını ayırdı ve dilini sertçe yarığının arasına kaydırды.

Neredeyse dizlerini bükecek olan zevkin ham şokuna hazırlıksızdı.

"*Philippe*. ."

Parmakları uyluklarının hassas derisi üzerinde hafifçe kayarken tekrar yaptı. Kadın adamın sert, sıcak omuzlarını kavradı. Adamın dili durmak bilmeyen bir beceri ve bilgiyle dalgalanırken, kayarken ve okşarken, damarlarında kavurucu bir zevk dalgası dalgalanıyor, zevk üzerine zevk inşa ediyordu.

Şimdi inliyordu, sadece ihtiyaçtan oluşan korkak bir yaratıktı.

"Lütfen..."

Emdi. "İstedğin bu mu aşkım?" diye mırıldandı. "Bana bu yüzden mi yalvarıyorsun?"

"Evet ... oh Tanrım ... *lütfen* ..." Her kelime yırtık pırtık bir törpü. "Çılgılık atacaksın," diye yemin etti.

Sesi karanlık, emredici bir törpüydü.

Ne istersen yaparım, diye düşündü.

Kucağına oturana kadar onu öne doğru çekti. Aletini kavrayıp sert bir hamleyle içine yönlendirirken, kalçalarını tuttu ve üzerinde hareket ettirdi. Adamın içini doldurmasının verdiği olağanüstü hisle başı sertçe geriye savruldu ve usulca inledi. Kalçaları tekrar ve tekrar ve tekrar ve tekrar yukarı doğru savrulurken ona sıkıca tutundu ve sonra serbest bırakılması duyularını görkemli bir enkaz haline getirirken yumrukları omuzlarına çarpıyordu, onu geriye doğru eğdi, ondan boğuk bir zafer çılgılığı kopardı. Kadın neredeyse adamın üzerine yığılıyordu.

"Oh, Tanrım . . . Elise. . . Ben ..."

Ve adam salıverilmesinin sancıları içinde parçalanırken, onu tutan kişi oydu.

Bölüm 24

Bir kadından çok bir paçavraya dönüşmüştü, şaşkın, doygun ve biraz da acılıydı. Göğüs kafeslerinin birbirleriyle ritim tutarak yükselip alçalmasının tadını çıkarıyordu.

"yakıyor muyum?" diye sordu.

"Sadece birazcık. Henüz hareket etme. Seni hissetmeyi seviyorum." Hâlâ onun içindeydi.

Kadın başını adamın omzuna yasladı ve adamın elleri kadının sırtında gezindi. İkisi de ter içindeydi.

"Daha sanatsal olmasını kastetmiştim," dedi yüzüne dökülen saçlarının arasından. "Ve öyle de olacak. Belki üçüncü ya da dördüncü kez."

Hayalleri gerçek oluyordu. Ve şimdi ona sahip olduğuna göre, asla ama asla doyamayacağını hissediyordu.

Gülümsemesini omzunda hissedebiliyordu.

Parmakları bıçakların üzerinde hafifçe gezindi, belinin zarif inceliğini kalçalarına doğru sıyırdı, sonra yavaşça, kasıtlı olarak, omurganın tam dibindeki o çok zarif canlı noktayı daire içine almak için durdu, ta ki kadın kıpırdayıp tekrar yumuşak bir şekilde inlemeye başlayana kadar.

"Philippe

.."

Kollarının beşiğinde onu hafifçe geriye doğru kaldırdı ve dilini göğüs ucuna dokundurdu. Kızın nefesi kesildi. Bu sesi nasıl da seviyordu.

Isırdı. "Her santimini tatmak istiyorum," diye mırıldandı. "Her kıvrımından, her çukurundan, her gizli yerinden alınacak zevk var."

"Göster bana."

"Benimle gel," dedi aniden. Onu biraz itti.

Onun kucağından kaydı. Onu elinden tutup sandalyeden kaldırdı ve yatağa götürdü. Adam arkadan takip etti, böylece onun dizginlenmemiş saçlarının ipeksi salınımını izleyebildi, nefis, yuvarlak beyaz kışının hemen üzerinde durdu ve bir dahaki sefere onu nasıl alacağını biliyordu.

İç çekerek yatağa uzandı ve onu üzerine çekti. "Önce bunlardan kurtulmalıyız," diye ısrar etti.

Adamın gömleğini omuzlarından itti ve tıpkı gece askısını fırlattığı gibi fırlatıp attı. Kısa sürede pantolonunu çıkardı ve pantolon yerde bir tomar haline geldi.

"Koru beni," diye fısıldadı.

Sonra onu yakaladı, tamamen kollarının arasına aldı ve yüzünü ona dönmesi için yuvarladı.

"Her zaman bir gece senin yanına uzanmak istemişimdir," diye mırıldandı. Parmağı çenesini, burnunun çizgisini, kulaklarının küçük nautilus'unu izledi.

"Her zaman mı?"

"Seni bir düzine farklı şekilde becerdikten sonra." "Bir düzine farklı yol mu var?"

"Ah, *ma chérie*," dedi alaycı bir acıma duygusuyla. "Keşke bilseydin." "Beni baştan çıkar," diye fısıldadı.

Ağzı onunkini sertçe kavradı ve saçlarını geriye doğru itti.

Kadının elleri adamın kalçalarının üzerinde kışkırtıcı bir şekilde kayıyor, onu keşfediyor, hissinin tadını çıkarıyordu ve adamın ciğerleri arzu arttıkça hızlı, nefesler alıyordu.

Terden kayganlaşmış çıplak teninin muhteşem sürtünmesi, meme uçlarının kendi meme uçlarına sürtünmesi onu usulca inletti. Kadın yumuşaklık ve kıvrak kıvrımlardan oluşan bir cennetti. Ve siki yeniden sertleşmiş, göbeğine doğru kıvrılmıştı ve bu onu çılgına çevirdi.

Aniden kıpırdandı ve onu karnının üzerinde döndürdü ve kalçalarına binerek ellerini hapsetti, üzerine eğilerek omurgasının incileri boyunca öpücükler bıraktı, ardından parmak uçlarının süzülüşünü izledi. Kadının nefes alış veriş de hızlanmıştı.

"Philippe. ."

Kalçalarını yataktan kaldırdı ve bir parmağını kışındaki yarıkların arasında , önce bir yanağını, sonra diğerini ısırđı. "*Comme une pêche*," dedi.

İnledi. "Lütfen Philippe, istiyorum ..."

Sonra bir parmağını bacaklarının arasına soktu ve onun sıcak ve ıslak olduğunu gördü. Bu onu vahşileştirdi.

İçten içe inledi, alçak bir hayvan sesi, vahşi ve o kadar erotikti ki, adamın şaftına uzun, sert bir vuruş gibiydi.

"Beni istiyor musun, Elise?"

"Evet."

"Beni nasıl istiyorsun?"

"*Şimdi. Şimdi.*"

"Bunun gibi mi?"

Sikini hafifçe, hafifçe yarığı boyunca kaydırarak ona ve kendisine eziyet etti.

Elleri tezgahın üzerine kıvrıldı. Nefesinin sert esintileriyle sırtı sallanıyordu. Yarı inleyerek, yarı gülererek tezgâha vurdu. "Lanet olsun sana. . ."

Ve sonra sertçe itti, kendini onun içinde kılıfladı ve kadın yumuşak bir şekilde inledi.

İkisine de ustalıkla işkence etmeyi düşündü; beklentiyle zevki nasıl artıracığını biliyordu ... ve denedi. Yavaşça geri çekildi, onun her santimini hissetmesine izin verdi, etinin her santiminin tadını çıkardı.

Ama ihtiyaç onu pençelerine almıştı.

Tekrar kızın içine gömüldü, kalçalarını sertçe doğru çekerek kızın nefesinin tadını çıkardı.

"Artık durayım mı, Elise?" Sesi çiğ bir törpüydü. "Oh,

Tanrım, hayır. *Lütfen*. Daha hızlı . . ."

Geri çekildi ve tekrar içine gömüldü, yavaşça, yavaşça, yavaşça. Vücudundan boncuk boncuk ter akıyordu. Boynundaki ipler davul gibi gerilmişti.

Onu daha derine çekmek için kalçalarını oynattı ve şehvetli bir işkence içinde inledi.

Kendini serbest bıraktı. Kalçaları kızın içine doğru davul gibi vuruyordu ve dünya, tenlerinin birbirine çarpmasının ham, ilkel sesiydi.

Nefes alışları, zevk iniltileri ve daha fazlası için yalvarışları.

Serbest bırakılması onu neredeyse bedeninden çekip çıkarıyordu ve onunki içinden geçerken çığlık attı, vücudu onunkine doğru yükseldi, parmakları tezgah kağıdına kıvrıldı. Vücudundan koparıldığını hissetti. Kendi sert çığlıklarını sanki aydaymış gibi duydu.

Saçları dudaklarının arasındayken uyandı; bir süre uyumuş olmalıydılar. Başı adamın göğsünde idi ve kolu adamın omzuna atılmıştı. Kalçası adamın kalçasının üzerinde idi. Yavaşça nefes alıyordu, nefesi adamın göğsünde sıcaktı ve arzu bir kibrit gibi alevlenmişti. Aleti başladığında yerinden kaydı. Parmaklarını onun omurgasında, kalçasının kıvrımında gezdirdi, tadını çıkardı, uyandırdı, uyandırdı. İstiyordu. İstemek. Yüce Tanrım, istemek.

İç çekerek uyandı ve mırıldanarak başını kaldırdı. "Philippe."

Başını kaldırdı ve usulca, alaycı bir şekilde onun ağzını öptü. Dudaklarına karşı gülümsedi, sonra alt dudağını hafifçe dudaklarının arasına aldı ve ellerini kalçalarının üzerinde gezdirdi, ne kadar tahrik olduğunu hissedebilmesi için hafifçe bastırdı. O da gülümsedi. Adam sırtını, kalçalarını okşarken onunla birlikte dalgalandı, onu vahşileştirmek, kendini vahşileştirmek için nasıl hareket edeceğini biliyordu.

Onu sırt üstü çevirdi ve üzerine çıktı. "Yavaşça," dedi.

"Zamanı durduracağız," diye fısıldayarak kabul etti.

Adam yavaş bir hamleyle kadının girdi ve kadın bacaklarını kollarını adamın sırtına, onu kendine çekti, daha da derinlere çekti. Birlikte neredeyse bir şekilde hareket ettiler; adam kalçalarını geri çekti, kadın da onu karşılamak için eğildi. Ellerinden geldiğince, o kaçınılmaz, vahşi, zevk artışını, nihai mutluluğa doğru açgözlü koşuyu uzatıyorlardı. Derin, aç öpücüklerle sarhoş olarak birbirlerini hissetmenin tadını çıkarıyorlardı. Tekrar ayrılacakları zamanı uzatıyorlardı.

Olabildiğince uzun süre. Ve sonra her şey onun üzerine geldi, varlığının dikişlerine baskı.

"Tatlım, sabırsızlanıyorum. ."

Kadın cevap olarak ona doğru eğildi. "Daha hızlı, Philippe."

Tempo arttıkça, vücutları çarpıştı ve onu olabildiğince derinden aldı, başı geriye doğru , parmakları kollarına girdi, bacakları onun etrafında kilitlendi ve de serbest bıraktı.

ZAMANI ÇALDILAR.

Onu durdurmamışlardı.

"Çalıntı" gerçekten de doğru kelime gibi görünüyordu. Çünkü konumları ve ... ah, evet, o kelime: "koşullar" göz önüne alındığında, ikisinin de birbirlerine hakkı yoktu.

"Peki ya Alexandra, Philippe?"

Bu ismi söyleyebildiğine inanamıyordu ama ateş kısıp vücutlarındaki ter soğudukça ve uyku onlara ulaşmak için savaştıkça Elise'in bilincini acımasız bir berraklık ele geçirmişti.

Bir an için bu kelime karanlıkta çınladı, uzaktaki bir silah sesi gibi ani bir şoktu.

İkisiyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi görünüyordu. Bu, gecenin çalınmış fantezisine gerçekliğin bir müdahalesiydi.

Philippe konuşana kadar uzun bir süre geçti. Sesi kalındı. Sanki kelimeleri istemeden de olsa yüzeye çıkarması gerekmişti.

"Londra'ya gitti. Londra'da onunla işleri yoluna koyacağım." Elise başka bir şey söylemedi.

Ve sonunda, sanki onun özünü içine çekiyormuş gibi uzun bir nefes aldı ve içini çekti.

Eli dalgınca kadının sırtını taradı. Uyku onu ele geçiriyordu.

Onun için belli bir merhametli uyusukluk, bir sonluluk, bir kararlılık yerleşti. Onunla geçirdiği bu gece bir tür ağıt olmuştu.

Görevden, sorumluluktan ve mevkiden uzaklaşmanın sonuçlarını ondan daha iyi kimse bilemezdi. Bunun için onu asla suçlamazdı. Ondan bunu asla istemezdi.

Ama artık ne yapacağını biliyordu. Ve bunda bir huzur olduğunu düşünüyordu.

Bu sefer ölü gibi uyumuş olmalıydı. Çünkü uyandığında yalnızdı ve gri bir ışık perdelerin arasından süzölmeye başlamıştı.

Elini yatağın kenarına doğru kaydırđı. Hala sıcaktı. Sanki hâlâ orada yatıyormuş gibi elini orada bıraktı. Ve hatırladı. Az önce yatağında Elise varken neden kendini bu kadar ağır hissediyordu?

Kapıya vurulduğunda tekrar uyandı.

Gerçek dünyanın araya girmesiyle iç çekti. "Girin lütfen."

Şık ve son derece uyanık bir uşak elinde kahve ve küçük bir masanın üzerine bıraktığı tepside elmalı tartla içeri girdi.

"Bugün Londra'ya mı gidiyorsunuz, efendim?" Ah, elbette. Nedeni buydu.

"Evet James, burası Londra." Dün gece Elise Jack'i yatağa götürürken James ve Ramsey'e planlarından bahsetmişti.

"Bunun için berbat bir gün, efendim," dedi neşeyle. Perdeleri aralayarak bir başka yağmur perdesini ortaya çıkardı.

"Daha kötülerini de gördüm," diye esnedi Philippe.

Bugün buna alışmıştı. Yağmuru ya da soğuşu hissetmeyecekti. Görevinin gereklerini yerine getirecekti ve Ardmay Kontu'nun ödünç verdiği arabaya binerken -bu havada yavaş bir yolculuk olduğundan emin olmak için

-Dün gecenin anısı onu ayakta tutacaktı. Şansı yaver giderse, Alexandra'dan önce Londra'da olacaktı.

Ve işte o zaman herkes için doğru olanı yapardı.

Philippe, çoğunu uyuyarak geçirdiğı gerçekten tatsız bir yolculuktan sonra tekrar LONDRA'ya geldiğinde ve Redmond Townhouse'da, o anda ikamet eden tek Redmond olan Jonathan tarafından kabul edildiğı yerde kendini gösterdikten sonra Alexandra'yı çağırdı.

Onu ailesinin şehir evinin oturma odasında, gözlerinin olağanüstü parlak görünmesine neden olan mavi bir kanepenin üzerine güzelce yerleştirilmiş olarak buldu. Ev o kadar sıcaktı ki, ceketinden buhar çıkmamasına şaşırdı.

Ayağa kalktı ve uzattığı elin üzerinde eğilmesine izin verdi.

"Seni bekleyip beklemediğimden emin değildim, Philippe."

"Lütfen geçen geceki alışılmışın dışındaki ayrılışımı bağışlayın. Alışılmışın dışında olduğunu biliyorum."

"Umarım öyledir! Böyle atılıp gitmen kadar tuhaf ve kabaca Philippe. Ve evet, sana hiç benzemiyor. Sen

bir bebek doğurtmaya zor gidiyor." Bir Chippendale sandalyeyi işaret etti ve zili çaldı.

Garipti ama çalan zilin sesiyle kalbi refleks küçük bir sıçrama yaptı.

Kırılğan, zarif sandalyeye oturdu.

"Gerçekten de kaba bir davranıştı ve bunun için içtenlikle özür dilerim. Bir arkadaşım sıkıntı içindeydi ve ben de onu rahatlatabilirdim Alexandra. Eminim daha önce de zor durumdaki bir arkadaşının yardımına koşmuşsundur?"

Bunu söylerken bile, onun bunu yaptığını ya da bir arkadaşına yardım etmek için atlayacağı durumun tam olarak ne olabileceğini hayal etmekte zorlanıyordu.

Sessizdi, soğukkanlılıkla onu inceliyordu.

"'Elise' kelimesini kullandığınızı duydum. Hizmetçinizin adı bu değil mi?"

"Evet."

Tuhaf, kırılğan, küçük bir sessizlik oldu ve bir kadın, muhtemelen bir kahya, elinde çay ve bir tabak çörekle içeri süzüldü. Alexandra bir çöreği tabağa yerleştirip ona uzattı, sonra da iki fincan çay doldurdu. İkisi de konuşmadı.

"Alexandra," dedi çayından bir yudum aldıktan sonra, "kız kardeşin 'piç' kelimesini nereden öğrendi?"

Dondu kaldı.

Ama sadece bir süreliğine. Çayın kalan kısmını dudaklarına götürdü, yudumladı, sonra yavaşça masaya bıraktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani hizmetçimin oğluna piç dedi."

"Şey ... değil mi?" Gerçekten kafası karışmıştı. Çaydanlığı işaret etti. "Çaydanlık." Kanepeyi işaret etti. "'Settee.'" "Piç. Bunun gibi. Belki de derslerinde zorlandığı için kız kardeşimin dile hakim olduğunu göstermesine minnettar olmalıyız."

Kadının esprili olmak isteyip istemediğini merak etti.

Sanki kız akılsız bir çocukmuş gibi yavaşça açıkladı: "Kırıcı olmak için söyledim."

Kadın doğruldu. "Lütfen bana karşı bu ses tonunu kullanmaktan çekinmeyin," dedi buz gibi bir sesle. "O sadece bir-"

Philippe porselen fincanı o kadar ani indirdi ki çınlama sesi odada .

Gözlerini kırptırdı.

Birbirlerine sessizce baktılar.

"Neden bana hizmetçimi akademideki görevinden nasıl anlatmıyorsun Alexandra?" dedi yumuşak bir sesle.

Yine dondu kaldı. Gözlerini kırpmadan ona baktı.

"'Elise' mi?" diye sordu alaycı bir ifadeyle. Gergin bir kahkahayla. "Elise."

"Şey ..." Yine kafası karışmış gibiydi. "Bizim gibi insanlar için başarılması kolay bir şeydi Philippe. Kız kardeşimin sadece hassas bir duyarlılığa sahip, alışılmadık derecede yetenekli bir çocuk olduğunu ve derslerine nasıl ve ne zaman uygun görürse devam izin verilmesi gerektiğini önerdim. Ve 'hizmetçin' -buna bayılacaksın Philippe- onu düzen ve disiplin ortamından uzaklaştırmanın aptallık olacağını, çünkü tam da ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu söyledi. Aptalca mı? Sana soruyorum. *Bana* aptal dediğini düşünsene. Bir hizmetçi aracılığıyla onun durumunu öğrendiğimde, Elise'i ve oğlunu Bayan Marietta Endicott'un Akademisi'ne devam eden tüm çocukların ailelerine ifşa etmekle tehdit ettim. Bu da okul için mali bir yıkım anlamına gelirdi, çünkü hiçbir dürüst ebeveyn çocuklarının böyle bir kadın tarafından eğitilmesini istemezdi. O kadının üstlerine nasıl hitap etmesi gerektiğini öğrenmesi gerekiyordu."

Philippe sessizdi. Konuşamıyordu. Öfkenin içinden nefes alması gerekiyordu, sanki bu yeni bir acıymış gibi.

"Daha iyiler" kulağa hiç bu kadar ironik gelmemişti.

Elise'in tutkulu bir ilgi anında aniden yanlış kişiye yanlış bir şey söylediğini çok kolay hayal edebiliyordu.

Orada olmayı ne kadar isterdi.

"Sizin onun 'koşullarını' nasıl öğrendiniz?"

"Hizmetkârlara rüşvet verilebilir, Philippe. Çok şekilsiz ahlakları var."

"Ah, evet. Aristokrasinin aksine."

Alexandra kızardı. "*Aptal* olduğumu ima etti." Bu anı şimdi bile Alexandra'nın tüylerini diken diken ediyordu.

Soğuk bir sessizlik içinde kaldı.

Küçük bir kahkaha attı. "Bana böyle mi davranılmasını istiyorsunuz? Sıradan bir öğretmenin, sıradan bir hizmetçinin beni *aşağılamasını* mı isterdiniz?"

"Bir *oğlu* var." Bunu neredeyse kısık sesle söyledi.

"Evet, biliyorum," dedi sabırla. "Piç kurusu."

Gözlerini kapadı ve öfkesini yatıştırmak için beşe kadar saydı.

"Tartışmayalım Philippe," diye yatıştırdı. "Uzun zamandır arkadaşız ve birlikte çok iyi anlaşacağımızı biliyorum. Sanırım sen de bunu biliyorsun. Buraya bir amaç için geldiğine inanıyorum. Hadi o amaca doğru iler."

Gözleri yumuşak ve yatıştırıcıydı ve yalvaran bir eli adamın koluna koydu.

Adam tehdit eder gibi bakınca, kadın şaşkınlıkla geri çekti. "Buraya sana teşekkür etmeye geldim Alexandra," dedi kısaca.

"Şuna teşekkür ederim Ben mi?" Onun yüz başladı için ışık, öngörmek onun erdemlerinden bahseder.

"Evet. Çünkü sen Elise'i görevinden almasaydın onunla asla tanışamayacaktım."

Ona baktı. Sonra farkına varınca yüzü yavaşça kırmızıya boyandı ve gözleri yarıklara dönüştü.

"O orospuyla yatıyordun," diye tısladı neredeyse. "Dikkatli ol," diye ipek gibi uyardı. "Dikkatli ol."

Yaşadığı şok ve öfke yüzünden nefes nefese kalmıştı. "Elbette evlenmeye niyetin yok. . tanıdığın herkesin alay konusu olacaksın, o sıradan küçük şeyle büyük ailene utanç getireceksin-"

"*Bu ...*" Adam yumruğunu kaldırıp elindeki çöreğe hafifçe vurarak onu milyonlarca küçük kırıntıya ayırdığında kadın yerinden sıçradı. "... hayatımdan ve büyük ailemden geriye kalan tek şey bu. Ve artık ne senin ne de bir başkasının şu anda yaptığım şey hakkında ne düşündüğünü bu kadar önemsiyorum."

Kısık sesle nefes alıyordu. "Şimdi gideceksin."

Başını salladı ve Alexandra'ya bakarak durdu, çünkü bu muhtemelen onu son görüşüydü.

"Eğer hayal kırıklığına uğradıysan ya da incindiysen, Alexandra, sana rahatsızlık verdiğim için üzgünüm. Ailelerimiz arasındaki dostluğa büyük değer verdim."

"Çık dışarı," diye tısladı.

"Ve aşkta sıradan bir şey yoktur, Alexandra," dedi nazikçe. "Bir gün bunu kendi başına öğrenmeni içtenlikle umuyorum."

Kısa bir selam verdi ve dışarı çıktı.

Bölüm 25

ONLAR HAD SO BİRKAÇ şeyler arasında Onlar.
Onların Kıyafetlerini. Saç fırçası.

Oyuncak bir aslan.

Kahverengi kadife bir sandalye.

Toparlanma hızla devam edecekti.

Ailesinin mektubunu tekrar okumuştı ve ilk seferinde bunu nasıl kaçırdığını bilmiyordu.

Lütfen eve gel ve Jack'i de getir. Biz de onu çok seveceğiz.

Ailesi oğlunun adını nereden biliyordu? Philippe onlara yazmış olmalı.

Şeytan.

Usulca güldü ve sevilmenin getirdiği o muhteşem ışıık yeniden içini doldurdu. Çünkü onun kendisini sevdiğini biliyordu. Ve ne olursa olsun, nerede olurlarsa olsunlar, ikisinden birine ne olursa olsun, ne zaman ne kadar sevildiğini hatırlamak istese bu duyguyu çağırabileceğini biliyordu.

Philippe Londra'ya gittikten bir gün sonra Jack'e söylemeye karar verdi.

"Jack, yanıma otur da konuşalım." "Başım belada mı, anne?"

"Hiç de değil. Baban Jack ve onun bizimle yaşamaması konusunda endişelendiğini biliyorum."

"Sorun değil anne. Ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun ve bu gayet iyi."

Yumuşak bir kahkaha attı ve oğlunu sıktı. Tanrı Philippe'i ve bilgeliğini korusun.

"Bu doğru ve oldukça da iyi. Ve gerçekten muhteşem haberlerim var. Diğer insanlar da bizi seviyor. Onlarla hiç tanışmadınız, ama biz

büyükannen ve büyükbabanla yaşayacaksın ve bir aile olacaksın. Onlar harika, harika insanlar ve sen de onları seveceksin."

Jack bunu , gözleri yuvarlaktı ve onun yüzünü inceliyordu. Farkında değildi ama bu araştıran bakışlar rahatsız edici bir şekilde benziyordu.

"Ama ben burayı seviyorum anne. Dev!"

"Bayan Endicott'tan ayrıldığımız zamanı hatırlıyor musun, sana burayı seveceğini söylemiştim? Haklı mıydım?"

Bunu düşündü. "Evet, anne."

"Büyükanneni ve büyükbabanı *çok seveceğine* söz veriyorum Jack. Çok komik ve akıllılar ve ev biraz daha küçük ama kendine ait daha büyük bir odan olacak ve sana küçük bir kızken kayarak düştüğüm tirabzanı ve balık tuttuğum nehri gösterebilirim. Oynayabileceğin pek çok harika yer var ve binmeyi öğrenebileceğin bir at bile var."

"Yani, yaşasın! Dev bizi görmeye gelecek mi?" Elise tereddüt etti.

Philippe onun kendisine geleceğinden o kadar emindi ki.

Çok haklıydı.

Ve şimdi Jack'e söylemek üzere olduğu şeyin doğru olduğundan neredeyse emindi.

Şans için parmaklarını çaprazladı. "Eğer dev fasulye sırığından aşağı inmenin yolunu bulabilirse, onu tekrar göreceğimizden eminim."

Londra'dan Sussex'e dönüş uzun ve yavaş bir , neredeyse iki gün sürdü. Hava açmış olsa da, yollar son fırtınalardan henüz kurtulamamıştı ve yer yer hâlâ çamurlu çukurlar vardı.

Şehirde neredeyse iki hafta geçirmiş, *Fortuna'yı* incelemiş, Alexandra'yı dehşete düşürecek ama onların gemisinde mürettebatlık yapmış insanlarla aynı mekânlarda yemek yemişti. Güvenebileceği ve hayatı pahasına güvendiği adamlar. Jonathan Redmond ve Ardmay Kontu'yla birlikte pırıl pırıl parlayan gökyüzünün altında rıhtımda durmuş ve gemilerini korsanları kovalamak yerine ipek ve baharat taşımak için kullanmak üzere el sıkışmışlardı; bu birkaç ay kârlı bir girişim olacaktı. Bir gemi kiralayacaklardı.

Philippe ve Ardmay Kontu karada kalırken, ona kaptanlık edecek ya da mürettebatından birini atayacaktı.

Philippe, gemisine bakmanın yanı sıra Mösyö LeGrande'a da mektup yazmıştı.

Sevgili Mösyö LeGrande,

Sabrınız ve ilginiz için teşekkür ederim, ancak Les Pierres d'Argent'ı satmanız için size izin veriyorum. Umarım yeni sakinlerine uzun yıllar mutluluk ve sağlık dilerim. Çok güzel bir ev.

Fikrini değiştiremeden göndermişti.

Ve artık aşk ve fedakârlık hakkında biraz bilgisi olduğu için, Lyon Redmond'a hayatını kurtardığı için borcunu nasıl ödeyeceğini de biliyordu.

Philippe nihayet Pennyroyal Green'deki evine vardığında, Alder House sabahın birinde karanlık bir sessizlik içindeydi. Garip bir şekilde ev gibi hissetti: uzun bir nefes aldı ve keten tohumu ve limonu, sönmüş mumların hafif kokusunu, elmalı tart olduğuna yemin edebileceği ama sadece hüsnükuruntu da olabilecek bir şeyin kalıcı aromasını içine çekti. Tüm bunlar en yumuşak, en tatlı battaniyeler gibi üzerine çöktü, yatıştırıcı ve sevgi doluydu. Sürünerek odasına çıktı, giysilerini çıkarıp battaniyenin altına girdi ve kapısı çalınmadan önce beş dakika kadar rüyasız bir uykuya daldı.

Gözlerini kırıştırarak başını kaldırdı.

"Girin," diye mırıldandı bitkin bir sabah sesiyle. Ve içeri telaşla ...

"Bu da ne ... kim bu şeytan ... burada ne yapıyorsun?"

"Günaydın efendim. Anladığım kadarıyla sabahları elmalı tart ve kahve seviyorsunuz. Bayan Winthrop, hatırlarsanız tanışmıştık efendim ve size yeni bir hizmetçi bulana kadar Ardmay Kontu ve Kontesi'nden ödünç aldım."

"Kredi mi? Yeni bir . . . Bir hizmetçim *var*."

Birden ayağa fırladı. Bu kesinlikle bir rüyaydı. Ya da belki de Bayan Winthrop ve Elise arasındaki her şeyi rüyasında görmüştü. Elise diye biri var mıydı? Bayan Winthrop bir rüya mıydı?

Eğer öyleyse, bu kesinlikle onun şimdiye kadarki en sevdiği rüya değildi.

Zavallı Bayan Winthrop sabahın bu saatinde onun gövdesinin ihtişamına tamamen hazırlıksızdı. Tepsiyi düşürdü.

Takırtı ve gümbürtüyle irkildi.

İkisi de kahvenin halıya inişini ve amansızca yayılışını izlediler, sanki orada bir cinayet işlenmiş gibi baktılar.

Adam kadına baktı. "Boş verin onu Bayan Winthrop. Elise hangi cehennemde?"

Hıristiyan ismi gözlerini panik içinde açmasına neden oldu.

"*Bayan Fountain* Northumberland'deki ailesinin yanına döndü. Size bir mektup bırakmadı mı, efendim?" Sesi titriyordu.

"Londra'daydım. Daha dün gece döndüm. Mektup mu? Ne mektubu?"

Elbette bu hâlâ bir rüyaydı.

"Bayan Fountain size haber vermeden gitmeyi aklından bile geçirmezdi, sorumluluk sahibi biri, öyle. Bunu tahmin edebileceğinizi söyledi. Ayrıca dün akşam genç bir hanımın geldiğini de bilmelisiniz."

"Genç bir *bayan* mı? Ramsey! James!" diye bağırdı, sanki bir kâbusun içinde sıkışıp kalmış gibiydi. Gözlerini açtıktan beş dakika sonra çok fazla bilgi almıştı.

Zavallı Bayan Winthrop'a Lord Lavay'ın sevimli biri haline geldiği, bağırıp çağırmayı ve bir şeyler fırlatmayı bıraktığı söylenmişti. Bunun ne kadar gerçek dışı olduğunu görünce kendini ihanete uğramış hissetti.

Uşakları odaya daldı.

En azından oradaydılar ve gerçek gibi görünüyorlardı. Gece mavisi bir kıyafet giymişlerdi.

Ve eğer bu bir rüya değilse, o zaman gerçek olmalı:

Elise gitmişti.

Bayan Winthrop sesi titreyerek, "Genç bayan kardeşiniz olduğunu söylüyor," dedi.

"Ablam Ramsey! James! Beni giydir ve tıraş et."

Bağırış çağırışa dayanamayan Bayan Winthrop dışarı çıktı. Eğer eski Violet Redmond yumuşak huylu bir işveren gibi görünüyorsa işler gerçekten sarpa sarmıştı.

Çalışma odasına henüz varmıştı ki, tlbentli bir kasırğa kapıdan hızla ona doğru koştu.

Kadın onu gövdesinin ortasından yakalayıp kucaklayınca homurdandı. Kolları sıkışmıştı. Öfkeli ve endişeli Fransızca ve İngilizceden oluşan karmakarışık bir sel mırıldanıyordu.

"Marie-Helene," dedi dişlerinin arasından, "Tanrı aşkına burada ne işin var? Buraya *nasıl* geldin?"

Onu serbest bıraktı ve geri çekildi.

"Neren acıyor kardeşim, oraya yumruk atmayacağım!" "Neden bana yumruk atmak zorundasın ki?"

"Neden bana yaralandığınızı, ölümün eşğinde olduğunu söylemedin, Philippe? Ben çocuk değilim. Seni sadece para saçan bir ağaç olarak göreceğ kadar duygusuz ve sığ olduğumu mu sanıyorsun? Gönderdiğin parayı yol parası olarak kullandım, elbise almak için değil. Hepsini kendim ayarladım. Görüyorsun, bir çocuk bunu yapamazdı. Çok kolay oldu. İnsanlara böyle emirler " Elini havalı bir şekilde salladı. "Neden bilmiyorum ama istediğimi yapmak istiyorlar."

Nedenini biliyordu. Güzel, otoriter, çekici ve inatçıydı. Ve evet, Marie-Helene'i hafife almıştı. Şimdi ona baktığında, onu hafife almış olması neredeyse anlaşılmaz görünüyordu. Elise'in de gibi, o onun kız kardeşiydi. "*Londra*'daki canileri nasıl öğrendin?"

Büyük babasının ona asla söylemeyeceğini biliyordu.

"Mektubunda yazıyordu. Unuttunuz mu? Başınızdan mı yaralandınız?" Mektubu çıkardı ve sanki bir kraliyet fermanıymış gibi ona salladı.

Sadece kız kardeşi ona bu ses tonuyla "kafandan mı yaralandın?" diyebilirdi. Aslında bunu duymak çok hoştu.

"*İznimin* içindeydi... onu şimdi bana ver, lütfen."

Kitabı kadının elinden kaptı ve son paragrafa kadar taradı.

Bu sabahki cani saldırısından sonra yeterince iyileştim.

Londra'da. Pek çok yerim hala ağrıyor ve belki de asla gibi olamayacağım, ancak kolaylıkla ölebileceğim için tüm acılara şükrediyorum. I

Ölümün eşiğinde yatarken seni düşündüm ve seni özledim Marie-Helene, iyi bir kardeş olduğun için.

Aman Tanrım. Bu biraz fazla oldu. Elise'in bunu yazarken bile güldüğünü hayal edebiliyordu. Şu *fingirdek*.

Ve *asla* bu kadar duygusal olmazdı. Kız kardeşinin paniğe kapılarak hemen bir gemiye binip Sussex'e gelmesine şaşmamalı.

Ve şimdi o buradayken, gitmesini hiç istemiyordu.

"Burada kalacağım," dedi Marie-Helene, sanki evin sahibiymiş gibi etrafına bakınarak. "Provence ya da Paris sensiz aynı değil. *Hiçbir şey* aynı değil Philippe," diye ekledi usulca. "Ve bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Eminim bunu biliyorsundur."

O yaptı. Oh, o .

Gözlerini ihtiyatla kırıştırdı. "Burada mı kalacaksın? Pennyroyal Green'de mi?"

"Neden olmasın? Londra çok uzak değil ve Londra Paris değil ama taşra da değil. Ev son derece temiz ve rahat, uşaklarınız yakışıklı ve kasaba halkı çok dost canlısı görünüyor. Sanırım Bay Duggan adında hoş görünümlü bir adam var. Papaz evinin dışında mı? Sandıklarımızdan gevşeyip arabadan düştüğünde bana yardım etmişti. Kasabaya girdiğimizde yakınlarda olmayı başardığı için çok şanslıyız."

Oh, Tanrım.

Philippe kısa bir kahkaha attı. "Ve büyük baba. ."

"Paris'ten asla ayrılmayacak, ama yanına gidip onu ikna etmeye çalışabiliriz, Philippe."

Ve sonra, içinde annesini, babasını ve kendisini görebildiği kız kardeşine baktı.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu tedirginlikle.

"Seni gördüğüme çok sevindim, Marie-Helene." Onu omuzlarından yakaladı ve iki yanağından öptü. "Elbiseleriniz geçen sezonun elbiseleri olsa bile."

Kadın ona vurdu. "Başından yaralanmışsın."

"Kalbinde," diye düzeltti. "Ama şimdi onu onarmaya çalışacağım."

Bölüm 26

kış yerini bahara bırakma konusunda biraz istekli görünüyordu ve bunun kanıtı olarak güneş Çeşme'deki evin sıcak mutfağına doluyordu. Kızarmış ekmek, çiroz, yumurta ve sosisler tabaklara yığılmıştı ve hizmetçi tarafından masanın ortasına konulan kahve cezvesi coşkuyla karşılandı.

Jack Northumberland'de birkaç yeni arkadaş bulmuştu ama düzgün bir çanı olan bir kilisenin özlemini çekiyordu.

Pencereden dışarı baktığında marmelat için masaya doğru hamle yapıyordu ve-

"Bu Dev!" diye bağırdı ve Elise'in babasının çırpılmış yumurtaları, tıpkı Elise'in onlara hamile olduğunu söylediği o uğursuz sabah gibi, ağzına giderken havaya fırladı.

Jack kapıyı ardına kadar açık bırakarak hızla dışarı ve Lavay'ın kalçalarına çarparak patikaya doğru koşmaya başladı.

Lavay onu kolayca kaldırdı ve sanki bir halüsinasyon ya da rüya değil de gerçekmiş gibi, kolunun kıvrımına sıkıştırdığı Jack'le birlikte patikadan yukarı doğru yürüdü; Lavay'a göre Jack'in onu terk etmesinden neredeyse bir ay sonra Northumberland'deki bu küçük eve doğru patikadan yukarı doğru yürümesinin tek nedeni buydu.

Dondu kaldı ve onun ortadan kaybolmasını bekledi. Şüphesiz o bir rüya olmalıydı.

Anne ve babası Lord Lavay'a sanki gerçekten bir devmiş gibi baktılar. Sonra hep birlikte dönüp Elise'e baktılar.

"Merak etmeyin, geçen seferki gibi bir şey değil," dedi uzaktan.

Bu da onları pek rahatlatmadı.

Lavay açık kapı aralığında duruyordu, Jack kollarındaydı.

Elise konuşamıyordu. Kalbi kafesten saliverilmiş bir güvercin gibi yerinden fırlamış ve uçup gitmişti ve belli ki sesini de beraberinde götürmüştü. Yüzyılların terbiyesi dalgalar halinde üzerinden akıp gitmişti. Hâlâ o kocaman, sert, kibirli, güzel adamdı ve bir şekilde evdeki her şeyi hem cüceleştiriyor hem de yükseltiyordu.

"Dev burada, anne," dedi Jack oldukça gereksiz bir şekilde. "Anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Northumberland'daki bu sakin doktorun evindeki bağlamından çok uzaktı.

"Anne, baba, bu ... bu ... eski işverenim. Lord Lavay."

"Sizinle tanışmak ne büyük bir zevk," dedi onlara.

Sesi mutfakta bir süre tek başına yankılandı, o tanıdık, çok sevilen bariton, yumuşak s'ler, elmas gibi zarıfçe inşa edilmiş ünsüzler.

Sonunda anne ve babası, sarılmış ve serbest bırakılmış oyuncaklar gibi eğilip reverans yaptılar.

"Kızınızla özel konuşabilir miyim?" dedi Philippe, insanların refleks olarak emirlerini yerine getirmek için sıçramasına neden olan o hoş üslubuyla. Anne babası odadan çıkmak için birbirleriyle çarpıştılar.

"Jack, *büyük annen* ve *büyük babanla* gider misin?" Küçük bir homurtuyla Jack'i yere indirdi ve Jack peşlerinden merdivenlerden yukarı fırladı.

Büyükannesi ve büyükbabasını merdivenlerden takip ederken onun sesini duydular. "Bana bir *aslan* verdi!"

"benimle dışarı gel, Elise."

İsteseydi onunla birlikte doğruca Hades'giderdi, ama sesini tam olarak bulamadı. Onu takip etti.

Dışarıda durdular, temiz güneş ışığında gözlerini kırptırdılar, etrafları doğduğu topraklarla, bildiği ve sevdiği her şeyle çevriliydi.

Bir süre sadece birbirlerine baktılar.

"Kurdeleni beğendim," dedi adam. "Yeni mi bu?"

Kadın belli belirsiz gülümsedi. "Bu senin konuşman mı?"

Gülmedi. Sanki kâseyi bulmuş gibi ona bakıyordu. "Sanırım gülüşün dünyada en sevdiğim ses."

Oh. Bu doğrudan onun kalbine gitti.

Bunu söylerken çok ciddi görünüyordu.

"Bu ve seni ilk öptüğümde çıkardığın o küçük nefes. Ve o zaman çıkardığın ses-"

"Philippe, bana neden burada olduğunu söylemelisin." Tüm vücudu, adamın bu kadar çabuk ilham verebildiği bir tür yumuşak, ateşli sıcaklıkla kaplanmıştı. Kalbi göğüs kemiğine çarpıyordu.

"Kız kardeşim Pennryoyal Green'e geldi." "Oh, *geldi* mi?" Elise çok sevinmişti.

"O mektupla büyük bir risk aldınız Bayan Fountain. Ama siz beni her zaman benim kendimi tanıdığımndan daha iyi tanıdınız."

Sessizdi.

O da öyleydi.

"Buraya bana bunu söylemek için mi geldin Philippe?" "Hayır."

"Kız kardeşin hakkında şikâyet etmek için mi?" "Hayır."

Hâlâ onu gülümsetemiyor gibiydi. Onun bir davul derisi kadar gergin olduğunu fark etti.

Biraz daha hareketsiz kalsa, bir ağaç gibi kök salacak ve kuşlar gelip omuzlarına oturacaktı.

"Sadece ..." Derin bir nefes aldı ve ellerini ceplerine soktu. "Buradayım çünkü hayat var, ölüm var ama sensiz ikisi de bir ve aynı Elise."

Oh.

Başını hafifçe salladı, çünkü gözyaşları başlamıştı.

"Bir zamanlar sahip olduğum her şeye ihtiyacım olduğunu düşündüm. Her şeyi olduğu gibi korumayı aileme borçlu olduğumu düşündüm. Ama o yerlere anlam katan tek şey sevgiydi. Ailem dağıldı ya da öldü, başka yerlerde yeni hayatlar kurmaya gitti. Saklamak istediğim tüm anılar sevgiden oluşuyordu. Ve ev, Elise, aşkın olduğu her yerdir." Aceleyle ona doğru bir adım attı ve yere baktı. "Ve sen benim aşkımsın."

Artık bulanıktı. Gözyaşlarını kirpiklerinden uzaklaştırdı. Rüzgâr saçlarına çarpıp neşeyle savurdu ve neredeyse tokalarını kaçıracaktı, çünkü bu anda onun yüzünün bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordu.

"Seni seviyorum, Elise. *Bunu* bile benden önce biliyordun." Hâlâ gülümsemedi.

Aralarında kalan kısa mesafe artık dayanılmaz görünmeye başlamıştı.

Ama geçmeden önce öğrenmesi gereken daha çok şey vardı. "Alexandra'dan ne haber?"

"Nerede ve kiminle isterse başarılı olacaktır." Sanki Elise'in dünyasının üzerindeki bulut o değilmiş gibi Alexandra'yı havalı bir şekilde başından savdı. "O kişi ben olmayacağım. Ona senin hakkında ne hissettiğimi söyledim. Seni hayatıma soktuğu için ona teşekkür bile ettim, çünkü artık ne olduğunu biliyorum."

Elise hiçbir şey söylemedi. Mutluluk onu dilsiz hale getirmişti. Şu an için tek istediği sonsuza dek böyle , sanki ışıktan ve huzurdan yapılmış gibi.

"*Kendi* tarihimizi yazabiliriz. Kendi evimizi, kendi hanedanımızı, eğer istersek. Eğer ..." Sesi boğuktu ve neredeyse kırılıyordu. "Eğer beni seviyorsan."

Ona işkence etmek istemiyordu ama sesi henüz yüzeye çıkamıyordu, mutluluktan kadar sersemlemişti ki.

"Seni seviyorum." Kelimeler boğazında düğümlendi ve göksel trompetler eşliğinde söylenmeleri gerekirken kulağa çok küçük geliyorlardı.

Kilitli bir kutudan yeni çıkmış bir adam gibi uzun bir nefes aldı. Bıraktı ve gözlerini kapattı.

Saniyeler içinde aralarındaki mesafeyi kapattı ve aniden sanki onları hiç terk etmemiş gibi .

Gözyaşlarını silerken ona Fransızca bir şeyler mırıldandı, anlamsız kelimeler, sevgi sözcükleri, böylece onun güzel yüzünü görebilecek ve ona onu sevdiğini söylediği andaki halini sonsuza dek hatırlayabilecekti.

Onun gözlerinin içine baktı. "Peki benim karım olur musun?" "Ben de senin karın olacağım."

"Bundan emin misiniz, *chérie*?"

"Oh, evet. Sizin de gibi, ben bir kumarbazım."

"Ah, çok iyi. Ve ben de uzun vadeli oynamayı öğrendim." "Mükemmel. Aramızda kalsın, her zaman kazanacağımız kesin."

Sonra onu öptü, ilk başta çekingen bir şekilde, sanki onu ilk kez öpüyormuş gibi.

Ve sonra onu öyle derin ve tutkulu bir öpücükle sahiplendi ki, sanki aşağıda bir yangın başlamış gibi yakındaki ağaçlardan kuşlar havalandı.

Aslında anne babası ve Jack tüm olanları üst kattaki pencerelerden izlemiş ve duymuşlardı.

"Sana çekmiş," dedi babası mendiliyle gözlerini silen annesine ve annesi onu kaburgalarından dirsekledi.

Pennyroyal Green'deki Rahip Sylvaine tarafından evlendirildiler. Düğüne çok şaşırmış ama şaşırtıcı derecede duygusal Ardmay Kontu ve Kontesi katılmış ve mutlu bir şekilde ağlayan aile üyeleri ve hizmetçiler de şahitlik etmiştir.

Ve toplanan seyircilerin tezahüratları arasında kiliseden zaferle çıktıklarında, Philippe ve Jack hemen birlikte çan kulesine tırmandılar.

Sonra Philippe Jack'i kaldırdı ve birlikte o çanı öyle bir çaldılar ki Sussex'in neredeyse her köşesinden duyuldu.

Düğünden sonra salonda yapılan büyük kutlamada bazıları Seamus Duggan'ın her zamankinden biraz daha durgun olduğunu ve "Sussex Waltz" çalarken kemanının sesinin biraz daha ağlamaklı çıktığını fark etti.

LONDRA'DA, başarılı bir tüccar olan ve Bay Hardesty olarak da bilinen LYON Redmond gemisine binmeye hazırlanırken, gece mavisini, gümüş işlemeli cüppeli bir adam iskele iskelesine çıktı.

Yüzbaşının etrafında eller kılıçlara ve tabancalara gitti ve uşak şaşkınlık içinde sert yüzlü adamlardan oluşan bir falanksla karşılaştı.

Uşak eğildi. "Bay Hardesty'yi arıyorum."

"Benim."

Eğildi.

"Sizin için, efendim." Uşak mesajı uzattı.

"Bekle," Lyon dedi için ve Uşak, kim vardı, ile harika ama temelsiz bir iyimserlikle ayrılmak için döndü.

Yazı turayı kazanan zavallı Ramsey, yarım düzine kılıcın uçları güneşin altında ona doğru parıldarken, yüzü hayranlık uyandıracak kadar soğukkanlı, itaatkâr bir şekilde hareketsiz kaldı.

Lyon mührü kırdı.

Hareketsiz kaldı.

"Adama parasını ödeyin," dedi dalgınca.

Birisi Ramsey'e bir gine fırlattı. O da düzgünce yakaladı.

Dokuz kelime.

Mayıs ayının ikinci cumartesi günü evleniyor.

Ve böylece Lavay, Lyon Redmond'a olan borcunu ödemiş oldu.

Yazar Hakkında

USA Today çoksatan yazarı JULIE ANNE LONG başlangıçta Büyüdüğünde bir rock yıldızı olmak istiyordu (ve bunu kanıtlamak için dolabının arkasında gitarları ve püsküllü kıyafetleri var), ama yazmak her zaman ilk aşkı oldu. Gitarını bilgisayar klavyesi için bıraktığından beri, sık sık okuyucu ve eleştirmen anketlerinde en üst sıralarda yer alan ve RITA®, *Romantic Times* Reviewer's Choice ve The Quills dahil olmak üzere çok sayıda ödüle aday gösterilen kitaplar yazdı ve eleştirmenlerin onları tanımlarken "göz kamaştırıcı", "parlak" ve elden bırakılması imkansız" gibi kelimeler kullandıkları biliniyor. Julie Kuzey Kaliforniya'da yaşamaktadır.

Julie'yi www.julieannelong.com
adreslerindeveya www.facebook.com/AuthorJulieAnneLong ziyaret edebilirsiniz.
www.avonromance.com
www.facebook.com/avonromance

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Julie Anne Long tarafından

HER ŞEY SKANDALLA BAŞLADI ŞEYTAN
BİR BİR GECE YARISI OLDUVE İAN
EVERSEA ARASINDAKİ
KÖTÜ ŐÖHRETLİ BİR KONTES İTİRAF
MARKİZİN NASIL KAZANILDIĞINI EDİYOR
DÜK İÇİN NE YAPTIM
TESLİMİYETTEN BERİ
BİR BAŞKA HİÇBİR AŞIK
GİBİ KONTU ÖPTÜM
ZEVKİN TEHLİKELERİ

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

HER ŞEY BİR SKANDALLA BAŞLADI. Telif hakkı © 2015 Julie Anne Long'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı NİSAN 2015 ISBN: 9780062334848

Basılı Baskı ISBN: 9780062334824

BİRİNCİ BASKI

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth
Street Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada
www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
London SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

